POLIROM Top 10+

CHUCK PALAHNIUK

Sufocare

CHUCK PALAHNIUK

SUFOCARE

Traducere din limba engleză de
EDITURA POLIROM
2016

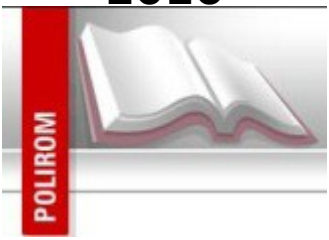

Chuck Palahniuk

Choke

Copyright © 2001

© 2004, 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6352-1
ISBN PDF: 978-973-46-6353-8
ISBN print: 978-973-46-6313-2

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: © Visual Press/Northfoto

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

CHARLES MICHAEL „CHUCK” PALAHNIUK (n. 1962, Pasco, Washington) este considerat unul dintre cei mai originali şi mai inventivi scriitori americani contemporani. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon şi, după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte să se dedice scrisului. Deşi primele cărţi i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996) cariera sa literară şi-a schimbat definitiv cursul. A scris până în prezent peste douăzeci de romane şi cărţi de non-ficţiune, traduse deja în numeroase limbi. La Editura Polirom au apărut *Fight Club* (2004, 2012), roman distins cu mai multe premii şi ecranizat în 1999, într-o producţie cu Edward Norton, Brad Pitt şi Helena Bonham Carter în rolurile principale, *Jurnal* (2006, 2014), *Bântuiţii* (2007, 2014), *Cântec de leagăn* (2007), *Monştri invizibili* (2008), *Rant* (2009), *Supravieţuitor* (2009), *Pygmy* (2011), *Snuff* (2012), *Blestemaţi* (2012), *Apocalipsa* (2013), *Beautiful You* (2015) şi *Inventează ceva* (2016).

Pentru Lump. Pentru totdeauna.

Capitolul 1

Dacă vrei să citeşti cartea asta, nu-ţi bate capul.

După câteva pagini, o să-ţi vină s-o iei din loc. Aşa că mai bine uită. Pleacă. Şterge-o cât încă mai poţi.

Salvează-te.

Precis e ceva mai de soi la televizor. Sau, dacă tot ai atâta timp la dispoziţie, înscrie-te la nişte cursuri la seral. Dă la Medicină. Găseşte altceva mai bun de făcut cu viaţa ta. Du-te şi mănâncă în oraş. Vopseşte-ţi părul.

Timpul trece şi nu întinereşti.

Întâi de toate, ce se-ntâmplă aici o să te cam oftice. Iar pe măsură ce mergi înainte, o să fie şi mai rău.

E povestea idioată a unui băieţel idiot. O poveste idioată şi cum nu se poate mai adevărată despre cineva pe care nu ţi-ai dori să-l întâlneşti vreodată. Un ţânc scund, cu o grămăjoară de păr blond pieptănat cu cărare într-o parte. Închipuie-ţi acest răhăţel de copil zâmbind în pozele vechi de şcoală, cu câţiva dinţi lipsă şi cu alţi câţiva crescuţi strâmb. Imaginează-ţi-l îmbrăcat într-un pulover cu dungi albastre şi galbene, puloverul lui preferat, pe care l-a primit de ziua lui. Imaginează-ţi-l aşa mic cum e, rozându-şi unghiile boante. Pantofii lui favoriţi sunt gumarii de la Keds. Mâncarea favorită – nişte chifle de porumb amărâte.

Imaginează-ţi-l pe puştiul ăsta îngălat gonind alături de maică-sa, fără centură de siguranţă, într-un autobuz de şcoală furat, după ce tocmai au mâncat de cină. Atâta

doar că în faţa motelului lor se află parcată o maşină a poliţiei, care o face pe Mami să accelereze cu peste o sută sau o sută douăzeci de kilometri la oră.

Aceasta este povestea unui prăpădit. A celui mai idiot şi mai plângăcios amărât de copil din câţi există.

Un tembel.

Mami spune:

— Trebuie să ne grăbim! şi goneşte în susul unei străzi înguste, în vreme ce roţile din spate patinează pe gheaţă.

În lumina farurilor, zăpada pare albastră şi e măturată din drum spre întunericul pădurii.

Închipuie-ţi că toate astea se întâmplă din vina lui. Tâmpitul naibii.

Mami opreşte autobuzul nu departe de poalele unei stânci, lăsând farurile să lumineze albul pietrei, şi spune:

— Gata, pân’ aici ne-a fost, iar cuvintele ţâşnesc învăluite de aburi mari cât plămânii ei.

Mami trage frâna de mână şi spune:

— Poţi să ieşi afară, dar lasă-ţi haina în autobuz.

Închipuie-ţi cum pişpirelul ăsta imbecil o lasă pe Mami să-l priponească exact în faţa autobuzului. Sfrijitul priveşte tâmp în lumina farurilor, în timp ce Mami îi scoate puloverul lui favorit peste cap. Janghinosul stă ca prostul în zăpadă, pe jumătate gol, în timp ce motorul

maşinii uruie, ecoul zgomotului se pierde îndărătul stâncii, iar Mami dispare undeva în spatele lui, în noaptea îngheţată. Farurile îl orbesc, iar zgomotul motorului acoperă foşnetul copacilor bătuţi de vânt. Aerul e prea rece ca să respiri normal, aşa că mucosul încearcă să ţină pasul trăgând în piept de două ori mai repede.

Rămâne locului. Fără să facă nimic.

De undeva din spatele lui, Mami spune:

— Acuma, orice-ai face, nu te întoarce.

Iar Mami îi povesteşte despre o fată frumoasă din Grecia antică, fiică de olar.

Ca de fiecare dată când ea iese din pârnaie şi vine să-l revendice, băiatul şi cu Mami nu rămân mai mult de-o noapte în acelaşi motel. Mănâncă doar de la *fast food* şi merg cu maşina cât e ziua de lungă. Azi la prânz, băiatul a tăbărât asupra chiflei de porumb, care încă frigea, şi s-a lăcomit s-o înghită pe toată, dar s-a înecat şi n-a mai putut să respire sau să vorbească până când Mami nu s-a ridicat de la masă, sărindu-i în ajutor.

Două mâini l-au încolăcit pe la spate, l-au săltat deasupra solului, iar Mami i-a şoptit în ureche:

— Respiră! Fir-ar a dracu’, respiră!

După care copilul a început să plângă, iar toţi cei din restaurant s-au bulucit în jurul lui.

În acel moment părea că întregii lumi îi pasă de ce i s-a întâmplat. Toţi îl îmbrăţişau şi-l mângâiau pe cap. Toată lumea îl întreba cum se simte.

Părea că acel moment va dura o veşnicie. Că trebuia să-ţi rişti viaţa ca să fii iubit. Trebuia să frizezi moartea pentru a fi în cele din urmă salvat.

— Aşa. Gata, zise Mami, ştergându-l la gură. Te-am readus la viaţă.

În secunda următoare, o chelneriţă l-a recunoscut ca fiind băiatul din fotografia de pe o cutie mai veche de lapte şi Mami l-a luat iarăşi pe pricăjit de-o aripă şi s-a urcat la volan, gonind cu o sută douăzeci de kilometri pe oră înapoi la motel.

Pe drumul de întoarcere, s-au abătut de pe autostradă pentru a cumpăra un spray cu vopsea neagră.

Iar după toată tevatura, iată-i poposiţi în miez de noapte în plină pustietate.

Întors cu spatele, ţâncul ăsta debil aude cum Mami agită spray-ul cu vopsea şi cum bila din interior loveşte pereţii tubului, iar Mami continuă povestea grecoaicei care s-a îndrăgostit de un tânăr.

— Numai că tânărul era din altă ţară şi trebuia să se întoarcă, spune Mami.

Se aude un fâsâit şi puştiul simte miros de vopsea. Motorul autobuzului bolboroseşte, se poticneşte, după

care se apucă să zbârnâie mai repede şi mai bubuitor, iar maşina începe să se clatine de pe un cauciuc pe altul.

Aşadar, spune Mami, în ultima noapte pe care grecoaica şi iubitul ei au petrecut-o împreună, fata a adus o lampă şi a aranjat-o în aşa fel încât să proiecteze umbra lui pe perete.

Fâsâitul spray-ului se aude cu intermitenţe. Mai întâi un fâsâit scurt, apoi unul mai lung.

Iar Mami povesteşte cum fata a desenat conturul umbrei iubitului ei pentru a-şi aduce aminte cum arăta, pentru a păstra imaginea exactă a ultimei nopţi pe care au petrecut-o împreună.

Plângăciosul nostru mic se zgâieşte în continuare la lumina farurilor. Ochii i se umezesc, iar când îi închide, o lumină roşie se străvede prin pleoape, prin toată fiinţa lui.

Iar Mami povesteşte cum, în ziua următoare, iubitul fetei plecase, dar umbra lui rămăsese încă acolo.

Preţ de-o secundă, copilul se întoarce să tragă cu ochiul la Mami, care trasează pe suprafaţa stâncii conturul umbrei lui idioate. Atâta doar că de la distanţa la care se află, umbra lui de pe perete e mai înaltă chiar şi decât maică-sa. Braţele lui firave îi par uriaşe. Cioturile de picioare se lungesc. Umerii piperniciţi se lăţesc.

Iar Mami îi spune:

— Nu te uita. Un muşchi dacă mişti, îmi strici bunătate de operă.

Iar zăbăucul întoarce privirea la loc şi fixează farurile maşinii.

Tubul de spray şuieră, iar Mami zice că înaintea grecilor arta nu exista. Aşa a luat naştere pictura. Tot Mami povesteşte cum tatăl fetei a folosit conturul de pe zid pentru a modela o versiune în lut a tânărului şi aşa a luat naştere sculptura.

Acum, serios vorbind:

— Arta nu izvorăşte niciodată din fericire, îi zise Mami.

Aici s-au născut simbolurile.

Puştiul dârdâie de frig, dar încearcă să stea neclintit, iar Mami continuă să lucreze, pretinzând că, odată şi-odată, acea umbră îi va învăţa pe oameni tot ceea ce ea îl învaţă pe el acum. Cândva, acea umbră va fi aidoma unui doctor care salvează oameni, readucându-le fericirea în casă. Sau poate ceva mai bun decât fericirea: pacea.

Vor venera umbra asta.

Cândva.

Iar toate astea se întâmplau după ce iepuraşul de Paşti se dovedise a fi o ţeapă. La fel şi Moş Crăciun, zâna cea bună, Sfântul Cristofor, fizica newtoniană şi modelul

atomului lui Bohr. Cu toate astea, imbecilul ăsta mic încă se mai încredea în Mami.

Odată şi-odată, când va creşte mare, îi spune Mami umbrei, băiatul meu se va întoarce în acest loc şi va vedea silueta lui suprapunându-se perfect peste conturul desenat de ea în noaptea asta.

Braţele goale ale copilului sunt străbătute de un frison.

Iar Mami spune:

— Da' stăpâneşte-te naibii odată! Înţepeneşte locului, că-mi strici toată munca!

Iar copilul încerca să simtă puţină căldură, dar, oricât de intens îl luminau, farurile nu-l încălzeau deloc.

— Trebuie să trag un contur mai ferm, zise Mami. Dacă tremuri, o să-mi iasă neclar.

Abia peste câţiva ani, când acest găgăuţă a absolvit colegiul şi s-a dat peste cap să intre la Facultatea de Medicină a Universităţii Southern California – mai exact, pe când avea douăzeci şi patru de ani, era în anul doi, maică-sii i se pusese diagnosticul, iar el fusese numit tutorele ei –, aşadar, abia peste câţiva ani buni, tăntălăul şi-a dat seama că în viaţă n-ajunge să fii puternic, bogat şi deştept.

Acum urechile ţâncului sunt bocnă de frig. Se simte ameţit şi intră în hiperventilaţie. Pe pieptu-i golaş, pielea

i s-a făcut de găină. Sfârcurile i s-au întărit de la frig şi arată ca nişte coşuri roşii, ascuţite, iar micul avorton îşi spune în gând: *Zău dacă nu merit asta*.

Iar Mami spune:

— Încearcă măcar să stai drept.

Puştiul îşi trage umerii mai în spate şi-şi imaginează că farurile sunt un pluton de execuţie. Merită să facă pneumonie. Merită să facă tuberculoză.

Vezi şi: hipotermie.

Vezi şi: febră tifoidă.

Iar Mami spune:

— După noaptea asta, o să scapi de cicălelile mele.

Motorul se învârte în gol, scuipând o tornadă densă de fum albastru.

Iar Mami spune:

— Aşa că stai nemişcat, altfel te pocnesc.

Şi zău dacă dobitocul ăsta mic nu merita o scatoalcă. De fapt, merita tot ce i s-a întâmplat. Pentru că s-a amăgit să creadă că viitorul îi va aduce numai lucruri bune. Cu condiţia să munceşti din greu. Să înveţi din greu. Să alergi din greu. Şi-atunci toate îţi vor merge strună, iar viaţa ta va avea un sens.

Vântul bate în rafale şi suflă fulgii uscaţi de zăpadă din copaci direct în urechile şi obrajii lui. Şi mai multă zăpadă i se topeşte între şireturile de la încălţări.

— O să vezi, spune Mami. Merită să suferi un pic pentru asta.

O să o poată povesti propriului său fiu. Cândva.

Fata aia, îi spune Mami, nu şi-a mai văzut niciodată iubitul.

Iar puştiul e îndeajuns de cretin să creadă că o pictură, o sculptură sau o poveste ar putea înlocui în vreun fel persoana iubită.

Iar Mami spune:

— De-acum înainte te aşteaptă numai lucruri bune.

Sună exagerat, totuşi ăsta-i ţâncul idiot, leneş şi ridicol care tocmai ce-a îndurat frigul în picioare, zgâindu-se la întinderea îngheţată şi la farurile aprinse, ferm convins că-l aşteaptă un viitor luminos. Închipuie-ţi pe cineva îndeajuns de cretin încât să nu-şi dea seama că speranţa este doar o etapă, una pe care o s-o laşi repede în urmă. Pe cineva care a crezut că poate face ceva, orice, care să dureze o veşnicie.

E de căcat până şi să-ţi aduci aminte de toate astea. E o minune că omul ăsta a trăit atât de mult.

Aşa că, încă o dată, dacă vrei să citeşti cartea asta, mai bine las-o baltă.

Nu e vorba despre unul care să dea pe-afară de curaj, bunătate sau pasiune. Nu e genul de om de care să te îndrăgosteşti.

Şi, ca să nu zici că nu ţi-am spus, află că, de fapt, ceea ce citeşti este povestea completă şi nemiloasă a unei dependenţe. De regulă, când urmezi cele douăşpe etape ale unui program de recuperare, la a patra începi să-ţi faci inventarul propriei tale vieţi. Fiecare moment naşpa, fiecare tâmpenie din viaţa ta trebuie consemnate într-un caiet. Un inventar complet al delictelor tale. Astfel, toate păcatele îţi sunt la îndemână. Nu-ţi rămâne apoi decât să îndrepţi situaţia. Iar asta e valabil atât pentru alcoolici, drogaţi, bulimici, cât şi pentru obsedaţii sexual.

În felul ăsta, te poţi întoarce în timp după bunul tău plac pentru a rememora momentele nasoale ale vieţii tale.

Pentru că e de presupus că ăia care-şi uită trecutul sunt condamnaţi să-l repete.

Aşa că, la drept vorbind, cartea asta nu te priveşte.

Copilaşul ăla idiot, noaptea aia rece, toate astea ţin mai degrabă de rahaturile la care te gândeşti când faci sex ca să nu termini. Dacă eşti tip.

Pricăjitului ăsta mic Mami i-a spus:

— Mai ţine-te un pic, mai rabdă puţin şi totul o să fie bine.

Aş.

Şi tot Mami i-a mai spus:

— Cândva o să-ţi dai seama că a meritat efortul. Promit.

Iar acest bătut în cap, acest copil cretin şi imbecil a stat acolo până acum, tremurând de frig, pe jumătate gol, în bătaia ninsorii, crezând cu naivitate că i-ar putea cineva promite un lucru atât de imposibil.

Aşa că, dacă ai impresia că lectura asta o să te salveze...

Dacă ai cumva impresia că te mai poate salva ceva...

Consideră, te rog, că ăsta e ultimul avertisment.

Capitolul 2

Când ajung la biserică, e întuneric şi începe să plouă, iar Nico aşteaptă pe cineva care să-i descuie uşa, dârdâind de frig.

— Ţine un pic asta pentru mine, îmi spune şi-mi întinde un ghemotoc de mătase. Doar pentru câteva ore, zice ea. N-am niciun buzunar.

E îmbrăcată într-o jachetă portocalie din imitaţie de piele întoarsă, cu guler de blană de-un portocaliu electric. Poalele rochiei înflorate îi atârnă pe dinafară. Nu poartă chiloţi. Urcă scările către uşa bisericii, păşind precaută şi oarecum pieziş pe tocurile-i înalte, negre.

Chestia pe care mi-o dă e caldă şi umedă.

Sunt chiloţii ei. Şi-mi zâmbeşte.

În spatele uşilor de sticlă, o femeie spală pe jos. Nico ciocăne în geam, după care arată spre ceasul pe care îl poartă la mână. Femeia lasă mopul lângă uşa de la intrare şi scoate un şirag de chei din buzunarul halatului. În timp ce descuie, zbiară prin uşa de sticlă:

— În seara asta ai voştri sunt în sala 234. Sala de educaţie religioasă.

Parcarea geme deja de lume. Oamenii urcă treptele şi se salută unii pe alţii, în timp ce eu îndes chiloţii lui Nico în buzunar. În spatele meu, alţi câţiva se grăbesc să urce ultimele trepte pentru a prinde uşa încă deschisă. Credeţi sau nu, sunt numai feţe cunoscute.

Oamenii ăştia sunt aproape nişte mituri. De ani de zile auzi vorbindu-se despre ei.

În anii ‘50, o companie de aspiratoare şi-a îmbunătăţit designul. A adăugat o elice, o lamă ascuţită montată la câţiva centimetri mai sus în interiorul furtunului. Curentul de aer urma să rotească lama, iar lama ar fi retezat orice scamă, fir de aţă sau păr de câine care ar fi putut bloca aparatul.

Mă rog, asta se dorea.

Urmarea a fost că mulţi bărbaţi au dat buluc la Urgenţe, cu pulele ciopârţite.

Mă rog, aşa se povesteşte.

Ai auzit-o pe-aia cu petrecerea surpriză aranjată pentru o casnică drăguţă, când toţi prietenii ei şi familia s-ar fi ascuns, cică, într-o cameră, iar când au năvălit peste ea ca să-i ureze „La mulţi ani”, ar fi găsit-o întinsă pe canapea, în timp ce câinele casei îi lingea untul de arahide dintre picioare?...

Ei bine, individa aia chiar există.

Sau pe aia cu tipa care o sugea la şoferi, până când unul dintre ei a pierdut controlul volanului şi s-a izbit atât de tare de-un parapet, încât gagica i-a muşcat-o în două; îi ştiu – şi pe ea, şi pe el.

Bărbaţi, femei, cu toţii se-adună aici.

Indivizii ăştia sunt motivul pentru care fiecare salon de urgenţe este echipat cu o freză cu diamant. Să dea gaură în fundul gros al sticlelor de şampanie sau de apă minerală. Să le depresurizeze. Să poată fi scoase.

Ăştia sunt indivizii care vin în miez de noapte şi pretind c-au alunecat şi-au căzut drept în dovlecei, becuri, păpuşi Barbie, bile de biliard, şoricei de casă.

Vezi şi: un tac.

Vezi şi: un hamster de pluş.

Au alunecat la duş şi au căzut fix în sticla unsuroasă de şampon. Au fost atacaţi de unul sau mai mulţi necunoscuţi şi sodomizaţi cu lumânări, bâte de baseball, ouă fierte, lanterne sau şurubelniţe, care acum se cer

extrase. Tot aici sunt şi cei rămaşi înfipţi în orificiul de absorbţie a apei din jacuzzi.

La jumătatea coridorului care duce spre sala 234, Nico mă lipeşte de perete. Aşteaptă ca lumea să ne depăşească şi-mi spune:

— Ştiu eu un loc.

Toţi ceilalţi merg în sala pastel unde se face de obicei educaţie religioasă şi Nico se uită zâmbind după ei. Îşi roteşte un deget în apropierea urechii, semnul universal pentru nebuni, şi-mi spune:

— Nişte fraieri.

Mă trage în cealaltă direcţie, înspre un semn care zice „Femei”.

Printre cei din sala 234 se află pretinsul funcţionar al departamentului zonal de sănătate, care întreabă fătuci de paisprezece ani cum arată organele lor genitale.

Tot aici e şi majoreta căreia i s-a făcut o spălătură stomacală şi i s-a găsit un kil de spermă. Una pe nume LouAnn.

Tipul din sala de cinema care-şi bagă pula prin fundul unei pungi de popcorn, unul Steve, stă la o masă pătată de vopsea, cu fundul lui jalnic înghesuit într-un scăunel de plastic pentru copii.

Toţi oamenii ăştia pe care eşti tentat să-i iei la mişto. Aşa, pişă-te pe tine de râs.

Cu toţii sunt maniaci sexuali.

Toţi oamenii ăştia despre care credeai că nu-s decât nişte legende urbane, ei bine, află că există cu adevărat. Cu nume şi tot tacâmul. Cu slujbe şi familii. Cu doctorate şi antecedente penale.

În toaleta pentru femei, Nico mă lipeşte de gresia rece şi se crăcănează deasupra mea, descheindu-mă la pantaloni. Cu cealaltă mână mă ia pe după gât şi se lipeşte de faţa mea. În timp ce limbile noastre se duelează, îmi umezeşte vârful pulii cu degetul mare. Îmi dă blugii jos până la genunchi. Cu ochii închişi şi capul dat un pic pe spate, îşi ridică poalele rochiei ca şi cum ar face o plecăciune. Îşi împinge pubisul într-al meu şi-mi şopteşte ceva în ceafă.

Cât încă mai pot, îi zic:

— Doamne, cât eşti de frumoasă.

Iar Nico se trage îndărăt ca să mă privească în ochi şi-mi spune:

— Asta ce vrea să-nsemne?

Iar eu spun:

— Nu ştiu.

Spun:

— Dacă stau să mă gândesc bine, nimic.

Spun:

— Nu contează.

Gresia miroase a dezinfectant şi-mi zgârie fundul ca un glaspapir. Gurile de aerisire din pereţi sunt înfundate cu praf şi mizerie. Din cutiile alea ruginite de metal în care se aruncă şerveţelele folosite vine un miros de sânge.

— Formele tale de externare, îi spun şi pocnesc din degete. Le-ai adus?

Nico se ridică un pic şi se lasă, se mai ridică o dată şi se cuibăreşte bine. Cu capul încă dat pe spate şi cu ochii încă închişi, îşi vâră mâna în decolteul rochiei, scoate la iveală o bucată împăturită de hârtie albastră şi mi-o depune pe piept.

Îi spun:

— Bun aşa, şi-mi scot pixul din buzunarul de la piept.

Nico se ridică din ce în ce mai sus şi se lasă cu putere. Se leagănă aţâţător înainte şi înapoi. Cu mâinile pe coapse, se saltă şi se aruncă la loc în pulă.

— Acum întoarce-te, Nico, îi spun. Aşa, roteşte-te.

Îşi întredeschide ochii şi se uită la mine de sus, iar eu răsucesc pixul ca şi cum aş amesteca într-o ceaşcă de cafea cu el. Zgrunţurii de pe perete mă zgârie prin haine şi îmi lasă urme pe spate.

— Roteşte-te, îi spun. Bagă mare, fato.

Iar Nico închide ochii şi-şi ridică poalele rochiei în jurul taliei. Se aşază confortabil pe coapsele mele şi-şi

încolăceşte un picior pe după mine. Şi-l încolăceşte şi pe celălalt şi se apleacă-n faţă.

— Bine-aşa, zic şi despăturesc hârtia albastră.

O întind pe spatele ei curbat şi-mi depun semnătura în josul foii, în dreptul locului lăsat liber pentru *susţinător*. Prin materialul rochiei se simte elasticul bretelei groase de la sutien, închis cu cinci sau şase copci de sârmă. I se simt coastele sub un strat gros de muşchi.

Chiar în clipa asta, în sala 234 se află iubita vărului celui mai bun prieten al tău, fata care aproape c-a dat colţul izbindu-se de schimbătorul de viteze al unui Ford Pinto după ce a înghiţit cantaridă. O cheamă Mandy.

Mai e şi tipul care s-a furişat într-o clinică, îmbrăcat în halat alb, şi a început să facă pe ginecologul.

Şi tipul care stă întotdeauna întins pe pat în camera lui de motel, gol puşcă, dezvelit şi cu erecţie matinală, prefăcându-se că doarme atunci când camerista intră să facă curat.

Toţi acei prieteni care sunt prieteni cu alţi prieteni ai prietenilor unor prieteni... toţi se strâng aici.

Bărbatul mutilat de maşina automată de muls, unul Howard.

Femeia spânzurată de bara de susţinere a perdelei de la duş, pe jumătate moartă prin asfixiere autoerotică – o cheamă Paula şi e nimfomană.

Bună, Paula.

Aduceţi-i la mine pe cei care pipăie femei la metrou. Pe exhibiţionişti care nu poartă nimic pe sub haina de ploaie.

Pe bărbaţii care montează minicamere video pe marginea interioară a closetelor din toaletele pentru femei.

Pe tipul care unge cu spermă partea răsfrântă a plicurilor de lângă automatele de numărat banii.

Pe toţi voyeuriştii. Nimfomanele. Bătrânii libidinoşi. Pe cei care te pândesc la toaletă. Pe cei cărora le place să-şi bage pumnul în curul altora.

Bau-baul de care maică-ta ţi-a spus să te păzeşti. Toate poveştile alea terifiante cu iz de avertisment.

Cu toţii ne aflăm aici. Şi n-o ducem foarte bine.

Aici se parcurg cele douăsprezece etape ale terapiei pentru dependenţă sexuală. Comportament sexual compulsiv. În fiecare noapte din săptămână se întâlnesc în camera din spate a mai ştiu eu cărei biserici. În sala de conferinţe a mai ştiu eu cărui centru comunitar. În fiecare noapte, în fiecare oraş. Există chiar şi întâlniri virtuale pe Internet.

Pe cel mai bun prieten al meu, Denny, l-am cunoscut la o reuniune pentru dependenţi sexual. Denny ajunsese în stadiul în care trebuia să se masturbeze de cincisprezece ori pe zi ca să-şi amortizeze nevoia. Abia dacă mai putea să-şi strângă degetele într-un pumn şi, în plus, era îngrijorat de efectul pe care tot acel lubrifiant l-ar fi putut avea în timp.

Se gândise chiar să treacă pe nu ştiu ce altă loţiune, dar toate chestiile menite să-ţi catifeleze pielea s-au dovedit a fi contraproductive.

Denny şi toţi aceşti bărbaţi şi femei despre care crezi că sunt fie groaznici, fie ciudaţi, fie jalnici, vin aici ca să-şi verse oful. Aici ne simţim cu toţii în elementul nostru şi n-avem nimic de ascuns.

Aici sunt prostituate şi infractori închişi pentru delicte sexuale, eliberaţi din închisoare pentru trei ore, cât ţine terapia, cot la cot cu femei care se dedau la orgii sau bărbaţi care dau muie în librării erotice. Aici târfa face casă bună cu clientul. Agresorul cu victima.

Nico îşi ridică fundul ei mare şi alb aproape de vârful pulii mele şi se năpusteşte la loc în ea. Sus şi-apoi jos. Cu toată forţa de care e-n stare. Pistonează în sus şi-n jos. Tot împingându-se în coapsele mele, muşchii de la braţe i se întăresc din ce în ce mai mult. Sub presiunea mâinilor ei, coapsele îmi amorţesc şi se albesc.

— Acum, că ne cunoaştem, îi spun, ce zici, Nico? Mă placi?

Ea se întoarce şi mă priveşte peste umăr:

— Când o să fii medic, o să poţi să-mi prescrii reţete pentru orice, nu-i aşa?

Asta dacă mă mai întorc vreodată la facultate. Dacă vrei să ţi-o pui cu cineva, să nu subestimezi niciodată avantajul de-a avea o diplomă în medicină. Mă ancorez cu mâinile sub coapsele ei moi, ca să-i fie mai uşor când se ridică, iar ea îşi îmbârligă degetele moi de-ale mele.

— Prietenele mele au pus pariu pe bani că eşti deja însurat.

Îi ţin fundul alb şi catifelat în palme.

— Pe cât? zic.

Îi spun că prietenele ei s-ar putea să aibă dreptate.

Adevărul e că fiecare băiat crescut de o mamă singură e ca şi însurat. Nu ştiu cum se face, dar se pare că, până să dea maică-ta colţul, toate celelalte femei din viaţa ta nu-ţi pot fi decât amante.

În versiunea modernă a complexului lui Oedip, mama e cea care-l omoară pe tată şi fuge cu fiul.

Şi n-ai cum să divorţezi de maică-ta.

Sau s-o omori.

Iar Nico spune:

— Ce vrei să zici cu *toate celelalte femei*? Doamne, de câte femei vorbim?

Spune:

— Bine c-am folosit prezervativ.

Pentru o listă completă a partenerelor mele, ar trebui să mă întorc la etapa cu numărul patru. Agenda rechizitoriului meu moral. Povestea completă şi nemiloasă a dependenţei mele.

Asta dacă mă-ntorc vreodată să termin etapa aia nenorocită.

Pentru toţi acei oameni din sala 234, terapia în douăşpe etape din cadrul întâlnirilor dintre dependenţii de sex e o cale importantă de a înţelege şi a se lecui de... mă rog, te-ai prins.

Pentru mine e un excelent seminar de sfaturi practice. Ponturi. Tehnici. Strategii de futaiuri la care nici n-ai visat. Contacte personale. Când îşi spun poveştile, dependenţii ăştia sunt o mină de aur. Şi mai sunt şi gagicile alea eliberate din închisoare pentru trei ore, cât ţine terapia.

Inclusiv Nico.

Miercuri seara e Nico. Vineri seara e Tanya. Duminica e Leeza. Leeza transpiră galben şi pute a nicotină. Abia dacă apuci s-o cuprinzi cu mâinile pe după mijloc, că şi-ncepe să i se zguduie abdomenul de la tuse. Tanya iese

întotdeauna la interval cu o jucărie erotică de cauciuc, de regulă un dildo sau un şirag de bile de latex. E, într-un fel, echivalentul sexual al premiului pe care-l găseşti în cutiile cu cereale.

În ceea ce mă priveşte, vechea regulă care spune că un lucru frumos este o încântare perpetuă nu se aplică. Din experienţă, pot spune că un lucru frumos, chiar şi cel mai frumos dintre ele, e o bucurie şi o încântare numai pentru trei ore. Punct. După aceea o să vrea să-ţi spună tot despre traumele ei din copilărie. Atunci când ţi-o pui cu tipele astea eliberate temporar din închisoare, chestia mişto e că te uiţi la ceas şi ştii că peste o oră şi jumătate gagica e înapoi după gratii.

E ca povestea Cenuşăresei, atâta doar că la miezul nopţii ea devine iar deţinută.

Acum, nu că nu le-aş iubi pe toate aceste femei. Le iubesc la fel de mult pe cât iubeşti un poster dintr-o revistă, o casetă cu futaiuri, un website porno, şi te asigur că pentru un dependent sexual e mai mult decât suficient. Nu că Nico m-ar iubi mai mult, să ne-nţelegem.

Aici nu vorbim atât despre o idilă, cât despre o ocazie. Câtă vreme pui laolaltă douăzeci de dependenţi sexual în jurul unei mese, te poţi aştepta la orice.

În plus, manualele de vindecare a dependenţei sexuale care se vând aici conţin toate poziţiile în care ţi-

ai dorit s-o pui, dar n-ai ştiut exact cum. Sigur că aceste cărţi ar trebui să te ajute să-ţi dai seama că eşti obsedat după sex. Felul în care pun ele problema e asemănător cu acea listă gen „dacă practici vreuna dintre chestiile astea, tot ce-i posibil să fii alcoolic”. Câteva indicii ajutătoare:

Îţi tai căptuşeala slipului ca să ţi se întrevadă organele genitale?

Îţi laşi fermoarul sau bluza deschise şi te prefaci că vorbeşti la telefon într-o cabină de sticlă, aşezat în aşa fel încât să vadă tot chiorul că nu porţi lenjerie intimă?

Ieşi la alergat fără sutien sau suspensor, sperând să agăţi pe cineva?

Răspunsul meu la toate acestea e *Ei bine, acum da*.

În plus, aici nu tu eşti vinovat pentru perversiunile tale. Comportamentul sexual compulsiv nu e întotdeauna dat de faptul că vrei să-ţi sugă cineva pula. E o boală. E o dependenţă fizică încă nemenţionată în *Manualul Statistic de Diagnostice*, aşteptând cuminte ca cineva să-i dea un număr de înmatriculare, iar tratamentul ei să fie inclus în asigurarea medicală.

Se spune că nici măcar Bill Wilson, fondatorul Alcoolicilor Anonimi, n-a putut lupta cu dependenţa lui sexuală şi şi-a petrecut restul vieţii înşelându-şi nevasta şi căinându-se pentru asta.

Se spune că dependenţii sexual devin dependenţi de alchimia corporală creată de sexul practicat în mod constant. Orgasmele hrănesc corpul cu endorfine care alină durerea şi te liniştesc. Dependenţii sexual sunt de fapt dependenţi de endorfine, nu de sex. Dependenţii sexual au un nivel scăzut de oxizi monoaminici. Dependenţii sexual sunt de fapt în limbă după feniletilaminele care se activează la pericol, extaz, risc şi frică.

Pentru un obsedat sexual, ţâţele, pula, clitorisul, limba sau gaura curului sunt tot atâtea doze de heroină, întotdeauna disponibile şi gata să fie folosite. Nico şi cu mine ne iubim la fel de mult cât îşi iubeşte un drogat doza.

Nico apasă cu putere, ghidându-mi scula prin măruntaiele ei cu două degete umede.

Spun:

— Dacă intră femeia de serviciu?

Iar Nico mă face din şolduri şi-mi zice:

— O, da! Ce s-ar mai încinge atmosfera!

Cât despre mine, nu mă gândesc decât la amprenta strălucitoare a curului pe care o s-o las pe faianţă. În faţa mea, un şir de chiuvete. Neoanele pâlpâie, iar ţevile cromate de sub fiecare chiuvetă reflectă gâtul lui Nico, lung ca un tub drept, cu capul dat pe spate, ochii închişi

şi respiraţia îndreptată înspre tavan. Sânii ei uriaşi, acoperiţi cu imprimeuri florale. Limba ei atârnând printr-un colţ al gurii. Juisează în draci fata asta.

Ca să nu-mi dau drumul, o întreb:

— Ce le-ai spus amicilor tăi despre noi doi?

Mă gândesc la o replică la fel de potrivită cu care să continuu, dar zău dacă mai contează. Aici poţi aborda orice subiect. Clisme, orgii, zoofilie – oricât ai fi de obscen, nu mai şochezi pe nimeni.

În sala 234 fiecare îşi împărtăşeşte povestea în auzul celuilalt. Fiecăruia îi vine rândul. În prima parte a întâlnirii se dă raportul.

După aceea se trece la lecturi, la rugăciuni, se disecă tema serii. Fiecare parcurge una dintre cele douăsprezece etape ale programului. Primul pas e să recunoşti că eşti neajutorat. Eşti dependent şi chestia asta te depăşeşte. Primul pas e să-ţi spui povestea, cu toate nasoalele ei. Cu cele mai infecte momente din viaţa ta.

Problema cu sexul se tratează la fel ca oricare alta. Eşti mereu în recuperare. Cazi mereu în acelaşi păcat. Eşti mereu pe scenă. Înainte să găseşti o cauză mai bună pentru care să lupţi, îţi pui în cap să lupţi împotriva uneia. Toţi oamenii ăştia care pretind că vor o viaţă

lipsită de obsesii sexuale... lăsaţi-o baltă, copii! La urma urmei, există ceva mai bun ca sexul?

E la mintea cocoşului că până şi cea mai amărâtă felaţie e mai bună decât să miroşi cel mai parfumat trandafir, să zicem... sau să asişti la cel mai spectaculos răsărit de soare. Sau să auzi râsete de copii.

Cred că nu există poezie mai minunată decât orgasmul care face să-ţi clocotească vinele, să ţi se cutremure bucile şi să gemi de plăcere.

Pictezi un tablou sau compui o operă doar până-n clipa în care găseşti o bucăţică bună, fremătând de dorinţă.

În ziua în care la orizont apare ceva mai bun ca sexul, să mă anunţaţi şi pe mine. Lăsaţi-mi un mesaj pe pager.

Niciunul dintre cei din sala 234 n-are veleităţi de Romeo, Casanova sau Don Juan. Nici vorbă să pici peste vreo Mata Hari sau Salomeea. Sunt oameni de care te loveşti zi de zi. Nici urâţi, nici frumoşi. Ţi se poate întâmpla să iei liftul împreună cu ei. Sau să fii servit cu cafea de unii dintre ei. Aceste creaturi mitologice îţi rup biletele la intrare. Îţi dau banii pe un cec prezentat la casă. Îţi fac împărtăşania.

În buda pentru femei, încă regulând-o pe Nico, îmi încrucişez mâinile pe după cap.

Preţ de nu ştiu câtă vreme, nu-mi pasă de nimic. Nici de mama. Nici de notele de plată de la spital. Nici de slujba de rahat de la muzeu. Nici de cel mai bun prieten al meu, onanistul. De nimic.

Nu simt nimic.

Ca să nu ejaculez şi s-o ţin tot aşa, mă adresez spatelui înflorat al lui Nico şi-i spun ce frumoasă e, ce drăguţă e şi cât de multă nevoie am de ea. De pielea şi de părul ei. Ca să nu termin. Pentru că ăsta e unicul moment în care pot să-i spun toate astea. Pentru că, o dată ce isprăvim, o să ne urâm. În clipa în care ne vom regăsi amândoi, reci şi transpiraţi, pe pardoseala toaletei, în clipa în care amândoi vom termina, n-o să ne mai dorim nici măcar să ne privim în ochi.

Singura persoană pe care fiecare dintre noi o va urî mai mult decât pe celălalt va fi propria lui persoană.

Astea sunt singurele minute în care pot da dovadă de puţină umanitate.

Preţ de-aceste minute numai, nu mă voi mai simţi singur.

Şi, călărindu-mă cu sârg, Nico spune:

— Când ziceai c-o văd pe maică-ta?

La care eu:

— Niciodată, îi spun. Nu se poate, vreau să zic.

Iar Nico, cabrată toată, fierbinte şi udă toată, storcându-mă de vlagă, spune:

— E la pârnaie, la spitalul de nebuni sau unde?

Da, pentru tot restul vieţii.

Întreabă orice bărbat în timpul unei partide de sex care mai e viaţa maică-sii şi adio orgasm.

Iar Nico spune:

— Să-nţeleg că a murit?

La care eu îi spun:

— Eşti pe-aproape.

Capitolul 3

Când mă duc în vizită la maică-mea, nici măcar nu mai pretind c-aş fi eu.

La naiba, nici măcar eu nu pot pretinde că m-aş cunoaşte foarte bine.

Că m-aş mai cunoaşte.

Se pare că singura ocupaţie a maică-mii din acest moment e să piardă în greutate. Ce-a mai rămas din ea e atât de firav, că pare o marionetă. Sau mai ştiu eu ce efect special. Pur şi simplu n-a mai rămas pe ea suficientă piele gălbejită ca să mai încapă o persoană în carne şi oase. Braţele ei subţiri, de păpuşă, bâjbâie pe deasupra păturilor, culegând fărâmiţe de scame.

Căpăţâna ei micşorată mai are puţin şi se prăvăleşte peste paiul înfipt în gură. Pe când obişnuiam să vin pretinzând c-aş fi eu însumi, Victor, fiul ei, Victor Mancini, abia dacă treceau zece minute înainte ca ea s-apuce să sune după infirmieră şi să-mi spună că e groaznic de obosită.

S-a întâmplat ca-n mai ştiu eu ce săptămână, maică-mea să creadă că sunt avocatul numit din oficiu, cel care a reprezentat-o de vreo două ori la tribunal, Fred Hastings. Când mă vede, faţa i se luminează dintr-o dată, îşi sprijină spatele pe un morman de perne şi dă uşor din cap, spunând:

— Vai, Fred.

Spune:

— Cutiile alea de vopsea de păr erau pline de amprentele mele. A fost o operaţiune iresponsabilă toată povestea aia cu deschisul şi închisul cutiilor, dar în acelaşi timp a fost o acţiune sociopolitică strălucită.

Îi spun că lucrurile arătau cu totul altfel pe caseta înregistrată de camera de supraveghere a magazinului.

În plus, mai era şi acuzaţia de răpire. Toate fuseseră înregistrate pe caseta video.

Şi ea râde, chiar asta face, râde şi spune:

— Dar, Fred, a fost o prostie să-ncerci să mă salvezi.

Şi o ţine aşa cam jumătate de oră, trăncănind despre tentativa eşuată cu vopseaua de păr. Apoi mă roagă să-i aduc ziarul din camera de zi.

Pe holul de lângă salonul ei se află o doctoriţă, o femeie în halat alb, ţinând o fişă. Are – sau cel puţin aşa pare – părul negru şi lung răsucit într-un coc de forma unui creieraş şi proţăpit în moalele capului. Nu e machiată deloc, iar faţa ei e numai piele. Din buzunarul de la piept îi iese o pereche de ochelari cu ramă neagră.

Dumneaei o are în grijă pe doamna Mancini? întreb.

Doctoriţa se uită pe fişă. Îşi scoate ochelarii, şi-i pune pe ochi şi se mai uită o dată, repetând încontinuu:

— Doamna Mancini, doamna Mancini, doamna Mancini, doamna Mancini...

În tot acest timp se joacă cu pixul din mână.

Întreb:

— De ce slăbeşte-n halul ăsta?

Pielea capului doctoriţei, întrezărită în cărările părului, la fel ca şi pielea dindărătul urechilor, la fel de albă şi de străvezie pe cât trebuie să fie pielea pe care nu o expui la soare. Dacă femeile ar şti cât de stridente sunt urechile, cu muchiile lor cărnoase, cu pâlnia aia mică şi întunecată din vârf şi cu toate contururile alea suave şi întortocheate care se pierd în negura strâmtă a capului,

ei bine, multe dintre ele nu şi-ar mai strânge părul, ci l-ar lăsa liber.

— Doamna Mancini trebuie să fie intubată. Îi e foame, dar a uitat cu ce se mănâncă senzaţia asta. Prin urmare, nu mai pune gura pe nimic.

Spun:

— Şi cât o să mă coste chestia asta?

O infirmieră o strigă din capătul holului:

— Paige?

Şi doctoriţa asta se uită la cum sunt îmbrăcat, la brăcinari, la vestă, la peruca pudrată şi la pantofii cu cataramă, şi spune:

— Tu ce hram porţi de fapt?

Infirmiera strigă:

— Domnişoară Marshall?

Hramul meu, hm, de fapt slujba... e ceva mai complicat.

— Întâmplător, sunt celula de bază a Americii coloniale timpurii.

— Care ce înseamnă? zice ea.

— Înseamnă un servitor irlandez angajat cu contract de ucenic.

Se uită la mine, aprobând din cap. După care se uită înapoi pe fişă.

— Ori o intubăm, zice doctoriţa, ori moare de foame.

Privesc în străfundurile întunecate ale urechii ei şi o întreb dacă n-am putea lua în calcul şi alte posibilităţi.

În capătul holului, infirmiera stă cu mâinile înfipte în şold şi urlă:

— Domnişoară Marshall!

Doctoriţa se crispează. Ridică un deget şi-mi face semn să tac şi-mi spune:

— Ascultă.

Spune:

— Trebuie neapărat să-mi termin rondul. Continuăm data viitoare.

După care se întoarce şi urcă cele zece sau douăsprezece trepte până la locul unde infirmiera o aşteaptă şi spune:

— *Soră* Gilman.

Îi spune, cu respiraţia gâfâită şi cuvintele împleticindu-i-se în gură:

— Ai putea măcar să fii ceva mai cuviincioasă şi să mă strigi *doctor Marshall*.

Spune:

— *Mai ales* în faţa unui vizitator.

Spune:

— *Mai ales* atunci când intenţionezi să urli pe holuri. E o dovadă de minim respect, *soră* Gilman, dar cred că merit asta şi mai cred că dacă ai începe să te porţi ca o

profesionistă ce eşti, o să vezi că lumea din jurul tău va deveni mult mai cooperantă.

Până să-i aduc ziarul din camera de zi, maică-mea a şi aţipit. Mâinile ei groaznic de gălbejite se odihnesc încrucişate pe piept, cu brăţara de plastic de genul celor folosite în spitale strângându-i încheietura.

Capitolul 4

În clipa în care Denny se apleacă, peruca îi alunecă şi-i cade-n mocirlă şi-n bălegar de cal, iar peste două sute de turişti japonezi chicotesc şi se bulucesc să-i filmeze ţeasta rasă.

— Pardon, zic şi mă întind să-i ridic peruca.

Nu mai e la fel de albă şi miroase infect, de vreme ce milioane de câini şi de găini îşi fac nevoile pe-aici zi de zi.

Aşa aplecat cum e, cravata îi atârnă peste faţă, împiedicându-l să vadă.

— Băi, zice Denny, spune-mi ce se-ntâmplă.

Iată-mă – celula de bază a Americii coloniale timpurii.

Ce nu facem pentru bani?

De la marginea piaţetei oraşului, Onor Înălţimea sa Charlie, guvernatorul colonial, ne priveşte, stând cu braţele încrucişate şi cu picioarele înfipte în sol, la o

distanţă de trei metri unul de altul. Lăptăresele se perindă, cărând găleţi cu lapte. Cizmarii meşteresc la încălţări. Fierarul bocăne-ntruna la aceeaşi bucată de metal, prefăcându-se, la fel ca toată lumea, că nu-l vede pe Denny aplecat în mijlocul piaţetei, condamnat din nou să stea cu capul şi mâinile-n butuci.

— M-au prins mestecând gumă, băi, îmi spune Denny.

Aşa aplecat cum stă, nasul începe să-i curgă şi şi-l trage vârtos.

— De data asta chiar că am belit-o, îmi spune şi-şi trage nasul. Înălţimea sa o să mă pârască la consiliul orăşenesc.

Butucul de sus nu e foarte bine prins în balamale, iar eu îl manevrez cu grijă pentru ca, închizându-l, să nu-l ciupesc de gât pe Denny. Spun:

— Îmi pare rău, băi. O să fie al dracului de frig.

După care închid lacătul. După care scot o batistă jegoasă din buzunarul de la pantaloni.

O dâră firavă de muci se scurge din vârful nasului lui Denny, aşa că-i bag batista în faţă şi spun:

— Suflă aici, băi.

Denny sloboade în batistă o rafală lungă şi consistentă de muci.

Batista arată ca dracu’ şi e deja de nefolosit, dar nu mă rabdă inima să-i ofer un şerveţel de hârtie imaculat,

de teama unei iminente pedepse disciplinare. Poţi s-o pizdeşti în multe feluri aici.

Pe ţeasta lui cineva a scris cu un roşu strălucitor „Sugi pula”, aşa că-i scutur peruca infectă şi încerc să acopăr cu ea înscrisul, numai că peruca e îmbibată de zoaie, care i se scurg pe de lături şi-i picură din vârful nasului.

— Până aici mi-a fost, spune el şi-şi trage nasul.

Răcit şi scuturat de friguri, Denny spune:

— Băi, simt că mă trage... Cred că mi-a ieşit cămaşa la spate.

Aşa e, iar turiştii se înghesuie să-i filmeze crăpătura curului din toate unghiurile. Guvernatorul colonial vede tot, iar turiştii continuă să înregistreze faza în care eu îi bag cămaşa în pantaloni.

Denny spune:

— Avantajul de-a fi ţintuit în butucii ăştia e că timp de trei săptămâni stau departe de sex.

El spune:

— Cel puţin aşa n-o să mă mai duc la budă din jumătate în jumătate de oră ca să, ştii tu, s-o iau la labă.

Iar eu îi zic:

— Ai grijă cu terapia asta de şoc, băi. Mai ai puţin şi explodezi.

Îi iau mâna stângă şi i-o prind în strânsoarea butucului. Apoi pe cea dreaptă. Denny şi-a petrecut atât

de mult din vara care a trecut închis în butuci, încât are urme albe în jurul încheieturii şi al gâtului, unde nu-l bate soarele.

— Luni, îmi spune, am uitat să-mi scot ceasul de la mână.

Peruca îi alunecă din nou pe jos, căzând în mocirlă cu un pleoscăit. Cravata, îmbibată de muci şi mizerie, îi flutură peste faţă. Japonezii chicotesc de mama focului, de parcă ar asista la un gag pe care l-am repetat îndelung.

Guvernatorul colonial nu-şi ia ochii de la mine şi Denny, vânând mostre de violare a istoriei pentru a ne pârî la consiliul orăşenesc, ca să-i convingă să ne trimită-n sălbăticie, dincolo de poarta oraşului, acolo unde barbarii ne ciuruiesc cu săgeţi şi ne masacrează cururile rămase şomere.

— Marţi, spune Denny, adresându-se pantofilor mei, Maiestatea sa m-a văzut că-mi dau buzele cu strugurel.

De fiecare dată când ridic peruca aia tâmpită, e şi mai grea. De data asta o zvânt plesnind-o de bocanc înainte s-o întind peste cuvintele „Sugi pula”.

— Dimineaţa asta, îmi spune Denny şi-şi trage nasul.

O flegmă maronie îi ţâşneşte din gură.

— Înainte de prânz, jupâneasa Landson m-a prins fumând o ţigară în spatele congregaţiei. Apoi, în timp ce

stăteam ţintuit în lemnele astea, un căcăcios mic dintr-a patra mi-a smuls peruca şi mi-a scris porcăria aia pe cap.

Cu jegoşenia mea de batistă, îi înlătur grosul mizeriei de pe ochi şi de la gură.

Nişte găini tărcate în alb şi negru, unele chioare, altele şchioape, nişte mutante, nu altceva, se tot vântură pe lângă mine şi bat cu ciocul în cataramele lucioase de la pantofi. Fierarul continuă să bocăne la bucata aia de metal, cu două lovituri rapide şi apoi cu trei mai lente, iar şi iar, şi toată lumea ştie că nu face decât să reproducă basul unei piese mai vechi a celor de la Radiohead, care-i place. E clar, tipul a luat-o razna de la Ecstasy.

O micuţă lăptăreasă pe care o ştiu, una Ursula, îmi prinde privirea, iar eu îmi vântur pumnul prin faţa prohabului, semn din limbajul universal care-i indică să mi-o ia la labă. Roşind toată pe sub boneţica ei albă, apretată, Ursula îşi scoate mâna palidă şi delicată din buzunarul şorţului şi-mi arată degetul mijlociu. După care se duce să mulgă o vacă norocoasă toată după-amiaza. Pe lângă asta, mai ştiu sigur că-l lasă pe administratorul regal să-i frece păsărica, pentru că tipul m-a lăsat o dată să-i adulmec degetele.

În urma ei lasă rotocoale de fum şi, cu toată duhoarea asta de bălegar, mirosul de marijuana tot răzbate până la mine.

Mulsul vacilor, frământatul untului, toate astea sunt indicii că lăptăresele de-aici sunt experte în sexul manual.

— Jupâneasa Landson e-o curvă, îi spun lui Denny. Preotul zice că l-a cadorisit cu un herpes nasol.

Mda, gagica e o yankee cu sânge albastru în orele de program, dar bârfa spune că a urmat cursurile şcolii din Springburg, unde toată echipa de fotbal o cunoştea sub numele de Douche Lamprini.

De data asta nenorocita de perucă rămâne locului. Guvernatorul renunţă să se mai zgâiască la noi şi intră în biroul vamal. Turiştii caută şi alte atracţii numai bune de tras în poză. Începe să plouă.

— E OK, băi, spune Denny. Nu trebuie să-mi mai ţii de urât.

Evident, asta-i încă o zi din aia căcăcioasă din secolul al optşpelea.

Ai cercel, mergi la pârnaie. Îţi vopseşti părul. Îţi împungi nasul. Te dai cu deodorant. Intri direct la pârnaie. La fel dacă joci Go. Sau dacă te bate gândul să colecţionezi ceva.

Onor Înălţimea sa Guvernatorul îl trimite pe Denny cel puţin de două ori pe săptămână cu capul în butuci, fie pentru că l-a prins mestecând tutun, fie pentru că s-a parfumat cu apă de colonie sau şi-a ras capul.

La 1730, nimeni nu purta bărbuţă, avea să-i spună Guvernatorimea sa lui Denny.

Iar Denny avea să riposteze:

— Dar poate că unii colonişti mai şmecheri o făceau.

Şi era trimis din nou în butuci.

Eu şi cu Denny glumim pe seama faptului că suntem codependenţi începând cu anul 1734. Cam de-atunci ne cunoaştem. De când ne-am întâlnit la o reuniune a dependenţilor de sex. Denny mi-a arătat un anunţ de mică publicitate şi amândoi ne-am prezentat la interviu.

Din pură curiozitate, la interviu am întrebat dacă au angajat-o pe curva satului.

Consiliul orăşenesc mă fulgeră cu privirea. Cei şase bătrâni din comitetul de angajare poartă totuşi acele peruci coloniale false, chit că se află într-o încăpere unde nu-i poate vedea nimeni. Îşi iau notiţe cu pene de pasăre, pe care le înmoaie în cerneală. Bărbatul din mijloc, guvernatorul colonial, oftează. Se lasă pe spate pentru a mă putea scruta mai bine prin ramele ochelarilor.

— În Parcul Colonial Dunsboro, îmi spune, nu există curva satului.

Eu continuu:

— Nici prostul satului?

Guvernatorul dă din cap. Nici.

— Hoţi de buzunare?

Nţ.

— Călău?

Nici vorbă.

Asta-i tâmpenia cu muzeele de „istorie vie”. Cele mai mişto chestii sunt lăsate pe dinafară. Nu tu tifos. Nu tu opiu. Înfierări. Evadări. Vrăjitoare arse pe rug.

— Aţi fost prevenit, zice guvernatorul, că orice aspect comportamental sau vestimentar trebuie să corespundă perioadei istorice.

Eu ar trebui să fiu un servitor irlandez angajat cu contract de ucenic. Pentru şase dolari pe oră, îmi joc rolul la perfecţie.

În prima săptămână pe care mi-am petrecut-o aici, o fată a fost concediată pentru că fredona o piesă de Erasure în timp ce frământa untul. Adică, mă scuzi, Erasure e o trupă care a intrat în istorie, nu şi în Istorie. Chiar şi vechituri ca Beach Boys te pot costa scump. Tâmpiţii de-aici nici măcar nu-şi pun problema că idioţeniile alea de peruci pudrate, brăcinarii sau pantofii cu cataramă ar putea trece drept retro.

Înălţimea sa interzice tatuajele. Inelele din nas trebuie lăsate la vestiar cât timp eşti pe teren. N-ai voie să mesteci gumă. Nici să fluieri piese din repertoriul Beatles.

— Orice încălcare a rolului, spune el, se penalizează.

Se penalizează?

— Eşti pus pe liber, spune el. Sau stai două ore cu capu-n butuci.

Butuci?

— În piaţa satului, spune el.

Adicătelea sclavie. Sadism. Actorie şi umilinţă publică. Guvernatorul însuşi te sileşte să porţi şosete cu model şi izmene de lână strâmte, fără nimic pe dedesubt, ca să pară totul mai real. Tipul e genul care dacă prinde vreo femeie cu unghiile date cu ojă, o bagă în butuci. Dacă ea refuză, o dă afară şi nu mai pupă nici ajutor de şomaj, nici nimic. Başca o recomandare proastă. Şi bineînţeles că nimeni nu-şi doreşte ca-n CV să-i scrie că a fost o candelăreasă de rahat.

Pentru nişte indivizi de douăşcinci de ani, necăsătoriţi, din secolul al optşpelea, opţiunile sunt destul de limitate. Poţi fi valet. Ucenic. Gropar. Dogar, ce-o mai fi şi aia, nu ştiu. Lustragiu, ce-o mai fi şi aia, iară nu ştiu. Coşar. Ţăran. În clipa în care au spus crainic, Denny a zis:

— Da. OK. La asta mă descurc. Pe bune acum, juma' din viaţă mi-am petrecut-o făcând pe crainicul.

Înălţimea sa se uită la Denny şi spune:

— Chiar ai nevoie de ochelarii ăia pe care-i porţi?

— Numai ca să văd, spune Denny.

Eu am acceptat slujba pentru că există şi lucruri mai rele decât să lucrezi alături de prietenul tău cel mai bun.

Vorba vine, prietenul tău cel mai bun.

Cu toate acestea, eşti tentat să crezi că meseria asta chiar ar putea fi amuzantă dacă ai fi înconjurat de membrii vreunui cerc de artă dramatică sau de trupa vreunui teatru. Nu de şleahta asta de înapoiaţi. De puritani ipocriţi.

De-ar şti onor consiliul orăşenesc că doamna Plain, cusătoreasa, îşi bagă ace-n venă. Sau că morarul produce cristale de metadonă. Sau că hangiul vinde acid găştilor de tineri plictisiţi care sunt târâţi până aici în excursii cu clasa. Puştii ăştia o urmăresc fascinaţi pe doamna Halloway cum toarce lâna şi ţese la gherghef, povestindu-le în tot acest timp despre cum se reproduc oile şi muşcând dintr-o prăjitură cu haşiş. Oamenii ăştia, cum e olarul dependent de metadonă, sticlarul dependent de Percodan şi argintarul îndopat cu Vicodin, şi-au găsit câte o ocupaţie. Fiecare cu păsărica lui. Grăjdarul, cu căştile ascunse sub pălăria tricorn, e pe Special K, iar bâţâielile lui n-ascultă decât de rave-ul care-i răsună în creier. Cu toţii formează o bandă de hippioţi obosiţi care vând cu amănuntul rahaturile lor agrariene, dar e OK. Părerea mea.

Până şi fermierul Reldon are o parcelă de iarbă a-ntâia în spatele gunoiului şi al lanului de porumb şi de fasole. Atâta doar că el îi zice cânepă.

Singura chestie ciudată în legătură cu Parcul Colonial Dunsboro e că e, poate, prea real, dar din motive cu totul eronate. Această întreagă mulţime de fraieri şi de ţăcăniţi care se ascund aici pentru că nu-şi pot găsi un loc afară, o slujbă adevărată în lumea reală, nu reprezintă oare motivul pentru care am părăsit Anglia de la bun început? Ca să ne creăm o realitate alternativă, numai a noastră. Oare pelerinii nu sunt de fapt rataţii vremurilor lor? Cu siguranţă că, în loc să înţeleagă altceva din dragostea Domnului, fraierii cu care lucrez vor să-şi găsească izbăvirea prin comportament compulsiv.

Sau făcând pe şefii şi recurgând la jocuri umilitoare. Dovadă Înălţimea sa Lordul Charlie, un student la teatru ratat, care stă acum după perdelele lui de dantelă. Aici el taie şi spânzură, urmărindu-i pe toţi cei care ajung în butuci şi frecându-şi organul cu mâna acoperită de-o mănuşă albă. Cu siguranţă că orele de istorie nu suflă o vorbă despre asta, dar în perioada colonială cel care-şi petrecea noaptea în butuci era carne de tun. Că erau bărbaţi sau femei, aşa aplecaţi cum stăteau, habar n-aveau cine le-o trage, iar ăsta era adevăratul motiv

pentru care nu-ţi doreai să ajungi într-o aşa poziţie decât dacă aveai vreun membru din familie sau vreun prieten care să fie alături de tine în tot acel timp. Să te protejeze. Mai bine zis, să-ţi păzească fundul.

— Băi, spune Denny, iar mi-au căzut pantalonii.

Aşa că i-i ridic.

Cămaşa îmbibată de ploaie a lui Denny i s-a lipit de spate, lăsând să se vadă oasele umerilor şi urma şirei spinării, mai albe chiar şi decât ţesătura de bumbac. Saboţii de lemn i s-au afundat în mocirlă până la refuz şi noroiul se scurge înăuntrul lor. Deşi am pălăria pe cap, haina mi-e leoarcă, iar sula şi coiţele îmi sunt făcute terci din cauza izmenelor de lână prea strâmte şi-ncep să mă mănânce din cauza umezelii. Până şi handicapatele alea de găini s-au retras, în căutarea unui petic de uscat.

— Băi, spune Denny şi-şi trage nasul. Acum pe bune, nu trebuie să stai cu mine.

Din câte-mi aduc aminte de la orele de diagnoză, paloarea lui Denny înseamnă tumoare la ficat.

Vezi şi: leucemie.

Vezi şi: edem pulmonar.

Ploaia se înteţeşte, iar norii sunt atât de întunecaţi, încât oamenii aprind lămpile în case. Hornurile trimit tot fumul înspre noi. Turiştii sunt probabil în tavernă, bând bere australiană din căni de inox fabricate în Indonezia.

În atelierul de tâmplărie, meşterul trebuie că trage pe nas aurolac dintr-o pungă de hârtie, laolaltă cu fierarul şi cu moaşa, în vreme ce aceasta vorbeşte despre şefia trupei de muzică pe care toţi trei visează s-o pună pe picioare, dar n-o vor face niciodată.

Suntem cu toţii prinşi în capcană. Trăim în unul şi acelaşi an, 1734. Suntem cu toţii prizonierii aceleiaşi capsule temporale, la fel ca-n emisiunile alea de la televizor în care aceiaşi şi-aceiaşi oameni sunt izolaţi pe una şi aceeaşi insulă pustie timp de treizeci de serii, fără să-mbătrânească deloc sau să scape vreodată. Atâta doar că, de la an la an, folosesc mai mult machiaj. În mod bizar, emisiunile alea sunt, poate, prea reale.

În mod bizar, mă văd lucrând aici pentru tot restul vieţii. La adăpost, alături de Denny, plângându-ne încontinuu de rahatul din jur. Într-o continuă terapie de însănătoşire. Bineînţeles că-l păzesc, iar dacă chiar vrei să ştii, mai bine-l văd pe Denny cu capul în butuci decât concediat şi lăsându-mă singur în urmă.

Sunt nu atât un bun prieten, cât doctorul care vrea să-ţi îndrepte săptămânal şira spinării.

Sau traficantul care-ţi vinde heroină.

„Parazit” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Peruca lui Denny cade din nou. Cuvintele „Sugi pula” sângerează roşu în ploaie, curg roz pe după urechile lui reci şi albăstrii, îi alunecă roz în jurul ochilor şi pe obraji, picură roz în mocirlă.

Nu se aude decât ploaia, apa căzând în bălţoace, pe acoperişurile de paie, peste noi, eroziune.

Sunt nu atât un bun prieten, cât mântuitorul care vrea ca tu să-l venerezi pe viaţă.

Denny strănută din nou, un gogoloi galben de muci îi ţâşneşte din nas şi aterizează pe peruca din mocirlă, iar el spune:

— Băi, numai nu-mi pune cârpa aia infectă la loc pe cap, bine?

Şi-şi trage nasul. După care tuşeşte, iar ochelarii îi cad de pe ochi direct în noroi.

Scurgere nazală înseamnă rujeolă.

Vezi şi: tuse convulsivă.

Vezi şi: pneumonie.

Ochelarii lui îmi aduc aminte de domnişoara Marshall şi îi pomenesc de tipa asta nouă din viaţa mea, o doctoriţă veritabilă, şi de planurile mele serioase de-a o trece la răboj.

Iar Denny spune:

— Încă eşti blocat la nivelul patru? Ai nevoie de ajutor ca să-ţi aduci aminte ce-ai de notat în agenda ta?

Povestea completă şi nemiloasă a dependenţei mele de sex. A, chestia aia, da. Fiecare moment naşpa, fiecare tâmpenie.

Îi răspund:

— Băi, totul trebuie făcut cu cumpătare. Chiar şi vindecarea.

Sunt nu atât un bun prieten, cât părintele care nu-şi doreşte ca tu să te maturizezi vreodată.

Cu faţa-n jos, Denny spune:

— Ajută dacă-ţi aminteşti cum a fost prima oară când ai făcut un anumit lucru.

Spune:

— Prima oară când am făcut laba, am crezut că eu am inventat-o. M-am uitat la mâna mea năclăită şi mi-am zis: „O să mă-mbogăţesc din asta”.

Prima oară în toate. Inventarul incomplet al delictelor mele. Încă un lucru incomplet în viaţa mea plină de lucruri incomplete.

Cu faţa încă în pământ, orb la tot şi la toate, mai puţin la mocirlă, Denny spune:

— Băi, mai eşti aici?

Iar eu îi bag batista sub nas şi-i spun:

— Suflă.

Capitolul 5

Luminile folosite de fotograf erau ţipătoare şi reflectau umbre nasoale pe peretele cimentuit din spatele lor. Era doar un perete vopsit, în pivniţa cuiva. Maimuţa părea obosită şi cam năpârlită. Tipul era într-o formă jalnică, palid şi cu colăcei în jurul taliei, dar stătea totuşi relaxat şi aplecat, cu mâinile înconjurându-şi genunchii şi cu burtoiul atârnându-i, privind peste umăr direct în aparatul de fotografiat şi zâmbind distrat.

„Beatitudine” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Primul lucru care i-a plăcut băieţelului la pornografie nu ţinea de sex. De pozele cu indivizi superbi care şi-o trăgeau, dându-şi capul pe spate şi mimând orgasmul. Cel puţin nu la început. Toate acele poze le-a descoperit pe Internet înainte chiar să fi ştiut ceva despre sex. Internet există în orice bibliotecă. În toate şcolile.

Aşa cum, mutându-te dintr-un oraş într-altul, găseşti întotdeauna o biserică catolică, cu aceeaşi slujbă rostită la fel peste tot, tot aşa copilul găsea întotdeauna un Internet, indiferent de familia de împrumut care-l adopta. Adevărul e că dacă Iisus ar fi zâmbit măcar pe cruce sau i-ar fi scuipat între ochi pe romani, dacă ar fi făcut ceva

mai mult decât să sufere în tăcere, copilul ar fi iubit biserica mult mai tare.

Aşa cum stăteau lucrurile, website-ul său favorit nu era deloc sexy. Dimensiunea asta îi scăpa. Pur şi simplu intrai acolo şi dădeai peste o duzină de poze ale acestui tip rotofei, îmbrăcat ca Tarzan, alături de un urangutan tâmp, antrenat să-i îndese-n cur ceea ce păreau a fi nişte castane prăjite.

Pânza cu imprimeuri de leopard menită să-i camufleze organele genitale e trasă într-o parte, cu elasticul susţinător înghiţit de talia-i adipoasă.

Maimuţa şade alături, cu o castană în mână, gata de atac.

Situaţia n-are nimic sexy. Cu toate acestea, contorul paginii indică faptul că au vizitat-o mai mult de jumătate de milion de oameni.

„Pelerinaj” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Copilul nu putea înţelege ce-i cu maimuţa şi cu castanele alea, dar, în felul lui, îl admira pe individ. În prostia lui manifestă, ştia că situaţia îl depăşeşte. Adevărul e că multor oameni nici măcar nu le-ar plăcea să stea goi puşcă în faţa unei maimuţe. Simpla idee că gaura curului le-ar putea fi prea roşie sau prea zbârcită i-ar îngrozi. Nici în ruptul capului n-ar avea curaj să stea

aplecaţi în faţa unei maimuţe, darămite în faţa unei maimuţe, a unui aparat de fotografiat şi a unor reflectoare, şi chiar dacă ar avea, ar trebui să facă mai întâi un catralion de probe, să-şi plimbe fundul la solar şi să-şi tundă părul pubian. Şi după aceea să-şi petreacă timpul în faţa oglinzii, în căutarea celui mai bun profil.

Şi-apoi trebuia să fii cât de cât relaxat, chiar dacă nu era vorba decât de nişte castane.

I-ar fi îngrozit simpla perspectivă de-a fi în compania atâtor maimuţe chemate la interviu şi de-a fi, rând pe rând, respinşi de ele. Mă rog, ar fi mult mai uşor să plăteşti o persoană care să îndese chestii în tine şi să tragi totul în poză. Nu şi o maimuţă. Maimuţa o să fie onestă.

Singura ta şansă ar fi să foloseşti acelaşi urangutan, care oricum nu părea prea pretenţios. Sau poate că era excepţional de bine antrenat.

Ideea e că într-o asemenea situaţie nu contează dacă arăţi superb şi eşti sexy.

Ideea e că, într-o lume în care toţi trebuie să arate bine, tipul ăsta nu arăta. Şi nici maimuţa. Şi nici ceea ce făceau.

Ideea e că nu conotaţia sexuală a pornografiei îl atrăgea pe idiotul ăsta de copil. Ci încrederea. Curajul. Lipsa completă de inhibiţii. Senzaţia de confort şi

onestitatea netrucată. Tăria de-a crede ceea ce faci şi de-a spune lumii întregi *Da, oameni buni, ăsta-i felul în care am ales să-mi petrec o după-amiază liberă. Pozând alături de o maimuţă care-mi vârâ castane-n cur.*

Şi zău dacă-mi pasă cum arăt. Sau ce credeţi voi despre asta.

Aşa că obişnuiţi-vă cu ideea.

Tipul înfrunta lumea înfruntându-se pe sine.

Şi chiar dacă avea rezervele lui, abilitatea de a zâmbi şi de-a te convinge de ceea ce făcea erau cu atât mai demne de tot respectul.

Tot aşa cum fiecare film porno presupune o armată de oameni care stau în spatele aparatului de filmat, tricotând, mâncând sandvişuri şi uitându-se la ceas, în vreme ce, la doar câţiva metri, unii şi-o pun pe bune...

Pentru idiotul ăsta mic era drumul spre iluminarea spirituală. Să te simţi atât de bine în propria-ţi piele şi atât de încrezător în lume echivala cu Nirvana.

„Libertate” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

La genul ăsta de mândrie şi de încredere în sine aspira copilul. Într-o bună zi.

Dac-ar fi el cel din pozele cu maimuţa, s-ar putea uita la el însuşi zile-n şir şi şi-ar spune „Dacă am putut să fac asta, pot face orice”. Indiferent ce ţi-ai pune în cap, e

suficient să zâmbeşti şi să râzi în timp ce o maimuţă tendeasă cu castane într-un subsol friguros, iar altcineva vă trage-n poză, pentru ca orice altă situaţie să ţi se pară floare la ureche.

Chiar şi iadul.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai evident pentru idiotul ăsta mic...

Că dacă te-ar privi suficient de multă lume, n-ai mai simţi niciodată dorinţa de-a fi în centrul atenţiei cuiva.

Că dacă, într-o bună zi, te-ai expune şi compromite suficient de mult, n-ai mai putea să fugi niciodată de ochii lumii. Şi-atunci n-ar mai fi nicio diferenţă între viaţa ta publică şi cea particulară.

Că dacă ai strânge suficient de mult, dacă ai reuşi suficient de mult, nu ţi-ai mai dori niciodată să deţii sau să faci ceva.

Că dacă ai dormi sau mânca suficient de mult, n-ai mai tânji niciodată după ceva-n plus.

Că dacă te-ar iubi suficient de multă lume, n-ai mai avea niciodată nevoie de dragoste.

Că ai putea fi suficient de deştept.

Că, odată şi-odată, o să te saturi de sex.

Toate acestea au devenit idealurile micuţului. Iluziile din care s-a hrănit de-a lungul vieţii. Şi toate aceste promisiuni le-a văzut în zâmbetul acelui grăsan.

Iar după asta, de fiecare dată când era speriat, trist sau singur, în fiecare noapte în care se trezea panicat într-un nou cămin de adopţie, cu inima bătându-i nebuneşte şi patul leoarcă, în fiecare zi în care Mami se-ntorcea după el, în fiecare cameră friguroasă de hotel, în fiecare maşină închiriată, copilul se gândea la acele douăsprezece fotografii ale grăsanului îngenuncheat. Alături de maimuţă şi de castane. Şi rahatul ăsta mic cu ochi se calma imediat. Imaginile îi demonstrau cât de curajos, de puternic şi de fericit putea fi cineva.

Cum tortura e tortură şi umilinţa umilinţă numai atunci când alegi să suferi.

„Salvator” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Şi e ciudat cum, din clipa când eşti salvat de cineva, primul lucru pe care ţi-l doreşti e să salvezi şi tu alţi oameni. Pe toţi ceilalţi oameni. Pe toată lumea.

Puştiul n-a ştiut niciodată care e numele bărbatului. Dar nu i-a uitat niciodată zâmbetul.

„Erou” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Capitolul 6

Data viitoare când o vizitez pe maică-mea, mă dau tot Fred Hastings, vechiul ei avocat numit din oficiu, şi am parte de cicăleală toată după-amiaza. Când însă mă scap, zicându-i că sunt încă celibatar, îmi spune că-i mai mare ruşinea. După care deschide televizorul, la un serial din ăla siropos, ştii tu, oameni obişnuiţi care pretind c-ar fi neobişnuiţi, cu probleme neobişnuite, şi sunt priviţi de oameni obişnuiţi care vor să uite de problemele lor obişnuite.

La următoarea vizită, sunt tot Fred, dar am o nevastă şi trei copii. E ceva mai bine, dar totuşi trei copii... E prea mult. Oamenii ar trebui să se oprească la doi, spune ea.

La următoarea vizită am doi.

Cu fiecare vizită, persoana de sub cearşaf e din ce în ce mai puţină.

Pe de altă parte, în cel aflat pe scaunul de lângă patul ei e din ce în ce mai puţin Victor Mancini.

A doua zi mă dau din nou drept eu şi n-apuc să stau decât două minute, până când maică-mea sună după infirmieră ca să mă conducă înapoi în hol. Stăm amândoi muţi până în clipa în care dau să-mi pun haina, când ea îmi spune:

— Victor?

Îmi spune:

— Trebuie să-ţi zic ceva.

Rostogoleşte printre degete un ghemotoc de scame care se face din ce în ce mai mic şi mai îndesat, iar când, în cele din urmă, se uită la mine, îmi spune:

— Fred Hastings a trecut pe-aici. Ţi-aduci aminte de Fred, nu-i aşa?

Mda, mi-aduc aminte.

Mai nou, are o nevastă şi doi copii perfecţi. A fost o încântare, îmi spune maică-mea, să văd cât de bună a fost viaţa cu un om aşa de drăguţ.

— I-am zis să-şi cumpere pământ, îmi spune maică-mea. Ei nu mai fac aşa ceva.

O întreb care ei şi-o văd apăsând din nou butonul prin care o cheamă pe infirmieră.

În drumul spre ieşire, o găsesc pe dr. Marshall aşteptând pe coridor. Stă chiar în dreptul uşii maică-mii, răsfoind fişele pacienţilor, şi-mi aruncă o privire suspicioasă dindărătul ochelarilor ei butucănoşi. În mână ţine un pix pe care-l ţăcăne spasmodic.

— Domnul Mancini? îmi spune.

Îşi scoate ochelarii, îi bagă în buzunarul de la piept al halatului şi-mi spune:

— Trebuie să discutăm neapărat cazul mamei dumneavoastră.

Intubarea.

— Aţi întrebat ce alte variante mai există, spune ea.

De la infirmeria din capătul culoarului, trei angajate ne privesc, cu capetele întoarse la unison. Una, pe nume Dina, ne strigă:

— E nevoie să stăm cu ochii pe voi?

Iar dr. Marshall îi răspunde:

— Vedeţi-vă de treabă, vă rog.

Îmi şopteşte:

— Când vine vorba de operaţiile astea mărunte, angajaţii se poartă de parcă ar fi încă la liceu.

Cu Dina mi-am pus-o.

Vezi şi: Clare, soră medicală.

Vezi şi: Pearl, stagiară.

Magia sexului e că-ţi permite să ai fără să posezi. Indiferent câte femei aduci acasă, nu se pune problema să şi rămână.

Doctoriţei Marshall îi tremură mâinile, iar eu îi spun la ureche:

— Nu vreau să fie hrănită cu forţa.

Sub privirile infirmierelor, dr. Marshall mă ia de braţ şi mă trage mai departe de ele, spunându-mi:

— Am vorbit cu mama dumneavoastră. E o femeie pe cinste. Toate acţiunile ei politice. Toate manifestaţiile ei. Probabil c-o iubeşti foarte mult.

— Ei, n-aş merge chiar până-ntr-acolo, zic.

Ne oprim din mers, iar dr. Marshall îmi şopteşte ceva la ureche, astfel încât trebuie să mă trag mai aproape de ea ca să aud. Prea aproape. Infirmierele ne urmăresc în continuare. Şi, cu respiraţia îndreptată spre pieptul meu, ea îmi spune:

— Şi dacă am putea restabili complet sănătatea mentală a mamei dumneavoastră?

Ţăcăne din pix şi îmi spune:

— Şi dacă am putea-o face la loc femeia inteligentă, puternică şi plină de viaţă care era?

Maică-mea, aşa cum era.

— E posibil, spune dr. Marshall.

Şi, fără să mă gândesc la cum ar putea suna, îi răspund:

— Doamne fereşte.

În secunda următoare spun că nu e tocmai o idee strălucită.

Iar în capătul holului infirmierele chicotesc, cu mâinile la gură. Şi chiar din depărtarea unde se află, poţi s-o auzi pe Dina spunând:

— Taman ce-i lipsea ăstuia.

Data viitoare sunt din nou Fred Hastings, iar copiii mei iau numai note mari la şcoală. Săptămâna aia doamna Hastings vopseşte sufrageria în verde.

— Mai bine albastru, spune maică-mea, dacă aveţi de gând să luaţi masa în ea.

La următoarea vizită, sufrageria e albastră. Locuim pe strada East Pine. Suntem catolici. Ne depunem banii la City First Federal. Avem un Chrysler.

Toate astea la sugestiile maică-mii.

Săptămâna viitoare încep să iau notiţe detaliate, astfel încât să nu uit cine ar trebui să fiu de la o săptămână la alta. În vacanţă, familia Hastings merge întotdeauna cu maşina la Robson Lake, scriu eu. Pescuim păstrăvi-curcubeu. Ţinem cu echipa Packers. Nu consumăm stridii. Cumpărăm pământ. În fiecare sâmbătă stau mai întâi în camera de zi şi-mi studiez notiţele, în timp ce infirmiera se duce să verifice dacă maică-mea e trează.

De fiecare dată când păşesc pragul camerei ei, dându-mă drept Fred Hastings, îmi arată înspre telecomandă şi-mi face semn să închid televizorul.

Arbuştii dimprejurul casei sună bine, îmi spune, dar parcă tot mai bine ar da nişte plante agăţătoare.

Notat.

Persoanele fine beau scotch, îmi spune. Curăţă-ţi şanţurile în octombrie şi înc-o dată în noiembrie, îmi spune. Înveleşte-ţi filtrul de aer de la maşină în hârtie igienică dacă vrei să aibă viaţă lungă. Altoieşte plantele

perene numai după ce dă primul îngheţ. Iar frasinul e cel mai bun lemn de foc.

Notez totul pe hârtie. Fac inventarul a ceea ce a mai rămas din ea – petele, ridurile, umflăturile, uscăciunile pielii, cojile şi roşeţile – şi notez câteva imperative în ce mă priveşte.

Zilnic: dă-te cu cremă de plajă.

Vopseşte-ţi firele de păr albe.

N-o lua razna.

Las-o mai moale cu grăsimile şi cu dulciurile.

Fă mai multe genuflexiuni.

Nu te ramoli.

Pensează-ţi firele de păr din urechi.

Ia calciu.

Dă-te cu cremă hidratantă. Zilnic.

Opreşte timpul ca să rămâi într-un loc pentru totdeauna.

Să nu dea dracu’ să ţi-o tragi când eşti moş.

Ea îmi spune:

— Ştii ceva de fiul meu, Victor? Îţi mai aduci aminte de el?

Înţepenesc. Simt cum mă-nţeapă inima, dar am uitat cu ce se mănâncă senzaţia asta.

Victor, îmi spune maică-mea, nu vine niciodată în vizită, iar atunci când o face, nu mă ascultă niciodată.

Victor e ocupat, absent şi nu-i pasă de nimic. A renunţat şi la facultatea de medicină şi-şi bate joc de viaţă.

Ridică o scamă de pe cuvertură.

— A obţinut o slujbă de rahat ca ghid sau ceva, nu ştiu, îmi spune.

Oftează, iar mâinile ei groaznic de gălbejite dibuie după telecomandă.

O întreb, nu Victor e cel care are grijă de ea? N-are şi el dreptul să-şi trăiască viaţa aşa cum doreşte? Îi spun, poate că Victor e atât de obosit pentru că noapte de noapte iese în oraş şi-aproape că-şi dă duhul pentru a-i plăti facturile de spitalizare. Trei miare lunar minimum. Poate că de-aia a renunţat Victor la facultate. Îi spun, mai mult de dragul controversei, că poate că Victor face mai mult decât e omeneşte posibil.

Spun, e posibil ca Victor să facă mai mult decât l-ar crede oricine în stare.

Iar maică-mea zâmbeşte şi-mi spune:

— Of, Fred, tot apărătorul celor fără de speranţă ai rămas.

Maică-mea deschide televizorul, iar o femeie frumoasă, într-o rochie de seară strălucitoare, o pocneşte-n cap cu o sticlă pe o altă femeie tânără şi frumoasă. Sticla nici măcar nu-i dăunează la coafură, dar îi provoacă amnezie.

Poate că Victor are şi el problemele lui, îi spun.

Prima femeie frumoasă o reprogramează pe amnezică, făcând-o să creadă că e un robot criminal menit să-i facă pe plac frumoasei. Robotul criminal acceptă noua lui identitate atât de uşor, încât te-ntrebi dacă nu cumva mimează amnezia şi era de fapt în căutarea unei scuze numai bune ca să omoare pe cineva.

Pe măsură ce vorbesc cu maică-mea, stând şi privind amândoi la televizor, mânia şi resentimentul aproape că ţâşnesc din mine.

Maică-mea obişnuia să gătească omletă amestecată cu fulgii de lipitură arsă rămasă pe fundul tigăii. Folosea oale de aluminiu şi beam limonada din cupe de inox, simţind pe buze marginea lor netedă şi rece. Ne dădeam la subsuori cu deodorante făcute din săruri de aluminiu. Cu siguranţă că mai există milioane de alte motive care să ne fi adus în situaţia în care ne aflăm.

În timpul unei reclame, maică-mea îmi cere să-i spun măcar un singur lucru bun din viaţa lui Victor. Cum se distrează? Ce se vede făcând la anul? Luna viitoare? Săptămâna viitoare?

Pentru moment, habar n-am.

— Şi ce dracu’ mai înseamnă şi chestia aia, îmi spune, cu Victor care aproape că-şi dă duhul în fiecare noapte?

Capitolul 7

După ce chelnerul pleacă, înhaţ în furculiţă jumătate din muşchiul file şi dau s-o îndes pe toată în gură, când Denny îmi spune:

— Băi.

Îmi spune:

— Nu aici.

Lumea din jurul nostru mănâncă îmbrăcată în haine dichisite. Cu lumânări şi cristale. Cu furculiţe speciale destinate felurilor speciale. Nimeni nu bănuieşte nimic.

Casc gura, încercând să cuprind halca de friptură, carnea sărată, plină de sos, grăsimi şi piper. Limba mi se trage înapoi pentru a-i face loc, gura mi se umple de salivă fierbinte şi balele mi se scurg pe obraz.

Cine spune că o bucată de carne te poate ucide nu ştie câtuşi de puţin ce-nseamnă asta.

Denny se uită rapid în jur şi-mi spune, şuierând printre dinţi:

— Te lăcomeşti, amice.

Dă din cap şi-mi spune:

— Băi, nu-i poţi fraieri pe oamenii ăştia să te iubească.

Alături de noi, un cuplu căsătorit, cu verighete şi părul cărunt, mănâncă fără să-şi ridice privirea, fiecare cu ochii înfundaţi în lectura aceluiaşi program al vreunui spectacol de teatru sau concert. Când rămâne fără vin, femeia se întinde după sticlă şi-şi umple paharul. Pe-al lui nu-l umple. Soţul poartă un ceas cu brăţară din aur masiv.

Denny mă vede cum îi scrutez pe cei doi bătrâni şi-mi spune:

— O să-i previn. Zău c-o fac.

Se uită după chelnerii care ne-ar putea cunoaşte. Pe mine mă fixează cu privirea, sever, cu dinţii de jos dezveliţi.

Bucata de friptură e atât de mare, că mi s-au încleştat fălcile. Obrajii mi s-au umflat. Buzele mi se încreţesc în încercarea lor de a se lipi una de alta şi sunt nevoit să respir pe nas cât timp încerc să mestec.

Chelneri în sacouri negre, fiecare cu câte un şervet drăguţ împăturit peste braţ. Muzică de viori. Argintărie şi porţelanuri. Nu e tocmai genul de loc în care să ne facem numărul, numai că am epuizat toate restaurantele. Şi în orice oraş există un număr limitat de localuri în care poţi lua masa, iar ăsta oricum nu-i genul de cascadorie pe care s-o repeţi în acelaşi loc.

Beau puţin vin.

La altă masă alăturată, un cuplu de tineri se ţin de mână în timp ce mănâncă.

Poate că ei vor fi în seara asta.

La altă masă, un bărbat la costum mestecă şi priveşte absent.

Poate că el va fi eroul serii.

Mai beau puţin vin şi-ncerc să înghit, dar halca e prea mare. Mi s-a înţepenit în gât. Nu mai respir.

În secunda următoare, ţâşnesc în picioare atât de repede, încât scaunul zboară în spatele meu. Mă apuc cu mâinile de gât. Sunt în picioare, cu gura căscată spre tavanul pictat, cu ochii daţi pe spate. Bărbia mi se desprinde de restul feţei.

Cu furculiţa în mână, Denny se întinde peste masă ca să-mi înhaţe broccoli-ul şi-mi spune:

— Băi, exagerezi rău de tot.

Poate că va fi acel picolo de optsprezece ani sau băiatul în costum raiat, cu helancă. Cert e că unul dintre aceştia o să mă venereze cât va trăi.

Oamenii aproape că s-au ridicat deja din scaune.

Poate femeia cu florile alea la încheietură.

Poate bărbatul cu gât lung şi ochelari cu rame subţiri.

Luna asta am primit trei felicitări şi nu e nici măcar în cinşpe. Luna trecută am primit patru. Acum două luni am primit şase felicitări. Pe majoritatea dintre expeditori nici

nu mi-i mai amintesc. Însă, Dumnezeu să-i binecuvânteze, ei nu mă vor uita niciodată.

Cum nu mai pot să respir, venele de la gât mi se umflă. Faţa mi se înroşeşte şi ia foc. Pe frunte mi-apar broboane de sudoare. Transpiraţia îmi pătează spatele cămăşii. Îmi ţin mâinile strâns în jurul gâtului, semnul universal pentru cineva care se sufocă de moarte. Chiar şi în ziua de azi primesc felicitări de la oameni care nu vorbesc engleza.

Primele câteva secunde, toată lumea aşteaptă ca altcineva să treacă la acţiune şi să devină eroul.

Denny se apleacă să ia jumătatea de friptură rămasă.

Cu mâinile încă strânse în jurul gâtului, mă împleticesc şi-i dau un şut în picior.

Cu mâinile mă apuc de cravată.

Îmi smulg nasturele de sus de la cămaşă.

Iar Denny spune:

— Băi, m-a durut.

Picoloul se-ntoarce cu spatele. N-are de gând s-o facă pe eroul.

Violonistul şi ospătarul sunt umăr la umăr, îndreptaţi înspre mine.

Din altă direcţie, o femeie într-un mini negru îşi face loc prin mulţime. Să-mi vină în ajutor.

Din altă direcţie, un bărbat îşi scoate sacoul şi se repede înainte. În altă parte, o femeie urlă.

Chestia asta nu ţine niciodată foarte mult. Toată aventura durează un minut, două. Atât. Asta-i bine. Mai mult nici nu-mi pot ţine respiraţia când am gura plină de mâncare.

Prima mea alegere ar fi bătrânul cu ceas din aur masiv, unul care să salveze situaţia şi să ne achite nota de plată. Preferata mea este rochia mini neagră, pentru simplul motiv că tipa are sâni mişto.

Chiar dacă trebuie să ne achităm noi înşine nota de plată, presupun că trebuie să cheltuieşti nişte bani ca să faci rost de alţii.

Hăpăind mâncarea, Denny îmi spune:

— Eşti de-a dreptul infantil cu chestia asta.

Mă împleticesc şi-l pocnesc din nou peste picior.

Chestia asta aduce aventura înapoi în vieţile oamenilor.

Chestia asta naşte eroi. Pune oamenii la încercare.

Ce naşte din pisică şoareci mănâncă.

Chestia asta îţi aduce bani.

Cineva îţi salvează viaţa şi-apoi te va iubi pentru totdeauna. E-un obicei chinezesc care spune că dacă îţi salvează cineva viaţa, răspunde de tine pentru totdeauna. Ca şi cum ai deveni fiul lui. Cât vor trăi, aceşti

oameni îmi vor scrie. Îmi vor trimite felicitări la aniversare. Felicitări de ziua mea. E deprimant să vezi cum toţi oamenii au aceeaşi idee. Îţi dau telefon. Să vadă dacă te simţi bine. Să vadă dacă nu cumva ai nevoie de îmbărbătare. Sau de bani.

Nu că aş cheltui bani pe dame de companie. Spitalizarea maică-mii la sanatoriul St. Anthony mă costă trei miare pe lună. Samaritenii ăştia buni mă ţin în viaţă. Iar eu o ţin pe ea. Simplu ca bună ziua.

Dobândeşti putere prefăcându-te neajutorat. Prin contrast, îi faci pe oameni să se simtă puternici. Salvezi oameni lăsându-i să te salveze pe tine.

Nu trebuie decât să fii neajutorat şi recunoscător. Aşa că joacă-ţi rolul.

Oamenii chiar au nevoie să se simtă superiori cuiva. Aşa că lasă-te călcat în picioare.

Oamenii au nevoie de cineva căruia să-i trimită felicitări de Crăciun. Aşa că mai bine rămâi rupt în cur.

„Caritate” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Tu eşti dovada curajului lor. Dovada că au fost eroi. Mărturia succesului lor. Fac chestia asta pentru că toată lumea doreşte să salveze viaţa unui om, de faţă cu o sută de oameni.

Cu vârful ascuţit al cuţitului pentru friptură, Denny desenează pe faţa albă de masă, schiţând arhitectura încăperii, cornişele şi lambriurile, frontoanele crăpate de deasupra fiecărei uşi. Toate astea în timp ce mestecă. Îşi duce farfuria la gură şi linge tot.

Ca să execuţi o traheotomie, ar trebui să găseşti scobitura de sub mărul lui Adam, imediat deasupra cartilajului cricoid. Cu un cuţit de friptură, faci o incizie orizontală de un centimetru, înţepi şi-ţi vâri degetul înăuntru ca s-o deschizi. Introduci un tub „traheic”; ideale ar fi un pai sau jumătate dintr-un pix.

Dacă nu-s în stare să fiu un doctor bun, care să salveze sute de pacienţi, în felul ăsta măcar sunt un pacient care creează sute de doctori de ocazie.

Un bărbat în frac se apropie cu repeziciune, îmbrâncindu-i pe gură-cască, cu cuţitul de friptură şi un pix în mână.

Sufocându-te cu mâncare, intri în legenda lor personală, pe care aceşti oameni o vor preţui şi o vor evoca până la moarte. Vor crede că ei sunt cei care te-au readus la viaţă. Ai putea fi fapta lor bună, amintirea de pe patul morţii care să le justifice întreaga existenţă.

Aşa că fii victima agresivă, marele învins. Ratatul profesionist.

Oamenii vor sări şi-n foc dacă le vei da şansa de-a face pe Dumnezeu.

E martiriul Sfinţiei Mele.

Denny deşartă farfuria mea într-a lui şi continuă să înfulece.

Ospătarul a ajuns. Rochia mini neagră e postată în faţa mea. Şi bărbatul cu ceas de aur.

În minutul următor, braţele mă vor cuprinde din spate. Ce ştiu eu ce necunoscut mă va îmbrăţişa strâns, apăsându-mă cu amândoi pumnii sub cutia toracică şi suflându-mi în ureche:

— Eşti OK.

Suflându-mi în ureche:

— O să fie bine.

Două braţe te vor îmbrăţişa, poate chiar te vor ridica de la sol, iar un necunoscut îţi va şopti:

— Respiră! Fir-ar a dracu', respiră!

Cineva te va lovi peste spate, aşa cum face un doctor cu un nou-născut, şi bucata de carne nemestecată îţi va ţâşni din gură. În secunda următoare, amândoi veţi fi laţi pe podea. Vei plânge cu sughiţuri, iar cineva îţi va spune că totul e în ordine. Că trăieşti. Te-au salvat. Aproape că ai dat ortul popii. Te vor strânge la pieptul lor şi te vor legăna, spunându-ţi:

— Toată lumea înapoi. Faceţi loc. Spectacolul s-a încheiat.

Îţi vor duce paharul cu apă la buze şi-ţi vor spune:

— Linişteşte-te. Calm. S-a terminat.

Calm.

În anii care urmează, acea persoană te va suna şi-ţi va scrie. Vei primi felicitări şi poate şi cecuri.

Oricine-ar fi ea, persoana asta te va iubi.

Oricine-ar fi ea, va fi foarte mândră. Chiar dacă părinţii tăi adevăraţi poate că nu sunt. Persoana asta va fi mândră de tine, pentru că tu îi faci să se simtă mândri de ei înşişi.

Vei lipăi apa şi vei tuşi, aşa încât eroul să-ţi şteargă bărbia cu un şerveţel.

Fă totul pentru a cimenta această nouă legătură. Această adopţie. Nu uita detaliile. Pătează-le hainele cu muci, aşa încât să-i apuce râsul şi să te poată ierta. Agaţă-te de ei şi ţine-i strâns. Şi boceşte cu sughiţuri, ca să te şteargă la ochi.

E-n regulă să plângi câtă vreme doar te prefaci.

Nu te abţine de la nimic. Vorbim aici de cea mai palpitantă poveste din viaţa cuiva.

Reţine însă că dacă nu vrei să rămâi cu o cicatrice urâtă pe gât, ar fi mai bine să respiri înainte ca cineva să

se apropie de tine cu un cuţit de friptură, un briceag sau un *cutter*.

Şi mai ţine minte că atunci când slobozeşti afară bucata aia năclăită din gură, cocoloşul ăla de carne moartă şi de salivă, trebuie s-o faci în direcţia lui Denny. El are părinţi şi bunici, unchi şi mătuşi şi veri până peste cap, o mie de oameni care trebuie să-l salveze din fiecare încurcătură. De-aia Denny n-o să mă înţeleagă niciodată.

Restul mulţimii, toţi ceilalţi din restaurant, vor fi uneori în picioare şi vor aplauda. Oamenii vor plânge de bucurie. Vor năvăli pe uşa bucătăriei. În câteva minute, povestea va circula din gură-n gură. Toată lumea îl va cinsti pe erou cu băuturi. Toţi vor avea ochii strălucind de lacrimi.

Toţi îi vor strânge mâna eroului.

Toţi îl vor bate pe spate.

E mai mult naşterea lor decât a ta, dar, cu toate acestea, în anii care vor urma acea persoană îţi va trimite o felicitare în ziua sau în luna asta. Va deveni încă unul dintre membrii familiei tale extrem, extrem de numeroase.

Iar Denny doar va da din cap şi va cere meniul pentru desert.

De-aia fac toate astea. De-aia risc atât. Ca să evidenţiez bravura unui necunoscut. Ca să salvez măcar o singură persoană de la plictiseală. N-o fac *doar* pentru bani. Sau *doar* pentru adoraţie.

Dar niciuna dintre ele nu strică.

E simplu ca bună ziua. Nu contează cum arăţi, cel puţin la suprafaţă – oricum câştigi. Dă-te falit şi lasă-te umilit. Iar cât vei trăi, spune-le oamenilor neîncetat *Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău*...

Capitolul 8

Eva se ţine după mine pe coridor, cu buzunarele pline cu friptură de curcan. Încălţările ei sunt pline de muşchi file mestecat. Faţa ei, cu pielea zbârcită ca o catifea boţită, e o adunătură de o sută de riduri care i se-nghesuie în colţurile gurii, iar ea alunecă după mine în scaunul cu rotile, spunându-mi:

— Hei, tu. Nu fugi de mine.

Cu mâinile ca nişte împletituri de vene stridente, îşi împinge scaunul cu rotile. Cocoşată în scaun, gravidă de la uriaşa ei splină bombată, mă urmează îndeaproape, spunându-mi:

— M-a durut.

Spunându-mi:

— N-ai cum să negi asta.

Purtând o bavetă pătată de mâncare, îmi spune:

— M-a durut şi-am să te spun lu’ Mama.

Acolo unde o ţin pe maică-mea, trebuie să poarte o brăţară. Nu-i o bijuterie, ci o fâşie groasă de plastic, ataşată termic în jurul încheieturii, astfel încât să nu ţi-o poţi scoate niciodată. Nu poate fi tăiată. Nu poate fi topită cu ţigara. Lumea a încercat toate metodele ca să scape de ea.

Dacă porţi această brăţară, de fiecare dată când te plimbi pe coridoare auzi încuietori închizându-se cu zgomot. O bandă magnetică sau ceva incrustat în plastic trimite un semnal. Semnalul blochează uşile de la lift şi nu te lasă să intri. Blochează fiecare uşă de care te apropii la mai puţin de un metru şi jumătate. Nu poţi părăsi etajul de care aparţii. Nu poţi ieşi în stradă. Poţi să te duci în grădină sau în camera de zi sau în capelă sau în sala de mese, dar nicăieri altundeva în lume.

Dacă reuşeşti să treci cumva de uşa de la intrare, brăţara va declanşa cu siguranţă alarma.

Acesta e St. Anthony. Rogojinile, perdelele, paturile, totul e ignifug. Rezistent la pete. Orice ai face, nu există nimic care să nu poată fi curăţat. E ceea ce se cheamă un sanatoriu. Mi-e nu ştiu cum să-ţi spun toate astea. Să-

ţi stric surpriza, mă-nţelegi. O să vezi şi singur, destul de curând. Asta dacă mai apuci ziua aia.

Sau dacă pur şi simplu renunţi şi o iei razna înainte de termen.

Maică-mea, Eva, chiar şi tu, toată lumea se pricopseşte în cele din urmă cu o brăţară.

Aici nu e una din acele văgăuni ordinare. Nu pute a pişat imediat ce-i calci pragul. La trei miare pe lună, ar fi şi culmea. Acum o sută de ani aici era o mănăstire, iar călugăriţele au sădit o încântătoare grădină de trandafiri, frumoasă, îngrădită şi inexpugnabilă.

Din toate colţurile te pândesc camere de supraveghere.

Din clipa în care intri pe uşă, rezidenţii migrează lent şi ameninţător către tine. Fiecare scaun cu rotile, toţi oamenii în baston sau susţinuţi de cadre, se pornesc la vederea unui vizitator şi se târăsc înspre el.

Înalta şi îmbufnata doamnă Novak este o exhibiţionistă.

Femeia din camera alăturată maică-mii este o „veveriţă”.

De la exhibiţionişti te poţi aştepta să-şi scoată hainele în orice clipă. Sunt genul de oameni pe care infirmierele îi îmbracă în ceea ce aparent seamănă cu o cămaşă şi un pantalon, dar e-n realitate o salopetă. Cămăşile sunt

cusute de talia pantalonilor. Nasturii de la cămaşă şi fermoarul sunt falşi. Singura posibilitate de a intra sau a ieşi din acest costum e fermoarul lung de la spate. Aceşti oameni sunt nişte bătrâni cu posibilităţi de mişcare limitate, aşa că o alergică la haine, chiar şi una căreia i se spune exhibiţionistă agresivă, e de trei ori prizonieră. A hainelor, a brăţării, a sanatoriului.

O „veveriţă" este cineva care mestecă mâncarea şi-apoi uită ce trebuie să facă în continuare. Uită cum să înghită. În schimb, scuipă fiecare cocoloş în buzunarul rochiei. Sau în geantă. E mai puţin drăgălaş decât sună.

Doamna Novak e colega de cameră a maică-mii. „Veveriţa" e Eva.

La St. Anthony, primul etaj e rezervat celor care-şi uită numele, colindă holurile în pielea goală şi-şi umplu buzunarele cu resturi de mâncare molfăită, dar care altminteri sunt destul de întregi la bilă. Tot aici se mai află junele prăjite de droguri şi afumate de serioase traume craniene. Ele hălăduiesc şi pălăvrăgesc fără cap şi fără coadă, un şuvoi de cuvinte aparent fără noimă.

— Oameni smochină stradă mică zori cântând funie purpurie văl ridicat.

Cam asta le iese pe gură.

Etajul doi e rezervat pacienţilor căzuţi la pat. Etajul trei e anticamera morţii.

Mama se află deocamdată la etajul întâi, dar nimeni nu rămâne aici o veşnicie.

Eva a ajuns aici aşa cum ajung toţi bătrânii pe care copiii îi duc într-un loc public şi-i lasă în urmă fără niciun act de identitate. Acestea sunt bătrânele Dorothy sau bătrânele Erma, care habar n-au cine şi unde sunt. Lumea crede că oraşul, guvernul sau mai ştiu eu cine îi culege de pe străzi. Aşa cum face guvernul cu mizeria.

Aşa cum se întâmplă atunci când intri cu o rablă de maşină într-un şanţ şi-i scoţi plăcuţa de înmatriculare şi abţibildul cu numărul de identificare, pentru ca statul să fie nevoit să remorcheze tăblăraia.

Fără glumă acum, chestiei ăsteia îi spune „adio mamaie”, iar St. Anthony are datoria de a lua-n primire un număr de bunicuţe părăsite, aurolace prăjite cu Ecstasy şi bătrâne sinucigaşe. Numai că nu li se spune *bătrâne* şi nici curvelor nu li se spune *paraşute care fac trotuarul*. Părerea mea e că cineva a încetinit maşina şi a aruncat-o pe Eva afară fără să verse măcar o lacrimă. Aşa cum fac oamenii cu animalele de casă pe care nu reuşesc să le domesticească.

Cu Eva încă pe urmele mele, ajung în camera maicămii şi descopăr că nu e acolo. În locul ei, pe patul gol, în salteaua îmbibată de urină, se cască o ditamai adâncitura umedă. Deduc că e la duş. O infirmieră te

poartă de-a lungul coridorului până într-o cameră mare, cu faianţă, unde eşti spălat cu furtunul.

La St. Anthony se arată în fiecare vineri seară filmul *The Pajama Game* şi-n fiecare vineri aceiaşi pacienţi dau buluc să-l vadă pentru prima oară.

Există săli de bingo, ateliere de lucru manual, animale de casă.

Există domnişoara doctor Paige Marshall. Indiferent unde o mai fi dispărut şi ea.

Există şorţuri neinflamabile, care te acoperă de la gât până-n glezne, ca să nu-ţi dai foc în timp ce fumezi. Există postere cu Norman Rockwell. O coafeză vine de două ori pe săptămână ca să-ţi facă părul. Asta te costă în plus. Incontinenţa te costă în plus. Uscătoria te costă în plus. Controlul urinei costă în plus. Şi intubarea.

Se fac lecţii zilnice despre cum să-ţi legi şireturile, cum să te închei la nasturi, cum să iei o îmbucătură. Cum să te închei la curea. Cineva îţi va arăta cum funcţionează o clapetă cu scai. Cineva te va învăţa cum să-ţi tragi fermoarul. În fiecare dimineaţă îţi vor spune cum te cheamă. Prieteni vechi de şaizeci de ani vor fi prezentaţi din nou unul altuia. În fiecare dimineaţă.

Aceştia sunt doctori, avocaţi, industriaşi care uită de la o zi la alta cum să tragă un fermoar. Nu e atât o

instrucţie, cât preîntâmpinarea unui pericol. De fapt, e ca şi cum ai încerca să văruieşti o casă care-i în flăcări.

Aici, la St. Anthony, marţea înseamnă friptură de porc. Miercurea înseamnă pui cu ciuperci. Joia sunt spaghetti. Vinerea, peşte la cuptor. Sâmbăta, şniţel. Duminica, friptură de curcan.

Există jocuri de puzzle cu o mie de piese ca să-ţi omori timpul când eşti cu un picior în groapă. Nu există saltea prin zonă pe care să nu fi murit deja o duzină de oameni.

Eva a rulat în scaunul ei cu rotile până la uşa de la camera maică-mii şi stă acolo, toată palidă şi ofilită, ca o mumie pe care cineva tocmai ar fi despachetat-o şi s-ar fi îngrijit totuşi de claia ei subţire de păr. Capul ei străveziu se leagănă neîncetat, cu mişcări circulare, lente şi scurte, de boxer profesionist.

— Nu te apropia de mine, îmi spune Eva de fiecare dată când mă uit la ea. Dr. Marshall n-o să te lase să-mi faci rău, spune ea.

Până să se-ntoarcă infirmiera, stau pe colţul patului maică-mii şi aştept.

Maică-mea are unul dintre acele ceasuri care la ora exactă cântă trilul unei păsări anume. Preînregistrat. Ora unu e măcăleandrul. Şase e grangurele nordic.

Ora doişpe e cinteza.

Piţigoiul negru înseamnă ora opt. Ciocănitoarea cu pieptul alb înseamnă ora unsprezece.

Te-ai prins cum stă treaba.

Problema e că asocierea unor triluri de pasăre cu orele exacte te poate zăpăci. Mai ales dacă te afli în aer liber. Din cineva care se uită la ceas te transformi în cineva care se uită după păsări. De fiecare dată când auzi adorabilul tril al vrabiei cu gâtul alb, te gândeşti: „O fi deja ora zece?”

Eva îşi împinge un pic scaunul înăuntrul camerei.

— M-a durut, îmi spune. Şi nu te-am pârât Mamei niciodată.

Toţi bătrânii ăştia. Epavele astea umane.

E deja jumătate trecut de piţigoiul moţat şi trebuie să prind autobuzul, ca să ajung la serviciu până s-apuce să cânte gaiţa.

Eva crede că sunt fratele ei mai mare, care a profitat de ea acum un secol. Colega de cameră a maică-mii, doamna Novak cea cu urechile şi ţâţele grotesc de mari şi de fleşcăite, crede că sunt ticălosul ei partener de afaceri, care i-a furat patentul pentru inventarea ginului extras din bumbac, a stiloului sau a mai ştiu eu ce.

Aici pot fi tot ceea ce aceste femei îşi doresc să fiu.

— M-a durut, îmi spune Eva şi rulează un pic mai aproape. Şi n-am uitat nici măcar o clipă.

La fiecare vizită, o bătrână de pe hol, stafidită şi cu sprâncene stufoase, mă strigă Eichmann. Alta, cu un tub de plastic transparent prin care se pişă şi care-i atârnă pe sub halatul de baie, mă acuză că i-aş fi furat câinele şi-l vrea înapoi. De fiecare dată când trec pe lângă bătrâna aia care stă în scaunul cu rotile, cufundată într-un morman de malete roz, o aud cum şuieră.

— Te-am văzut, îmi spune şi se uită la mine cu o privire tulbure. În noaptea cu incendiul, te-am văzut că erai cu ei!

N-ai cum s-o dai cotită. Fiecare bărbat care a trecut vreodată prin viaţa Evei a fost, într-un fel sau altul, fratele ei mai mare. Că a ştiut-o sau nu, ea şi-a petrecut întreaga viaţă stând pe tuşă şi aşteptând ca bărbaţii să profite de ea. Pe bune, chiar şi-aşa, îmbălsămată în pielea ei ridată, are tot opt ani. Încremenită în proiect. La fel ca-n Parcul Colonial Dunsboro, cu pleiada lui pestriţă de rataţi, toţi cei de la St. Anthony sunt prizonierii propriului lor trecut.

Nici eu nu fac excepţie de la regulă şi cred că nici tu.

La fel de încremenită ca Denny în butuci, Eva e prizoniera propriei ei evoluţii.

— Tu, îmi spune Eva, agitând un deget în direcţia mea. Tu mi-ai rănit păsărica.

Bătrânii ăştia încremeniţi.

— Of, mi-ai zis că rămâne între noi, îmi spune şi dă din cap, tărăgănându-şi cuvintele. Era jocul nostru secret. Până când ţi-ai vârât bărbăţia în mine.

Degeţelul ei osos şi crestat continuă să se agite în aer, ţintind spre prohabul meu.

Pe bune acum, însăşi ideea face ca bărbăţia mea s-o ia la goană.

Necazul e că în orice colţişor de la St. Anthony e aceeaşi placă. Un alt schelet decrepit crede că am împrumutat cinci sute de dolari de la ea. O altă bătrânică îmi spune că-s diavolul în persoană.

— Şi m-a durut, îmi spune Eva.

Mi-e greu să nu vin în locul ăsta şi să nu fiu ţapul ispăşitor pentru toate crimele din istorie. Îţi vine să strigi în feţele lor îmbătrânite şi ştirbe. Da, eu l-am răpit pe copilul lui Lindbergh.

Catastrofa Titanicului eu am pus-o la cale.

Asasinul lui Kennedy eu sunt, desigur.

Soluţia celui de-al doilea mare război mondial, inventarea bombei atomice, ei bine, ghici! E opera mea.

Virusul SIDA? Regret nespus. Tot eu.

Cea mai eficientă metodă de a face faţă Evei este să-i îndrepţi atenţia spre altceva. S-o distragi spunând ceva despre prânz, despre vreme sau cât de bine-i stă astăzi

părul. Atenţia ei nu durează mai mult de-o secundă şi-o poţi comuta instantaneu pe un subiect mult mai plăcut.

Probabil că aşa au făcut faţă bărbaţii duşmăniei Evei de-a lungul întregii sale vieţi. Derutând-o. Depăşind criza. Evitând confruntările directe. Luând-o la sănătoasa.

Cam la fel trecem şi noi prin propria noastră viaţă, uitându-ne la televizor. Fumând mahorcă. Îndopându-ne cu medicamente. Canalizându-ne atenţia. Masturbându-ne. Negare, asta scrie pe noi.

Cu tot corpul aplecat înainte, degeţelul ei drept tremură în aer în direcţia mea.

Fute-m-aş.

Mai are puţin şi calcă pe urmele doamnei cu coasa.

— Da, Eva, îi spun. Ţi-am tras-o.

Şi casc.

— Mda. N-am ratat nicio ocazie să ţi-o trag şi să mă descarc în tine.

Chestiei ăsteia i se spune psihodramă. Ai putea vedea însă în ea o altă cale de a-ţi abandona bunicii.

Degeţelul ei îndoit se retrage, iar ea se aşază iar confortabil, cu mâinile pe braţele scaunului cu rotile.

— Deci, în fine, recunoşti, spune ea.

— La dracu’, da, spun. Eşti o bucăţică super, surioară.

Ţintuind o pată albă de pe linoleum, ea spune:

— După toţi aceşti ani, o recunoaşte.

Asta-i terapie prin teatru, numai că Eva nu ştie că-i doar o ficţiune.

Capul încă i se mai roteşte încetişor, dar ochii îi sunt aţintiţi spre mine.

— Şi nu-ţi pare rău? spune.

Ei bine, presupun că dacă Iisus ar putea muri pentru păcatele mele, mi-aş putea asuma şi eu, la rândul meu, câteva din păcatele altora. Cu toţii avem şansa de a face pe ţapul ispăşitor. De a ne asuma vina.

Martiriul Sfinţiei Mele.

Păcatele fiecărui bărbat din istorie aterizând direct pe spatele meu.

— Eva, îi spun. Măi copilă, păpuşă, surioară, iubirea vieţii mele, bineînţeles că-mi pare rău. Am fost un porc, îi spun şi mă uit la ceas. Dar erai aşa de sexy, că nu m-am putut abţine.

De parcă aş avea nevoie de toată tevatura asta. Eva se zgâieşte la mine cu ochii ei mari şi hipertiroidici până când o lacrimă grea ţâşneşte dintr-un ochi şi brăzdează pudra de pe obrazul ei ridat.

Mă uit în tavan şi spun:

— Da, recunosc, ţi-am rănit păsărica, dar asta se întâmpla acum hăt, optzeci de ani, aşa că ar fi cazul să treci peste. Să-ţi vezi de viaţă mai departe.

La care ea îşi ridică mâinile groaznic de ofilite şi de vânoase, asemenea unor rădăcini de copac sau unor morcovi uscaţi, şi-şi acoperă faţa.

— Of, Colin, spune ea îndărătul lor. Of, Colin.

Îşi dă mâinile la o parte şi faţa ei e inundată de zeamă din ochi.

— Of, Colin, şopteşte ea, te iert.

Îşi lasă capul în jos, respirând scurt şi smârcâindu-se, iar cu mâinile ei oribile apucă un colţ al şorţului pentru a se şterge la ochi.

Stăm aşa. Mamă, ce-ar merge acum o gumă de mestecat! Ceasul meu arată 12.35.

Ea se şterge la ochi, îşi trage nasul şi-şi ridică un pic privirea.

— Colin, îmi zice, mă mai iubeşti?

Boşorogii ăştia patetici. Iisuse H.

Şi-n caz că vă întrebaţi, să ştiţi că nu sunt un monstru.

Şi-aşa cum numai într-o carte proastă se-ntâmplă, îi spun cu toată încrederea:

— Sigur că da, Eva. Sigur că da, presupun că încă te mai iubesc.

Eva suspină cu capul în poală, zgâlţâindu-se din tot corpul.

— Sunt atât de fericită, îmi spune, cu lacrimile şiroaie şi cu mucii cenuşii scurgându-i-se direct în palmele goale.

Spune printre sughiţuri:

— Sunt atât de fericită!

Şi poţi adulmeca mirosul de friptură morfolită pitită în pantoful ei sau puiul cu ciuperci din buzunarul de la halat. Aşa, iar nenorocita aia de infirmieră n-are de gând s-o mai aducă pe maică-mea înapoi de la duşuri, iar eu trebuie să mă-ntorc la serviciu, înapoi în secolul al optsprezecelea, până-n ora unu.

Abia dacă-mi pot aminti propriul meu trecut, pentru a avansa la nivelul patru. În momentul de faţă e amestecat cu trecutul acestor oameni. Nu-mi amintesc nici măcar ce avocat al apărării ar trebui să fiu azi. Îmi privesc unghiile. O întreb pe Eva:

— Ce crezi, dr. Marshall e pe-aici?

Întreb:

— Ştii cumva dacă e căsătorită?

Adevărul despre mine, cine sunt cu adevărat, cine e taică-meu şi tot restul. Dacă maică-mea ştie, atunci trebuie că se simte mult prea vinovată ca să-mi spună.

O întreb pe Eva:

— Ai putea să te duci să plângi în altă parte?

S-a făcut deja târziu. Gaiţa începe să cânte.

Iar Eva încă nu s-a oprit din plâns şi zgâlţâit. Cu şorţul peste faţă, cu brăţara tremurându-i în jurul încheieturii, bâiguie:

— Te iert, Colin. Te iert. Te iert. Of, Colin, te iert...

Capitolul 9

Era într-o după-amiază, într-un mall, când idiotul ăsta de băieţel şi maică-sa adoptivă au auzit anunţul. Era vară şi făceau cumpărăturile pentru noul an şcolar, cel în care avea să intre într-a cincea. Anul în care trebuie să porţi cămăşi cu dungi pentru a te integra în peisaj. Asta se-ntâmpla cu ani şi ani în urmă. Iar aia nu era decât prima lui mamă adoptivă.

Să fie cu dungi de sus şi până jos, îi spunea el când l-au auzit.

Anunţul:

— Doctorul Paul Ward, spunea vocea, e aşteptat de soţia lui la raionul de cosmetice al magazinului Woolworth’s.

Era pentru prima oară când Mami venea să-l revendice.

— Doctorul Ward e aşteptat de soţia lui la raionul de cosmetice al magazinului Woolworth’s.

Acesta era semnalul secret.

Aşa că puştiul găsi o minciună şi zise că trebuie să se ducă la baie, când el se-ndrepta de fapt spre Woolworth’s, unde Mami deschidea cutii cu vopsea de păr. Avea o perucă uriaşă, blondă, care-i micşora faţa, şi duhnea a tutun. Deschidea cu unghiile fiecare cutie şi scotea sticla cu vopsea de păr brunet dinăuntru. După care deschidea altă cutie şi scotea altă sticlă. După care punea sticla în cealaltă cutie şi o închidea la loc. Şi deschidea altă cutie.

— Ce drăguţă-i asta, spunea Mami, uitându-se la poza femeii care-i zâmbea de pe cutie.

Şi schimba sticla din interior cu o alta. Toate sticlele erau cafenii la culoare.

Deschizând altă cutie, spuse:

— Asta-ţi place?

Iar puştiul, în tâmpenia lui, întreabă:

— Cine?

— Ştii tu cine, zice Mami. Mai e şi tinerică. Tocmai v-am văzut pe amândoi uitându-vă la haine. O ţineai de mână, aşa că nu mă minţi.

Iar puştiul, în tâmpenia lui, nici nu se gândea s-o ia la fugă. Nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte că ea era eliberată condiţionat, că n-are voie să-l vadă sau de ce fusese trei luni la închisoare.

Tot punând sticlele pentru blonde în cutii pentru roşcate şi sticlele pentru brunete în cutii pentru blonde, Mami spuse:

— Şi zi-i, îţi place de ea?

— Te referi la doamna Jenkins? spuse băiatul.

Fără să le închidă perfect, Mami puse cutiile înapoi pe raft într-o uşoară dezordine, puţin repezită, şi spuse:

— Îţi place de ea?

Şi, ca şi cum asta ar fi ajutat la ceva, paiaţa noastră zise:

— Nu e decât o mamă adoptivă.

Şi, fără să se uite la băiat, ci la femeia zâmbăreaţă de pe cutia din mână, Mami spuse:

— Te-am întrebat dacă-ţi place de ea.

Un cărucior de cumpărături a vâjâit pe lângă ei pe interval, iar o blondină s-a întins după o cutie cu poza unei blonde, dar cu o sticlă de altă culoare înăuntru. Duduia şi-a aruncat cutia în cărucior şi a trecut mai departe.

— Se crede mare blondă, zise Mami. Misiunea noastră e să zăpăcim măruntele paradigme identitare ale oamenilor.

Mami o botezase „Terorism industrial al frumuseţii”.

Băieţelul a urmărit-o pe duduie până când a ajuns prea departe pentru a mai putea fi ajutată.

— Mă ai deja pe mine, spuse Mami. Şi cum zici c-o strigi pe adoptiva asta?

Doamna Jenkins.

— Şi-ţi place de ea? spuse Mami, întorcându-se să-l privească-n ochi pentru prima dată.

Iar băieţelul se prefăcu că s-a răzgândit şi spuse:

— Nu?

— O iubeşti?

— Nu.

— O urăşti?

Şi acest viermişor zăbăuc zise:

— Da?

Şi Mami spuse:

— Bun aşa.

Se aplecă să-l privească în ochi şi-i spuse:

— Cât de tare o urăşti pe doamna Jenkins?

Şi micuţul prăpădit spuse:

— Mult de tot?

— Tot mai mult, spuse Mami.

Îi dădu mâna şi-i zise:

— Trebuie să ne grăbim. Să prindem trenul.

Ghidându-l apoi pe culoare, trăgându-l de mânuţa lui pirpirie înspre lumina ce răzbătea dincolo de geamul uşilor, Mami spuse:

— Eşti al meu. Şi numai al meu. Acum şi pentru totdeauna. Să nu cumva să uiţi asta.

Şi, scoţându-l pe uşă, spuse:

— Şi-n caz că poliţia sau mai ştiu eu cine te-ntreabă ceva după aia, o să-ţi povestesc eu toate mizeriile şi porcăriile pe care ţi le făcea această aşa-zisă mamă adoptivă de fiecare dată când erai singur cu ea.

Capitolul 10

Unde stau acum, în vechea casă a maică-mii, cotrobăi prin hârtiile ei, carnetele de note din colegiu, documentele, declaraţiile de venit, extrasele de cont. Transcrierea proceselor. Jurnalul ei, încă sub cheie. Întreaga ei viaţă.

Săptămâna următoare mă dau drept domnul Benning, cel care a apărat-o de mărunta acuzaţie de răpire când cu incidentul cu autobuzul şcolar. Săptămâna care vine mă dau drept Thomas Welton, avocatul din oficiu care i-a comutat pedeapsa la şase luni după ce a fost acuzată că a atacat animalele din grădina zoologică. După aia sunt avocatul pentru drepturile civile americane, care şi-a riscat pielea apărând-o pentru acuzaţia de comportament rău-intenţionat, ca urmare a scandalului iscat în timpul unui spectacol de balet.

Există un antonim pentru *déjà vu*. Acesta e *jamais vu*. Ca atunci când te vezi cu aceiaşi oameni sau vizitezi aceleaşi locuri, iar şi iar, dar de fiecare dată e ca şi cum ar fi pentru prima oară. Toată lumea ţi-e străină. Întotdeauna. Nimic nu ţi-e familiar.

— Ce mai face Victor? mă întreabă mama la următoarea vizită.

Cine-oi mai fi azi? Drept care avocat numit din oficiu mă mai dau?

Victor *care*? dau să întreb.

— Nu vrei să ştii, îi spun. Ţi-ar frânge inima.

O întreb:

— Cum era Victor când era mic? Ce voia de la viaţă? Visa la ceva în mod special?

În acest moment viaţa mea începe să arate de parcă aş juca într-un serial văzut de oamenii dintr-un serial văzut de oamenii dintr-un serial văzut mai ştiu eu unde de unii pe bune. La fiecare vizită, trag cu ochiul pe coridoare, doar-doar voi avea şansa să-i vorbesc doctoriţei cu cocul ăla negru în formă de creier, cu urechile şi ochelarii ăia ciudaţi.

Dr. Paige Marshall, cu fişele ei şi felul ei de a fi. Cu ideile ei terifiante despre cum s-o ajute pe maică-mea să mai trăiască încă vreo zece-douăzeci de ani.

Dr. Paige Marshall, o altă doză potenţială de anestezic sexual.

Vezi şi: Nico.

Vezi şi: Tanya.

Vezi şi: Leeza.

Am impresia că-mi joc din ce în ce mai prost propriul rol.

Viaţa mea are tot atâta noimă cât o zicere Zen.

Sau cât un tril de pitulice, dar nu-s sigur că vine de la o pasăre adevărată sau e ora patru.

— Mă lasă memoria, îmi spune maică-mea.

Îşi masează tâmplele cu degetul mare şi arătătorul de la o mână şi-mi spune:

— Mă tem c-ar trebui să-i mărturisesc lui Victor adevărul despre el.

Sprijinită de un morman de perne, îmi spune:

— Înainte să fie prea târziu, mă-ntreb dacă Victor are dreptul să ştie cine este cu adevărat.

— Păi atunci spune-i, îi zic.

Scot mâncarea, un bol de budincă de ciocolată, şi-ncerc să-i vâr o linguriţă pe gură.

— Pot să-l sun pe Victor, zic, şi va fi aici în două minute.

Budinca e de culoare cafeniu deschis şi aromată sub o pojghiţă rece, de-un cafeniu închis.

— Vai, dar nu se poate, spune ea. Mă simt atât de vinovată, că abia pot da ochii cu el. Nici măcar nu-mi dau seama cum ar reacţiona.

Îmi spune:

— Poate că e mai bine ca Victor să nu afle niciodată.

— Atunci spune-mi mie, îi zic. Eliberează-te de povară, îi spun şi-i promit că n-o să-i spun lui Victor decât dacă e şi ea de acord.

Ea se uită la mine pe sub sprâncene, cu pielea ei zbârcită strânsă în jurul ochilor. Cu budinca de ciocolată rămasă printre ridurile din jurul gurii, îmi spune:

— Da’ de unde ştiu eu că pot avea încredere în tine? Nici măcar nu ştiu sigur cine eşti.

Zâmbesc şi-i spun:

— Sigur că poţi să ai încredere în mine.

Şi-i bag linguriţa-n gură. Budinca i se lipeşte de limbă. E mai bine decât să plătesc pentru intubare. Mă rog, e mai ieftin.

Iau telecomanda de lângă ea şi-i spun:

— Înghite.

Îi spun:

— Trebuie să mă asculţi. Trebuie să ai încredere în mine.

Îi spun:

— Sunt eu. Tatăl lui Victor.

Şi ochii ei lăptoşi se holbează la mine, în vreme ce restul chipului ei, ridurile şi pielea, par că alunecă în gulerul cămăşii de noapte. Cu mâna ei groaznic de gălbejită îşi face semnul crucii, iar gura i se cască până-n piept.

— Vai, tu eşti şi te-ai întors, spune ea. O, Părinte binecuvântat, Tatăl nostru Sfânt, spune ea. Te rog să mă ierţi.

Capitolul 11

Iată-mă vorbind cu Denny, băgându-l din nou în butuci, de data asta din cauza ştampilei unui club de pe dosul palmei, şi spunându-i:

— Băi.

Îi spun:

— E-aiurea.

Denny şi-a întins ambele mâini ca să i le prind în strânsoare. Are cămaşa băgată strâns în pantaloni. Ştie să-şi îndoaie un pic genunchii pentru a nu-şi suprasolicita spinarea. Nu uită să se ducă la budă înainte să fie închis. Denny al nostru a devenit expert în a-şi primi pedeapsa. În bătrânul Parc Colonial Dunsboro, masochismul e o calificare numai bună.

E valabil pentru majoritatea slujbelor.

Ieri, la St. Anthony, îi spun, a fost la fel ca-n filmul ăla vechi cu tipul şi tabloul, în care tipul petrece nonstop şi trăieşte mai bine de o sută de ani, dar arată mereu la fel. Imaginea lui pictată e în schimb cea care se urâţeşte nonstop şi se îmbibă cu tot soiul de boli legate de alcool, iar nasul îi cade de la sifilis secundar şi sculament.

Toţi pacienţii de la St. Anthony sunt acum cu ochii închişi şi zumzăie. Toţi sunt numai un zâmbet şi-o virtute.

Mai puţin eu. Eu sunt tabloul lor idiot.

— Felicită-mă, băi, îmi spune Denny. Statul ăsta în butuci pe durată lungă mă ţine deja departe de sex de patru săptămâni. Pe bune, e cu patru săptămâni mai mult decât am stat vreodată pe uscat de când am făcut treişpe ani.

Colega de cameră a maică-mii, îi spun, doamna Novak, dă din cap satisfăcută că, în fine, am recunoscut că i-am furat patentul pentru pasta de dinţi.

Altă babetă turuie de fericire ca un papagal de când am recunoscut că mă piş în patul ei în fiecare noapte.

Da, le spun la toţi, eu sunt autorul. Ţi-am dat foc la casă. Ţi-am bombardat satul. Am deportat-o pe soră-ta. Ţi-am vândut o rablă de Nash Rambler albastru în 1968. Şi-apoi, da, i-am făcut de petrecanie câinelui tău.

E bine aşa?

La toţi le spun, sunt sclavul vostru. Lăsaţi-mă să-mi pun fundul la bătaie în orgia voastră de acuze. Înghit tot.

Şi după ce fiecare s-a deşertat în capul meu, sunt toţi numai zâmbet şi-ncep să zumzăie. Râd cu capul dat pe spate, încă strânşi în jurul meu, strângându-mi mâna şi spunându-mi să fiu liniştit, că-s iertat. Şi-a naibii să fie dacă nu se înzdrăvenesc. Iau în greutate. Toată adunătura aia de curci îmi vorbeşte, iar infirmiera asta cu adevărat înaltă trece pe lângă mine şi-mi spune:

— Să mai spui că nu eşti popular.

Denny îşi trage nasul.

— Vrei, băi, o batistă? îi spun.

Ciudat e că maică-mea nu-şi revine. Pot eu s-o fac pe cântăreţul din Hameln şi să trag după mine vina pentru toţi aceşti oameni. Pot eu să mă dau peste cap şi să strâng toate păcatele din lume, că maică-mea tot n-o să mă recunoască, tot n-o să creadă că eu sunt Victor Mancini. Şi n-o să-şi destăinuie marele ei secret. Aşa că se impune o intubare.

— Statul pe uscat îmi prinde bine, spune Denny, dar într-o bună zi mi-aş dori să duc o viaţă în care să fac numai fapte bune în loc să mă abţin să fac tâmpenii. Înţelegi?

Ce-i şi mai ciudat, îi spun, e că mă gândesc cum să profit de popularitatea mea şi s-o pun de-o partidă cu

lungana aia în cămara cu mături, poate chiar s-o fac să mi-o ia în gură. O infirmieră ar putea crede că eşti un tip grijuliu, care are răbdare cu bătrânii disperaţi, şi-n curând poţi să i-o şi tragi.

Vezi şi: Caren, soră medicală.

Vezi şi: Nanette, infirmieră.

Vezi şi: Jolene, infirmieră.

Dar, indiferent cu cine-aş fi, mintea mea e numai la fata asta. La dr. Paige nu-ştiu-cum. Marshall.

Aşa că, indiferent cu cine m-aş fute, trebuie să mă gândesc la mamuţi care supurează sau la ratoni uriaşi năclăiţi de benzină şi făcuţi terci de-un camion ce trece în viteză într-o zi caniculară. Ori fac asta, ori ejaculez instantaneu, aşa de înfierbântat sunt după această doctoriţă Marshall.

E ciudat că niciodată nu te gândeşti la femeile pe care le-ai avut. Numai pe-alea care ţi-au scăpat nu le poţi uita nicicând.

— Problema e că dependentul din mine e atât de puternic, îmi spune Denny, încât mă tem de ce s-ar putea întâmpla dacă n-aş mai sta închis aici. Viaţa mea ar trebui să fie mai mult decât una *fără* lăbuţe.

Pe orice alte femei, îi spun, ţi le poţi imagina lăsându-se înghesuite. Ca alea, cunoşti genul, care stau crăcănate la volanul unei maşini, cu punctul G şi cu

peretele cavernos al uretrei ciocănite de cârnăţoiul tău înfierbântat. Sau ca alea care se lasă penetrate în timp ce stau aplecate deasupra căzii cu apă fierbinte. Asta fac ele cu viaţa lor, mă-nţelegi?

Pe doctoriţa asta, Paige Marshall, mi-e greu s-o văd luând-o la găurice.

Ceva păsări răpitoare îmi dau târcoale deasupra capului. Potrivit ceasului cu păsări, ar fi ora două. O rafală de vânt dă peste cap poalele cămăşii lui Denny, iar eu le dau jos la loc.

— Uneori, îmi spune Denny şi-şi trage nasul, parcă-mi doresc să fiu bătut şi pedepsit. Nu contează că Dumnezeu a murit, eu tot vreau ceva în care să cred. Nu vreau să fiu centrul propriului meu univers.

Lipsit de ajutorul lui Denny, care stă în butuci toată după-amiaza, trebuie să tai toate lemnele. Să macin porumbul de unul singur. Să pun carnea de porc la sărat. Să caut după ouă. Să fac din lapte smântână. Să dau lături la scroafe. N-ai fi zis că secolul al optşpelea poate fi aşa de agitat. Având şi treburile lui pe cap, îi spun spatelui cocoşat al lui Denny că ar putea măcar să se ducă s-o viziteze pe maică-mea şi să pretindă c-aş fi eu. Ca să-i smulgă destăinuirea.

Denny suspină, cu ochii în pământ. De la şaizeci de metri înălţime, un uliu lasă să-i scape un găinaţ alb, infect, pe spatele lui.

Denny îmi spune:

— Băi, de ce-am eu nevoie acum e o misiune.

Îi spun:

— Fă atunci o faptă bună. Ajută o femeie bătrână.

Iar Denny îmi spune:

— Cum îţi mai merge cu etapa a patra?

Îmi spune:

— Băi, mă mănâncă-ntr-o parte, mă ajuţi tu?

Şi, ocolind găinaţul păsării, încep să-l scarpin.

Capitolul 12

Cartea de telefon e din ce în ce mai înroşită de cerneală. Din ce în ce mai multe restaurante sunt bifate cu stiloul roşu. Astea sunt locurile în care aproape că mi-am dat duhul. Italieneşti. Mexicane. Locante chinezeşti. Pe bune, de la o seară la alta îmi rămân din ce în ce mai puţine opţiuni unde să ies să mănânc ceva ca să fac rost de bani. Ca să prostesc pe cineva astfel încât să mă iubească.

Problema se pune mereu în aceşti termeni: Cu ce ne mai sufocăm în seara asta?

Există mâncare franţuzească. Maya. Indiană.

Ca să ai idee despre casa-n care locuiesc, vechea reşedinţă a maică-mii, imaginează-ţi un magazin de antichităţi îmbâcsit rău de tot. Genul în care trebuie să mergi pieziş, ca-ntr-un labirint de hieroglife egiptene, aşa e de înghesuit. Plin de mobilă sculptată în lemn, mese lungi, scaune şi scrinuri şi birouri cu suprafeţe sculptate, impregnate toate de urme cleioase, înnegrite de timp şi crăpate cu un milion de ani înainte de Hristos. Canapelele bombate sunt acoperite de genul ăla de tapiţerie antiglonţ pe care nu te-ai aşeza dezbrăcat nici în ruptul capului.

În fiecare seară, după ce vin de la muncă, contabilizez felicitările. Fac totalul cecurilor primite. Totul e împrăştiat pe suprafaţa neagră a mesei, terenul meu de acţiune. Uite şi cecul pe care trebuie să-l pun mâine la poştă. În seara asta am doar o amărâtă de cartolină. Lângă ea, un cec de cincizeci de dolari. Tot trebuie să scriu o scrisoare de mulţumire. Şi mai am de trimis şi noua generaţie de scrisori plângăcioase.

Nu c-aş fi ingrat, dar dacă nu te poţi lipsi decât de cincizeci de dolari, data viitoare mai bine lasă-mă să crăp. OK? Sau mai bine dă-te la o parte şi lasă pe altul mai bogat să fie eroul serii.

Bineînţeles că nu pot să scriu asta în scrisoarea mea de recunoştinţă, dar totuşi.

Ca să-ţi faci o idee despre casa maică-mii, imaginează-ţi un castel de mobilă înghesuit în apartamentul de două camere al unor tineri însurăţei. Toate canapelele, picturile şi orologiile astea ar trebui să fie zestrea ei de-acasă. Din Italia. Maică-mea a venit aici la studii şi, o dată ce m-a născut pe mine, nu s-a mai întors niciodată înapoi.

N-ai zice că e italiancă. Nu pute a usturoi şi nici cine ştie ce păr sub braţ n-are. A venit aici ca să urmeze facultatea de medicină. Jaful ăla de facultate de medicină. În Iowa. Adevărul e că imigranţii sunt mai americani decât cei născuţi aici.

Adevărul e că eu sunt, mai mult sau mai puţin, cartea ei verde.

Răsfoind cartea de telefon, caut un public mai rasat în faţa căruia să joc teatru. Trebuie să mergi acolo unde se-aruncă cu bani şi să-i aduci acasă. Nu te sufoca mâncând *chicken nuggets* în vreo speluncă ordinară.

Bogătanii care se înnebunesc după mâncare franţuzească vor să se remarce la fel ca oricare alţii.

Teoria mea e: discriminează.

Sfatul pe care ţi-l dau: găseşte-ţi publicul-ţintă.

În cartea de telefon mai există nişte restaurante pescăreşti nemarcate. Sau localuri cu grătare mongole.

Cecul de azi e semnat de o femeie care mi-a salvat viaţa anul ăsta, în aprilie, într-o locantă gen „mănânci cât poţi”. *Ce-o fi fost în capul meu*? Sufocatul în restaurantele ieftine e în mod cert o falsă economie. Totul e bine rânduit în cărţoiul ăsta al meu. Toate detaliile. Aici sunt trecuţi toţi cei care m-au salvat, data şi locul şi cât au cheltuit cu mine până acum. Donatoarea de azi s-a semnat Brenda Munroe în josul felicitării. Cu dragoste.

„N-am avut mai mult, dar sper că-ţi vor fi de folos”, a scris ea în josul cecului.

Brenda Munroe, Brenda Munroe. Încerc, dar nu pot s-o vizualizez. Nimic. Nimeni nu-ţi poate cere să-ţi aduci aminte fiecare moment în care erai gata să mori. Zău c-ar trebui să ţin o evidenţă mai strictă, să menţionez cel puţin culoarea părului şi-a ochilor, da’ uită-te la mine. Deja sunt scufundat în hârţogăraie.

În scrisoarea mea de mulţumire trimisă luna trecută vorbeam despre cum mă chinui să plătesc nu mai ştiu ce.

Oamenilor le spuneam că trebuie să-mi plătesc chiria sau dentistul. Laptele sau consilierea. O dată ce scriu

două sute de scrisori, nici că mai vreau să le recitesc vreodată.

E versiunea adultă a institutelor de binefacere de peste ocean. Acolo, cu banii pe o ceaşcă de cafea poţi salva viaţa unui copil. Poţi fi binefăcător. Clenciul e că nu poţi salva dintr-o dată viaţa cuiva. Pe mine oamenii trebuie să mă salveze încontinuu. La fel ca-n viaţa reală, chestia cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi” nu se aplică.

La fel e şi-n medicină: salvezi ce salvezi, până ce nu mai poţi să salvezi nimic. E legea medicală a lui Peter.

Toţi oamenii ăştia care-mi trimit bani plătesc în rate privilegiul de-a fi fost eroi.

Te poţi sufoca mâncând mâncare marocană. Ori siciliană. În fiecare seară.

După ce m-am născut, maică-mea s-a stabilit în State. Nu în casa asta. N-a locuit aici decât după ce a fost eliberată ultima oară, după ce-au acuzat-o de furtul autobuzului şcolar. Furt de maşină şi răpire. Nu-mi amintesc să fi stat aici când eram mic şi nici mobila nu-mi pare cunoscută. Astea-s chestii pe care i le-au trimis părinţii ei din Italia. Presupun. Sau poate că le-a câştigat la un joc la televizor.

O singură dată am întrebat-o de familia ei, de bunicii din Italia.

Şi ea mi-a zis, îmi aduc aminte precis, mi-a zis:

— Habar n-au de existenţa ta, aşa că nu fă valuri.

Şi dacă n-au cum să afle de bastardul ei, mai mult ca sigur că nu ştiu nimic despre acuzaţiile de obscenitate, de tentativă de omor, de punere în pericol a cetăţenilor, de hărţuire a animalelor. Mai mult ca sigur că sunt duşi cu pluta. Uită-te numai la mobila lor. Probabil că-s ţicniţi şi îngropaţi.

Răsfoiesc cartea de telefon în toate direcţiile.

Adevărul e că spitalizarea maică-mii la sanatoriul St. Anthony mă costă trei miare pe lună. La St. Anthony, schimbarea unui scutec te ajunge la cincizeci de dolari.

Numai Dumnezeu ştie de câte ori trebuie să dau ochii cu moartea pentru a plăti o intubare.

Adevărul e că până în momentul de faţă cărţoiul meu de eroi numără trei sute de oameni, care nu-mi rezolvă cele trei miare pe lună. În plus, mai e şi ospătarul cu nota lui de plată din fiecare seară. Plus bacşişul. Cheltuielile astea nenorocite mă omoară.

La fel ca-n orice schemă piramidală bine gândită, trebuie să ai cât mai mulţi clienţi la bază. La fel ca-n orice sistem de asigurări sociale, există nişte inşi care plătesc pentru alţi inşi. Plasa mea de siguranţă socială e să-i fac pe aceşti buni samariteni să-şi golească buzunarele de mărunţiş.

„Schema Ponzi” nu e cel mai potrivit termen, dar e primul care-mi vine în minte.

Tristul adevăr e că-n fiecare seară trebuie să scormonesc prin cartea de telefon şi să găsesc un loc unde aproape să-mi dau duhul.

Afacerea mea poartă numele de Teletonul Victor Mancini.

Nu e mai rea decât guvernul. Atâta doar că în statul Victor Mancini cei care achită nota nu se plâng. Sunt mândri. Şi se fălesc cu asta în faţa prietenilor.

E o înşelătorie profitabilă, cu mine-n frunte şi cu restul lumii la coadă, aşteptând să mă îmbrăţişeze. Să-şi arate afecţiunea faţă de mine.

Cu toate astea, nu dau banii pe droguri sau jocuri de noroc. Şi nici nu apuc să-mi termin mâncarea. În plin fel principal, trebuie să-mi iau slujba-n primire. Să-mi fac numărul. Să mă înec şi să dau totul la gunoi. Nici nu-i sigur că lumea o să sară la interval cu bani. Unora nici măcar nu pare să le treacă prin cap aşa ceva. După un timp, nici chiar cei mai darnici nu se mai ostenesc să-mi trimită vreun sfanţ.

Partea cu plânsul, când sunt strâns în braţe de careva şi scâncesc şi-mi piş ochii, devine din ce în ce mai uşor de jucat. Partea nasoală e că mi-e din ce în ce mai greu să mă opresc din plâns.

Nebifate în cartea de telefon sunt localurile unde se serveşte *fondue*. Mâncare thailandeză. Grecească. Etiopiană. Cubaneză. Mai sunt vreo mie de locuri în care nu m-am dus să mor.

Ca să-ţi rotunjeşti beneficiile, trebuie să produci doi-trei eroi pe seară. Uneori trebuie să baţi vreo trei-patru restaurante până să apuci să mănânci ca lumea.

Sunt un actor de teatru care joacă-n restaurante – trei reprezentaţii pe seară. Doamnelor şi domnilor, se oferă careva din public?

— Mulţumesc, sunteţi foarte drăguţi, mi-ar plăcea să le spun rudelor mele moarte. Dar cred că pot să-mi fac singur o familie.

Peşte. Carne. Mâncare vegetariană. În seara asta, ca-n fiecare seară, soluţia cea mai la-ndemână e să-nchid ochii.

Plimbă-ţi degetul peste cartea deschisă.

Poftiţi în faţă şi deveniţi eroi, doamnelor şi domnilor. Un pas în faţă şi salvaţi o viaţă.

Plimbă-ţi degetul peste pagini şi lasă-te-n voia sorţii.

Capitolul 13

Din cauza căldurii, Denny îşi scoate haina, apoi puloverul. Fără să se descheie la nasturi – nici măcar la

cei de la guler –, dă să-şi scoată şi cămaşa peste cap, pe dos, iar acum capul şi mâinile îi sunt blocate în flaneaua roşie, de firmă. În timp ce se luptă să-şi scoată cămaşa peste cap, tricoul pe care-l poartă dedesubt i se ridică până la subsuoară, lăsând să i se vadă abdomenul spuzit şi cavernos. Din sfârcurile minuscule îi mijesc câteva firişoare de păr. Sfârcurile îi arată strivite şi inflamate.

— Băi, îmi spune Denny, încă agitându-se pe sub cămaşă. Am prea multe pe mine. De ce trebuie să fie atât de cald aici?

Pentru că-i un soi de spital. Un centru de îngrijire.

Deasupra blugilor şi a curelei, se întrevede talia slăbită a pantalonilor lui de duzină. Elasticul rupt e plin de pete oranj, de rugină. Din faţă îi ies câţiva cârlionţi. Dacă mă uit mai bine, văd şi câteva urme galbene, de transpiraţie, la subsuoară.

Fata de la recepţie stă acolo, uitându-se la el cu o faţă care parcă i s-ar fi strâns în jurul nasului.

Mă chinui să-i bag tricoul înapoi în pantaloni şi jur că buricul lui e plin de scame de toate culorile. L-am văzut pe Denny la vestiarele de la slujbă scoţându-şi pantalonii pe dos, cu tot cu chiloţi, aşa cum făceam şi eu când eram mic.

Cu capul încă acoperit de cămaşă, Denny îmi zice:

— Băi, poţi să mă ajuţi? E pe undeva acolo un nasture de care habar n-aveam.

Fata de la recepţie îmi aruncă o privire. Duce receptorul la ureche.

Cu majoritatea hainelor aruncate pe podea, Denny slăbeşte văzând cu ochii, până rămâne doar în tricoul lui jerpelit şi blugii murdari la genunchi. Şireturile tenişilor îi sunt înnodate fără fundă şi găurelele lor sunt înfundate pentru totdeauna cu jeg.

Aici sunt circa 37 de grade, pentru că majoritatea oamenilor nu mai au sânge-n vene, îi spun. Locu-i plin de băbătii.

Miroase a curat, ceea ce înseamnă că se folosesc la greu chimicale, soluţii de curăţat sau arome. Ar trebui să ştii că mirosul de brad maschează duhoarea de rahat din vreun colţ. Lămâia înseamnă că cineva tocmai a vomitat. Trandafirii înseamnă urină. După ce-ai petrecut o după-amiază la St. Anthony, n-o să-ţi mai vină să miroşi un trandafir cât vei trăi.

În hol se află mobilă tapiţată, plante artificiale şi flori artificiale. Decoraţiunile astea dispar o dată ce-ai trecut de uşile închise.

Denny îi spune fetei de la recepţie:

— Are ceva dacă-mi las jegurile aici?

Adică mormanul lui de haine. Spune:

— Mă numesc Victor Mancini.

Şi, uitându-se la mine:

— Am venit s-o văd pe maică-mea.

Îi zic lui Denny:

— Alo, băi, *ea* nu-i defectă!

Fetei de la recepţie îi spun:

— *Eu* sunt Victor Mancini. Vin mereu aici s-o văd pe maică-mea, Ida Mancini. Camera 158.

Fata apasă pe un buton de telefon şi spune:

— Soră Remington, recepţie. Sora Remington e rugată să se prezinte la recepţie.

Vocea ei reverberează în tavan.

Ar trebui să te-ntrebi dacă sora Remington chiar există.

Ar trebui să te-ntrebi dacă nu cumva fata asta crede că Denny e doar un exhibiţionist agresiv cronic.

Denny se duce să-şi îndese hainele sub un scaun tapiţat.

Un grăsan aleargă pe coridor cu mâna peste buzunarul de la piept, plin de creioane, şi cu cealaltă la şold, unde ţine un spray paralizant. La celălalt şold îi zornăie o legătură de chei. Îi spune fetei de la recepţie:

— E vreo problemă?

Iar Denny spune:

— E vreo toaletă pe-aici? Una pentru vizitatori?

Problema e cu Denny.

El îi va asculta confesiunea, aşa că trebuie să dea ochii cu rămăşiţele maică-mii. Planul meu e să-l prezint ca fiind Victor Mancini.

În acest fel, Denny poate descoperi cine sunt eu cu adevărat. În acest fel, maică-mea va putea să-şi găsească liniştea. Să se înzdrăvenească. Să mă scutească de plata unei intubări. Să rămână în viaţă.

Când Denny se-ntoarce de la baie, paznicul ne conduce spre partea animată din St. Anthony, iar Denny spune:

— Aici uşa de la baie nu se închide. Stăteam pe tron şi-a dat năvală una peste mine.

Îl întreb dacă tipa voia sex.

Iar Denny îmi spune:

— Cum vine asta?

Intrăm pe-un rând de uşi pe care paznicul trebuie să le descuie şi-apoi vine încă un rând. În timp ce înaintăm, cheile de la şold îi zornăie. Până şi la ceafă are un ditamai colacul de grăsime.

— Maică-ta asta... spune Denny. Seamănă cu tine?

— Poate, îi spun, numai că, mă-nţelegi...

Iar Denny spune:

— Numai că e lihnită de foame şi complet trepanată, nu?

Iar eu îl reped.

— Gura, îi spun. OK, a fost o mamă de rahat, dar e singura pe care o am.

— Îmi pare rău, băi, îmi spune Denny şi continuă: Da' n-o să-şi dea seama că nu eşti tu?

La St. Anthony, draperiile trebuie trase înainte să se facă întuneric, altminteri pacienţii îşi vor vedea imaginea reflectată în geam şi ar putea crede că îi spionează cineva. Chestiei ăsteia îi zice lăsatul serii. E momentul asfinţitului, când hodorogii o iau razna.

I-ai putea planta pe toţi indivizii ăştia în faţa unei oglinzi, spunându-le că-i un program la televizor despre bătrâni muribunzi, şi s-ar uita ore-n şir.

Problema e că maică-mea n-o să-mi vorbească neam câtă vreme mă dau drept Victor şi nici dacă mă dau drept avocatul ei. Singura mea şansă e să-l joc pe avocatul apărării, în timp ce Denny mă joacă pe mine. Eu pot s-o stârnesc. El poate s-asculte. Poate că aşa va vorbi.

E-un soi de capcană gestaltistă, dacă vreţi.

În timp ce mergem, paznicul mă-ntreabă dacă nu-s eu ăla care a violat câinele doamnei Field.

Nu, îi spun. E-o poveste lungă, îi spun. Ţine vreo optzeci de ani.

O găsim pe mama în camera de zi, stând la masă în faţa unor piese de puzzle împrăştiate în faţa ei. Probabil că sunt vreo mie de piese, dar nu se vede nicio cutie care să-ţi spună cum ar trebui să arate imaginea finală. Ar putea fi orice.

Denny îmi spune:

— Asta e?

Spune:

— Băi, da’ nu semănaţi deloc.

Maică-mea îşi plimbă degetele prin piesele de puzzle, unele din ele întoarse cu fundu-n sus, şi-ncearcă să le asambleze.

— Băi, îmi spune Denny.

Îşi trage un scaun şi se aşază la masă astfel încât să se poată lăsa pe spate în scaun.

— Din experienţa mea, ştiu că e de mare ajutor dacă găseşti mai întâi colţurile şi marginile.

Maică-mea îşi plimbă privirea peste Denny, peste faţa lui cu buzele crăpate, capul ras, tricoul descusut.

— Bună dimineaţa, doamnă Mancini, îi spun. Fiul dumneavoastră, Victor, a venit să vă vadă. El e.

Îi zic:

— Parcă aveaţi ceva important să-i spuneţi?

— Aşa-i, spune Denny, dând din cap. Sunt eu, Victor.

Începe să culeagă piesele cu marginea dreaptă.

— Chestia asta albastră o fi cerul sau apa? spune el.

Iar ochii albaştri ai maică-mii încep să lăcrimeze.

— Victor? spune ea.

Îşi drege vocea. Fixându-l pe Denny, spune:

— Ai venit.

Iar Denny continuă să împrăştie piesele de puzzle cu degetele, culegând marginile şi punându-le deoparte. În capu-i neras au rămas câteva scame de la flaneaua roşie, de firmă.

Iar mâna îmbătrânită a maică-mii se târăşte pe masă ca să-l apuce de mână pe Denny.

— Ce bine-mi pare să te văd, spune ea. Cum o mai duci? A trecut atât de mult.

Un ochi varsă o lacrimă care-i traversează ridurile, ajungând în colţul gurii.

— Aoleu, spune Denny şi-şi trage mâna înapoi. Doamnă Mancini, v-au îngheţat mâinile.

Maică-mea spune:

— Îm pare rău.

Vine un miros de mâncare de bufet, de varză sau fasole răsfiartă.

În tot acest timp stau şi eu cu ei.

Denny asamblează câţiva centimetri din marginea puzzle-ului. Îmi spune:

— Când ne vedem cu doctoriţa aia beton a ta?

Maică-mea îi spune:

— Doar nu pleci deja, nu?

Se uită la Denny cu ochii înfundaţi în orbite şi cu sprâncenele ei stufoase împreunându-se undeva deasupra nasului.

— Mi-a fost atât de dor de tine, spune ea.

Denny îmi zice:

— Băi, am dat lovitura. Am găsit un colţ.

Mâna tremurândă şi opărită a maică-mii pluteşte prin aer şi culege un cocoloş de scame roşii din capul lui Denny.

Iar eu îi spun:

— Scuzaţi-mă, doamnă Mancini.

Îi spun:

— Dar n-aveaţi ceva să-i spuneţi fiului dumneavoastră?

Maică-mea se uită la mine, apoi la Denny.

— Victor, poţi să mai rămâi? spune ea. Trebuie să vorbim. Am atât de multe explicaţii să-ţi dau!

— Atunci explică-i, îi zic.

Denny spune:

— Ăsta-i un ochi, cred.

Spune:

— O fi faţa cuiva?

Maică-mea dă din mâna aia a ei uscată şi-mi spune:

— Fred, asta trebuie să rămână între mine şi fiul meu. E o chestiune importantă, de familie. Du-te-n altă parte. Du-te şi uită-te la televizor şi lasă-ne un pic singuri.

Iar eu spun:

— Dar...

Iar maică-mea spune:

— Acum.

Denny spune:

— Uite încă un colţ.

Denny alege toate piesele albastre şi le pune deoparte. Toate piesele au aceeaşi formă. Parcă ar fi nişte cruciuliţe lichide. Svastici topite.

— Du-te şi dă o mână de ajutor altcuiva, îmi spune maică-mea, fără să se uite la mine.

Privindu-l pe Denny, îmi spune:

— Victor o să vină să te ia când terminăm.

Mă urmăreşte până mă îndepărtez pe hol. După aceea îi spune ceva lui Denny fără ca eu să pot auzi. Mâna ei tremurândă se întinde să mângâie chelia străvezie a lui Denny pe după ureche. Dincolo de mâneca pijamalei, iese la iveală încheietura ei scofâlcită şi căcănie, asemenea unui gât de curcă fiartă.

Cu ochii-n puzzle, Denny nu se clinteşte din loc.

Vine până la mine o duhoare de scutece şi-n spatele meu aud o voce spartă:

— Tu eşti ăla care mi-a aruncat manualele din anul doi în noroi.

Cu ochii încă aţintiţi asupra maică-mii şi încercând s-o aud ce spune, îi răspund:

— Da, presupun că io-s ăla.

— Bine măcar că recunoşti, spune vocea.

O femeie smochinită îmi întinde mâna ei scheletică.

— Vino cu mine, îmi spune. Dr. Marshall vrea să-ţi vorbească. Între patru ochi.

E îmbrăcată cu flaneaua roşie, de firmă, a lui Denny.

Capitolul 14

Dându-şi capul pe spate, cu tot cu cocul ei negru, în formă de creier, Paige Marshall îmi arată tavanul boltit, de culoare bej.

— Într-o vreme, acolo erau nişte îngeri, îmi zice ea. Legenda spune că erau incredibil de frumoşi, cu aripi albastre şi aureole aurite.

Bătrâna mă conduce până-n capela mare şi goală de la St. Anthony, deoarece pe vremuri aici era o mănăstire. Un perete întreg e făcut din vitralii colorate în sute de nuanţe aurii. Pe celălalt perete se află doar un imens crucifix din lemn. Între ele stă Paige Marshall, în halatul ei alb, scăldat în lumina aurie, sub cocul ei ca un creier

negru. Poartă ochelarii ei negri şi se uită-n sus. E toată învăluită-n negru şi auriu.

— Potrivit decretelor Conciliului Vatican II, spune ea, au vopsit peste picturile murale. Peste îngeri şi fresce. Au scos toate statuile. Toate acele încântătoare taine ale Domnului. Toate-s duse acum.

Mă priveşte.

Bătrâna s-a cărat. Uşa de la biserică se închide cu un zgomot sec în spatele meu.

— E jalnic, spune Paige, cum de nu putem trăi fără lucrurile al căror sens nu-l înţelegem. Cum negăm noi toate lucrurile pe care nu ni le putem explica.

Îmi spune:

— Am găsit o cale de a-i salva viaţa mamei tale.

Îmi spune:

— Dar s-ar putea să nu fii de acord.

Paige Marshall începe să se descheie la nasturii de la halat, lăsând să i se vadă din ce în ce mai multă epidermă.

— Probabil că ideea mea o să ţi se pară respingătoare, îmi spune.

Se descheie la halat.

E goală pe dedesubt. Goală şi la fel de palidă ca pielea dindărătul urechilor. Albă ca brânza şi la patru paşi distanţă de mine. Şi numai bună să sari pe ea. Iar ea

începe să-şi dea halatul jos, peste umeri, oprindu-se când i-a ajuns la coate. Mânecile îi acoperă în continuare braţele.

Uite şi tufişurile alea de păr în care mori de nerăbdare să intri.

— Asta e singura şi mărunta noastră posibilitate de acţiune, zice ea.

Şi se apropie de mine. Cu ochelarii încă pe nas. Cu picioarele încălţate-n saboţii ăia albi, cu reflexe aurii.

Am avut dreptate cu urechile ei. Asemănarea e de-a dreptul izbitoare. O altă gaură pe care n-o poate astupa, ascunsă şi cu pielea încreţită. Decupată prin părul ei moale.

— Dacă-ţi iubeşti mama, îmi spune, şi dacă vrei să supravieţuiască, trebuie să-mi faci pe plac.

Acum?

— E momentul ideal. Mucoasa mea e atât de groasă, încât ai putea înfige o linguriţă în ea.

Aici?

— Afară n-am cum să te văd, îmi spune ea.

Inelarul ei e la fel de gol pe cât e şi ea. O întreb dacă e măritată.

— Te-ar deranja chestia asta? spune ea.

La doar o aruncătură de băţ se află curbura descendentă a taliei, urmând linia feselor. Aşa de

aproape de mine sunt sânii ei pietroşi, cu sfârcuri întunecate. O întindere de braţ şi-i pot atinge locul ăla călduţ dintre picioare.

Îi spun:

— Nu. Nţ. Nicio problemă.

Mâinile ei se unesc la nivelul gâtului meu şi încep să-mi descheie nasturii de la cămaşă, unul câte unul. Mâinile ei îmi scot cămaşa peste umeri, lăsând-o să cadă pe spate.

— Vreau să ştii, îi spun, că, de vreme ce eşti doctor şi tot tacâmul, s-ar putea să ai de-a face cu un dependent de sex aflat în recuperare.

Mâinile ei mă deschid la cataramă, iar ea îmi spune:

— În cazul ăsta, poartă-te cât mai natural cu putinţă.

Mirosul ei n-are nimic din parfumul de trandafiri, brad sau lămâie. N-are nimic, nici măcar miros de piele.

Miroase de parcă ar fi în călduri.

— Nu înţelegi, îi spun. Aproape că am atins două zile de abstinenţă.

Lumina aurie o face să pară focoasă şi încinsă. Cu toate astea, am senzaţia că dacă aş săruta-o, buzele mi s-ar lipi de ea ca de-un metal îngheţat. Ca să mă calmez, mă gândesc la celulele bazale ale cancerului. Îmi imaginez un impetigo, o infecţie bacteriană a pielii. Un ulcer cornean.

Îmi trage faţa către urechea ei. Îmi şopteşte în ureche:

— Bine. Câtă nobleţe din partea ta. Ce-ar fi însă dacă ai începe să-ţi contabilizezi abstinenţa începând de mâine...

Îmi trage pantalonii jos, pe coapse, şi-mi spune:

— Vreau să ai încredere în mine.

Iar mâinile ei netede şi reci mă împresurează.

Capitolul 15

Dacă te afli vreodată în holul unui hotel şi auzi cântându-se valsul *Dunărea albastră*, ieşi dracului afară. Nu mai sta pe gânduri. Tai-o.

Nimic nu mai e de la sine înţeles.

Dacă te afli vreodată într-un spital şi cineva o cheamă pe sora Flamingo la canceroşi, stai departe de locul ăla. Sora Flamingo nu există. Dacă e chemat doctorul Blaze, află că nici el nu există.

Într-un hotel de lux, valsul înseamnă că trebuie evacuată clădirea.

În majoritatea spitalelor, sora Flamingo semnifică un incendiu. Doctor Blaze înseamnă un incendiu. Doctor Green înseamnă o sinucidere. Doctor Blue înseamnă că cineva a încetat să mai respire.

Astea-s ponturile pe care Mami i le dădea idiotului ăsta de băieţaş pe când stăteau blocaţi în trafic. Până aici ajunsese cu nebunia ei.

În ziua aia, băiatul era la ore şi o doamnă de la cancelarie a venit să-i spună că şedinţa la dentist s-a amânat. Un minut mai târziu, a ridicat mâna şi s-a cerut la baie. N-a existat niciodată vreo şedinţă. Bineînţeles că a sunat cineva şi a spus că-i de la cabinetul stomatologic, dar acesta era un nou semnal secret. A ieşit pe uşa de lângă bufet, iar ea îl aştepta într-o maşină aurie.

Era a doua oară când Mami venea să-l revendice.

A dat geamul jos şi i-a spus:

— Ştii de ce a fost Mami la pârnaie de data asta?

— Pentru că schimba culorile la vopseaua de păr? a spus el.

Vezi şi: comportament rău intenţionat.

Vezi şi: agresiune de gradul II.

S-a întins să-i deschidă uşa şi de atunci nu i-a mai tăcut gura. Zile-n şir.

Dacă te afli vreodată într-un Hard Rock Café, îi spunea ea, şi auzi anunţul „Elvis a părăsit locul”, înseamnă că toţi chelnerii trebuie să se ducă la bucătărie ca să vadă ce fel de mâncare tocmai s-a epuizat.

Astea sunt lucrurile pe care ţi le spun oamenii când nu vor să-ţi spună adevărul.

Într-un teatru de pe Broadway, anunţul „Elvis a părăsit locul” desemnează un incendiu.

Într-o băcănie, când e chemat domnul Cash, se face apel la un agent de pază înarmat. Când se strigă „Inventar la raionul de femei”, înseamnă că cineva tocmai şterpeleşte nişte haine în locul cu pricina. Alte magazine cheamă la apel o femeie fictivă, Sheila. „Sheila e rugată să se prezinte în faţa magazinului” înseamnă că e cineva care fură în sectorul din faţă al magazinului. Când auzi domnul Cash, Sheila şi sora Flamingo, e de rău.

Mami stingea motorul, rămânea cu o mână pe volan şi plesnea din degetele de la cealaltă, punându-l pe troglodit să repete ce-l învăţase. Nările îi erau negre de la sângele uscat. Pe podeaua maşinii erau împrăştiate şerveţele mototolite şi îmbibate de şi mai mult sânge uscat. Caroseria era pătată cu urme de sânge de la strănutat. Şi mai erau câteva urme şi pe interiorul parbrizului.

— În şcoală nu te-nvaţă nimic important, îi spuse ea. Chestiile astea pe care le-nveţi aici îţi vor salva viaţa.

Pocni din degete:

— Domnul Amond Silvestiri? zise ea. Ce-ar trebui să faci dacă e chemat?

În unele aeroporturi înseamnă că ai de-a face cu un terorist înarmat cu o bombă. „Domnule Amond Silvestiri, vă rugăm să vă alăturaţi grupului la poarta zece a terminalului D” înseamnă că acela-i locul în care echipa de intervenţie SWAT îl va găsi pe individ.

Doamna Pamela Rank-Mensa înseamnă o teroristă într-un aeroport, înarmată doar cu un pistol.

„Domnule Bernard Wellis, vă rugăm să vă alăturaţi grupului la poarta şaisprezece a terminalului F” înseamnă că cineva a sărit cu un cuţit la beregata unui ostatic.

Mami fixă frâna de mână şi pocni din nou din degete.

— Întrebare fulger. Ce-nseamnă domnişoara Terrilynn Mayfield?

— Alarmă chimică, spuse băiatul.

Mami clătină din cap.

— Nu-mi spune, zise băiatul. Un câine turbat?

Mami clătină din cap.

Erau înconjuraţi de un mozaic aglomerat de maşini. Elicopterele patrulau pe deasupra autostrăzii.

Băiatul se lovi cu mâna peste frunte şi spuse:

— Aruncător de flăcări?

Mami îi zise:

— Nici măcar nu te concentrezi. Vrei un indiciu?

— Suspect de trafic de droguri, spuse el, după care: Da, poate că un indiciu n-ar strica.

Iar Mami îi spuse:

— Domnişoara Terrilynn Mayfield... gândeşte-te acum la vaci şi la cai.

Şi puştiul ţipă:

— Antrax!

Se lovi cu pumnul în frunte şi zise:

— Antrax. Antrax. Antrax.

Se lovea-n cap şi spunea:

— Cum de-am putut uita aşa de repede?

Cu mâna ei liberă, Mami îi zburli părul şi-i spuse:

— Te descurci bine. Dacă-ţi aduci aminte măcar jumătate din toate astea, vei trăi mai mult decât restul.

Oriunde mergeau, Mami dădea peste blocaje de circulaţie. Asculta ştirile de la radio, care-ţi ziceau pe unde să n-o iei, şi mergea drept la ţintă. Găsea cele mai aglomerate străzi. Găsea barierele. Vâna maşinile care luaseră foc sau podurile mobile ridicate. Nu-i plăcea să circule cu viteză, dar voia să pară preocupată la volan. În trafic nu putea face nimic şi nu era vina ei. Ar fi fost prinşi în capcană. Prinşi şi legaţi.

Mami spuse:

— O să te-ntreb una simplă.

Închise ochii şi zâmbi, după care îi deschise şi spuse:

— Ce-nseamnă când într-un magazin, oricare-ar fi el, auzi că cineva cere monede de un sfert de dolar la casa cinci?

Amândoi erau îmbrăcaţi la fel ca-n ziua în care îl săltase de la şcoală. Indiferent de motelul în care ajungeau, când el se vâra în pat, Mami pocnea din degete şi-i cerea pantalonii, cămaşa, şosetele, chiloţii, până când el i le dădea pe toate pe sub cearşaf. Dimineaţa, când le primea înapoi, se-ntâmpla ca uneori să fie spălate.

Când un casier cere monede de un sfert de dolar, spuse băiatul, asta înseamnă că o femeie drăguţă stă acolo şi toată lumea ar trebui să vină s-o vadă.

— Mă rog, e mai mult decât atât, spuse Mami. Dar ai nimerit-o.

Uneori Mami adormea sprijinită-n uşa maşinii şi toate celelalte maşini treceau pe lângă ei, ocolindu-i. Dacă motorul era pornit, se-ntâmpla ca uneori farurile roşii de pe aripi, despre care băiatul habar n-avea că există, să pâlpâie, indicând tot soiul de avarii. În astfel de situaţii, pe sub marginea capotei ieşea fum şi motorul se oprea de la sine. Maşinile blocate de ei claxonau prelung. La radio se vorbea despre un nou blocaj de circulaţie,

despre o maşină proţăpită pe banda centrală a autostrăzii, care bloca traficul.

Claxonaţi şi priviţi prin geamuri de oameni, daţi la radio – idiotul ăsta mic îşi închipuia că asta înseamnă să fii celebru. Până ce claxoanele automobilelor o trezeau pe Mami, băieţelul le făcea cu mâna. Cu gândul la acel Tarzan rotofei, cu maimuţa şi castanele lui. La cum putea el să zâmbească încă. La cum umilinţa e umilinţă numai atunci când alegi să suferi.

Băieţelul le zâmbea tuturor acelor feţe supărate care-l fixau.

Şi băieţelul le împărţea bezele.

Atunci când un camion claxona, Mami se trezea brusc. Apoi, cu mişcări lente, îşi dădea preţ de un minut aproape tot părul de pe ochi. Îşi băga un tub alb, de plastic, într-o nară şi inhala. După încă un minut în care nu se întâmpla nimic, îşi scotea tubul din nas şi-l privea cu ochii întredeschişi pe băieţelul care stătea alături de ea, pe locul din faţă. Apoi privea înspre luminile roşii ale farurilor.

Tubul era mai mic decât rujul ei, cu o gaură la un capăt, prin care inspirai, şi cu ceva duhnitor înăuntru. De fiecare dată după ce Mami îl mirosea, pe tub rămâneau urme de sânge.

— În a câta eşti? l-a întrebat ea. A-ntâia, a doua?

A cincea, i-a zis băiatul.

— Şi-n faza asta creierul tău cântăreşte cât? Un kil? Două?

La şcoală avea numai note de 10.

— Asta-nseamnă că ai cât? a spus ea. Şapte ani?

Nouă.

— Bine, Einstein, uită tot ce te-au învăţat părinţii ăia adoptivi ai tăi, i-a zis ea. Familiile astea adoptive habar n-au ce-i important.

Deasupra lor era un elicopter care zbura pe loc, iar băiatul s-a înclinat în aşa fel încât să se poată uita fix la el prin banda albăstruie din partea de sus a parbrizului.

La radio se pomenea de un Plymouth Duster auriu care bloca banda centrală de trafic a şoselei de centură. Maşina părea să fie supraîncălzită.

— Mă fut pe ea de istorie. Toţi indivizii ăştia fictivi, ei sunt cei mai importanţi oameni de care trebuie să ştii, i-a spus Mami.

Doamna Pepper Haviland e virusul Ebola. Domnul Turner Anderson înseamnă că cineva tocmai a borât.

La radio se spunea că au fost trimise echipe de intervenţie care să ajute la scoaterea maşinii blocate din trafic.

— Poţi să uiţi toate chestiile alea pe care le-nveţi despre algebră şi macroeconomie, i-a spus ea. Zi şi tu,

cu ce te încălzeşte că ştii să extragi o rădăcină pătrată dintr-un triunghi dacă vin nişte terorişti şi te-mpuşcă-n cap? Cu nimic. Asta-i adevărata educaţie care-ţi trebuie.

Alte maşini treceau razant pe lângă ei şi demarau apoi în trombă, cu un zgomot strident, pierzându-se în depărtare.

— Vreau ca tu să ştii mai mult decât ceea ce oamenii consideră că trebuie să ştii, i-a zis ea.

La care băiatul i-a spus:

— Ca de exemplu?

— De exemplu, când te gândeşti la tot restul vieţii tale, a spus ea şi şi-a acoperit ochii cu mâinile, nu te gândeşti niciodată la mai mult de doi ani.

Şi i-a mai spus ceva:

— La treizeci de ani, cel mai rău duşman al tău eşti tu însuţi.

Alt lucru pe care i l-a spus a fost:

— Iluminismul s-a sfârşit. Astăzi trăim în plin Întunecism.

La radio se spunea că poliţia a fost înştiinţată de maşina oprită.

Mami a dat radioul tare.

— Futu-i, a spus ea. Te rog, nu-mi zice că e vorba despre noi.

— Au zis ceva de un Duster auriu, a zis băiatul. E maşina noastră.

Iar Mami i-a spus:

— Asta arată cât de puţine ştii.

Ea a deschis uşa şi i-a spus să se mute şi să iasă pe partea ei. Privea bolizii dispărând, trecând pe lângă ei.

— Nu e maşina noastră, a spus ea.

Radioul urla că pasagerii voiau să abandoneze vehiculul.

Mami şi-a scuturat mâna, făcându-i semn să se apuce de ea.

— Eu nu sunt mama ta, i-a spus ea. Nici vorbă de asta.

Sub unghiile ei se vedeau urme de sânge uscat din nas.

Radioul ţipa după ei. Şoferul Dusterului auriu şi un copil mic se aventurau să traverseze cele patru benzi ale autostrăzii, strecurându-se printre maşini.

Ea a spus:

— Presupun că avem cam treizeci de zile să ne facem de cap. Până mi se termină banii de pe cărţile de credit.

A spus:

— Treizeci de zile dacă nu suntem prinşi, bineînţeles.

Maşinile claxonau şi intrau în depăşire. Radioul urla după ei. Elicopterele mugeau, coborând din ce în ce mai aproape.

Şi Mami i-a zis:

— Acum, la fel ca-n povestea cu valsul *Dunărea albastră*, ţine-mă strâns de mână.

I-a spus:

— Şi nu te mai gândi.

I-a spus:

— Ia-o la fugă.

Capitolul 16

Următorul pacient este o femeie de circa douăzeci şi nouă de ani, cu o aluniţă suspectă pe partea interioară a coapsei. E greu de spus în lumina asta, dar pare prea mare, asimetrică, cu reflexii albăstrui şi maronii. Bordurile ei sunt neregulate. Pielea dimprejur e jupuită.

O întreb dacă a scărpinat-o.

Şi dacă există vreun caz de cancer de piele în familia ei.

Alături de mine, cu o planşetă galbenă pe masa din faţa lui, Denny ţine capătul unui dop de plută în dreptul brichetei, răsucindu-l până când extremitatea lui e înnegrită de flacără, iar Denny îmi spune:

— Băi, acum pe bune.

Îmi spune:

— Eşti cam ciufut în seara asta. Ai performat ceva?

Îmi spune:

— Întotdeauna eşti supărat pe lume după ce te regulezi.

Pacienta cade în genunchi, cu cracii larg depărtaţi. Se lasă pe spate şi-ncepe să se împingă înspre noi cu mişcări lente. Contractându-şi muşchii fesieri, începe să-şi scuture umerii, sânii, pubisul. Corpul ei e tot o unduire.

Ca să-ţi aminteşti simptomele melanomului, te gândeşti la literele ABCD.

Asimetria formei.

Bordurile neregulate.

Coloraţia neomogenă.

Diametrul ceva mai mare de şase milimetri.

E rasă. Bronzată şi cu pielea atât de catifelată şi de impecabilă, arată mai puţin ca o femeie şi mai mult ca o crăpătură în care să-ţi bagi cartea de credit. Cum se împinge înspre feţele noastre, amestecul întunecat de lumini roşii şi negre o face să arate mai bine decât în realitate. Luminile roşii estompează cicatricele şi zgârieturile, pistruii, unele tatuaje, başca urmele de la elastic. Luminile negre fac în aşa fel încât ochii şi dinţii ei să strălucească de albeaţă.

E ciudat cum frumuseţea unei opere de artă are de-a face mai mult cu cadrul decât cu opera în sine.

Felul în care cade lumina îl face până şi pe Denny să pară că plesneşte de sănătate, cu braţele lui de pui de găină ţâşnind din mânecile tricoului alb. Planşeta lui luceşte galben în lumină. El strâmbă din gură, muşcându-şi buza de jos, pe măsură ce trece cu privirea de la pacientă la desen şi înapoi la pacientă.

Împingându-se înspre feţele noastre, ţipând mai tare ca muzica de fond, ea spune:

— Ce?

Pare a fi blondă naturală, factor de risc uriaş, aşa că o întreb, în ultima vreme a pierdut cumva în mod inexplicabil din greutate?

Fără să se uite la mine, Denny îmi spune:

— Băi, tu ai idee cât m-ar costa un model adevărat?

Întorcându-mă spre el, îi spun:

— Băi, nu uita să-i desenezi şi firele de păr crescute invers.

Pe pacientă o întreb dacă a avut tulburări de ciclu sau de scaun?

Îngenunchind în faţa noastră, mângâindu-şi fiecare parte a corpului cu unghiile date cu ojă neagră şi lăsându-se pe spate ca să-şi admire curbura mijlocului îndreptat spre noi, ea spune:

— Ce?

Cancerul de piele, ţip, e cea mai întâlnită formă de cancer la femeile cu vârste cuprinse între douăzeci şi nouă şi treizeci şi patru de ani.

Ţip:

— Trebuie să-ţi palpez nodulii limfatici.

Iar Denny îmi spune:

— Băi, vrei sau nu să ştii ce mi-a zis maică-ta?

Ţip:

— Măcar lasă-mă să-ţi palpez splina.

Şi, desenând rapid cu dopul ars, Danny spune:

— Mi se pare mie sau eşti pe ciclu?

Blonda îşi vâră coatele pe după genunchi şi se rostogoleşte pe spate, ciupindu-şi sfârcurile cu degetul mare şi arătătorul de la fiecare mână. Deschizându-şi larg gura, îşi unduieşte limba înspre noi, după care spune:

— Daiquiri.

Spune:

— Mă cheamă Cherry Daiquiri. N-ai voie să mă atingi, dar unde ziceai că e aluniţa aia?

Ca să-ţi aminteşti fiecare pas într-un examen medical, gândeşte-te la MIMAT CADAT. În şcolile de medicină, tehnica asta se cheamă mnemotehnică. Literele vin de la:

Motivul internării.

Istoricul bolii.

Medicaţia de fond.

Alergii.

Tratamente anterioare.

Condiţii de viaţă şi muncă.

Antecedente ereditare.

Droguri.

Alcool.

Tutun.

Singura metodă de a termina facultatea de medicină e mnemotehnica.

Gagica de dinaintea ăsteia, tot o blondă, dar dintre cele care şi-au lucrat la greu sânii, încât ai putea abera la nesfârşit despre ei, această ultimă pacientă fuma o ţigară în timp ce-şi făcea numărul, aşa că am întrebat-o dacă a avut dureri persistente de spate sau de abdomen. I-a scăzut cumva pofta de mâncare sau a trecut prin stări generale proaste? Dacă ăsta-i felul în care îşi duce traiul, îi spun, mai bine s-ar asigura şi ar urma o cură cu nămol.

— Dacă fumezi mai mult de un pachet pe zi, îi zic. La felul ăsta mă refer.

O conizaţie n-ar fi tocmai o idee rea, îi zic. Sau măcar o diatermocauterizare.

Se lasă-n patru labe, rotindu-şi cu încetinitorul fundul larg, expus, şi zbârcitura aia roz de trapă, ne priveşte peste umăr şi spune:

— Ce-i chestia asta cu conizaţia?

Spune:

— Cu asta te ocupi mai nou? şi-mi suflă fumul în faţă.

Vorba vine suflă.

E atunci când răzuieşti o mostră în formă de con din colul uterin, îi zic.

Devine livid, livid cu tot cu machiajul ei şi cu jocul de lumini roşii şi negre, şi-şi împreunează la loc picioarele. Îşi stinge ţigara în berea mea şi-mi spune:

— Tu ai o obsesie cu femeile.

Şi pleacă de-a lungul scenei, spre următorul tip.

Strig în urma ei:

— Fiecare femeie e, în felul ei, o problemă.

Încă ţinând dopul de plută în mână, Denny ridică berea din faţa mea şi-mi spune:

— Băi, nu face risipă...

După care toarnă totul în propriul lui pahar, mai puţin chiştocul înecat acolo. Spune:

— Maică-ta vorbeşte frecvent de un anume doctor Marshall. Zice că el i-a promis s-o întinerească, spune Denny, dar numai dacă tu cooperezi.

Iar eu spun:

— Ea. E doctor Paige Marshall. E o femeie.

Îşi mai face intrarea o pacientă, o brunetă creaţă, cam de douăzeci şi cinci de ani, afişând o posibilă deficienţă de acid folic, cu limba roşie şi spălăcită, cu abdomenul vag dilatat şi cu ochii sticloşi. O întreb, pot să-i ascult inima? Să văd de palpitaţii. De bătăi rapide. În ultimul timp i-a fost cumva greaţă sau a avut diaree?

— Băi, spune Denny.

Chestionarul pentru dureri de orice fel e Ce Dacă Le Doare, Eu Unul Zic Stop. CDLDEUZS: Caracteristici, Debut, Localizare, Durată, Exacerbare, Uşurarea durerii, Zona de iradiere, Simptome asociate.

Denny spune:

— Băi!

STAPHEO vine de la bacteria *Staphylococcus aureus*: Sindromul Şocului Toxicoseptic, Tegumente infectate, Abcese, Pneumonie, Hemoliză, Endocardită şi Osteomielită.

— Băi, spune Denny.

Bolile pe care o mamă i le transmite copilului ei sunt TORCH: Toxoplasmoză, Ororile (asta însemnând sifilis şi SIDA), Rubeolă, Citomegalovirus şi Herpes. Ajută dacă-ţi imaginezi o mamă care-i *predă torţa* mai departe băiatului ei.

Aşchia nu sare departe de trunchi.

Denny pocneşte din degete în faţa mea.

— Ce se-ntâmplă cu tine? Cum de ştii toate astea?

Pentru că ăsta e adevărul. Asta e lumea în care trăim. Am fost pe-acolo, mi-am luat TACM-ul. Testul de Admitere în Colegiul Medical. Am frecventat Facultatea de Medicină a USC suficient de mult încât să ştiu că o aluniţă nu e niciodată doar o aluniţă. Că o simplă durere de cap înseamnă tumori la creier, înseamnă să vezi dublu, înseamnă paralizie, vomitat urmat de atacuri de apoplexie, somnolenţă, moarte.

Un minuscul spasm muscular înseamnă turbare, înseamnă crampe musculare, sete, ameţeală, bătut câmpii şi-apoi atacuri de apoplexie, comă, moarte. Acnee înseamnă chisturi ovariene. O uşoară senzaţie de oboseală înseamnă tuberculoză. Ochii injectaţi înseamnă meningită. Somnolenţa e primul semn de febră tifoidă. Acele pete care-ţi trec prin faţa ochilor în zilele cu soare înseamnă că ţi se dezlipeşte retina. Şi c-o să orbeşti.

— Uite ce unghii are, îi spun lui Denny. E clar c-o paşte un cancer la plămâni.

Dacă eşti buimac, asta înseamnă blocaj renal, disfuncţie gravă a rinichilor.

Toate astea le înveţi la cursul de Examinare Fizică, în anul doi de Medicină. Înveţi toate astea şi nu mai e loc de-ntors.

Ignoranţa *era* fericire.

O contuzie înseamnă ciroză la ficat. O eructaţie înseamnă cancer colorectal sau cancer de esofag sau cel puţin un ulcer peptic.

Fiecare mică adiere pare să şuiere a carcinom spinocelular.

Păsările în copaci par să ciripească a histoplasmoză.

Pe oricine-ai vedea gol, îl vezi ca pe-un pacient. O dansatoare poate să aibă ochi frumoşi şi sfârcuri tari şi cafenii, dar dacă îi miroase gura, are leucemie. O dansatoare poate să aibă părul sănătos, lung şi curat, dar dacă-şi scarpină pielea capului, are limfom Hodgkin.

Pagină după pagină, Denny îşi umple blocul de desen cu studii de trupuri, femei frumoase zâmbind, femei slabe care-i trimit bezele, femei cu faţa-n jos, dar care-l privesc în ochi printre şuviţele de păr.

— Pierderea gustului, îi zic lui Denny, înseamnă cancer oral.

Şi, fără să se uite la mine, privind când la desen, când la noua dansatoare, Denny îmi spune:

— Atuncea, băi, înseamnă că tu ai cancerul ăsta de multă vreme.

Chiar dacă maică-mea ar muri, nu sunt sigur c-aş vrea să mă întorc şi să continuu facultatea cât încă mai am

dreptul s-o fac. În situaţia de faţă, ştiu deja mult mai multe decât pot duce.

După ce afli toate chestiile nasoale care ţi se pot întâmpla, nu-ţi mai trăieşti viaţa, ci aştepţi. Cancerul. Nebunia. La fiecare privire în oglindă, te scanezi în căutarea spuzelii care înseamnă Zona Zoster. Vezi şi: impetigo.

Vezi şi: scabie.

Vezi şi: borelioză, meningită, febră reumatică, sifilis.

Următorul pacient care ni se oferă pe tavă este tot o blondă, slabă, poate un pic prea slabă. Probabil o tumoare spinală. Dac-o doare capul sau are puţină febră ori gâtul inflamat, suferă de poliomielită.

— Fă aşa, ţipă Denny la ea şi-şi acoperă ochelarii cu palmele.

Pacienta face întocmai.

— Minunat, spune Denny, schiţând rapid un studiu. Ce-ai zice să deschizi un pic gura?

Iar ea o deschide.

— Băi, spune el. Modelele din atelier nu sunt *niciodată* aşa de tari.

Eu nu văd decât că nu dansează cine ştie ce şi că, evident, această necoordonare în mişcări înseamnă scleroză laterală amiotrofică.

Vezi şi: boala Lou Gehrig.

Vezi şi: paralizie totală. Vezi şi: insuficienţă respiratorie. Vezi şi: crampe, oboseală, lăcrimare.

Vezi şi: moarte.

Cu dosul palmei, Denny întinde negreala pentru a-i adăuga desenului umbre şi perspectivă. E femeia de pe scenă, cu mâinile puse la ochi, cu gura întredeschisă, iar Denny înregistrează totul cu repeziciune, uitându-se din când în când la ea ca să culeagă detalii gen buricul ei sau curbura oaselor iliace. Singura mea apăsare e că felul în care Denny desenează femeile n-are nicio legătură cu felul în care arată ele în realitate. În viziunea lui Denny, coapsele brânzite de celulită ale uneia vor părea tari ca piatra. Ochii încercănaţi ai alteia vor fi limpezi şi retuşaţi.

— Ţi-au mai rămas, băi, ceva bani? spune Denny. Nu vreau să se care deja la altul.

Dar eu sunt falit, iar gagica se mută în faţa următorului bărbat aflat de-a lungul scenei.

— Să vedem, Picasso, îi zic.

Iar Denny se scarpină sub ochi şi-şi lasă o ditamai urma de funingine. După care înclină planşeta suficient de mult încât să văd o femeie despuiată, cu mâinile la ochi, lucioasă şi încordându-şi fiecare muşchi, deloc afectată de probleme grave, de ultraviolete sau de

malnutriţie. Gagica e netedă, dar moale. E încordată, dar relaxată. E o imposibilitate fizică totală.

— Băi, îi spun, ai făcut-o să arate prea tânără.

Noua pacientă este iarăşi Cherry Daiquiri, căreia i-a venit încă o dată rândul, doar că acum nu mai zâmbeşte. Îşi muşcă nervoasă interiorul unui obraz şi mă întreabă:

— Aluniţa asta a mea... Eşti sigur că e cancer? Adică... nu ştiu ce să cred, dar cât de speriată ar trebui să fiu...?

Fără să mă uit la ea, ridic un deget. Acesta este semnul universal pentru *Vă rugăm să aşteptaţi. Medicul vă va consulta în câteva minute.*

— În niciun caz n-are gleznele aşa de subţiri, îi spun lui Denny. Iar curul ei e mult mai mare decât ce-ai tu acolo.

Mă aplec să văd ce face Denny, după care mă uit pe scenă la ultima pacientă.

— Ar trebui să-i faci genunchii mai ciolănoşi, îi spun.

Dansatoarea de pe scenă îmi aruncă o privire infectă.

Denny continuă să deseneze. Îi face ochii uriaşi. Le retuşează colţurile. Dă rateu după rateu.

— Băi, îi spun. Ştii, nu eşti un artist foarte bun.

Îi spun:

— Pe bune, băi, nu te văd făcând asta serios.

Denny îmi spune:

— Înainte să-i faci pe toţi de căcat, asigură-te că ai un spate beton.

Spune:

— Şi-n caz că încă îţi mai pasă, maică-ta zice c-ar trebui să citeşti ce-i în dicţionarul ei.

Lui Cherry, care s-a ciucit în faţa noastră, îi spun:

— Dacă vrei într-adevăr să-ţi scapi pielea, trebuie să ne conversăm între patru ochi în altă parte.

— Nu, nu *dicţionar*, spune Denny. În *jurnal*. În caz că te-ai întrebat vreodată de unde vii cu adevărat, totul e în jurnalul ei.

Iar Cherry îşi bălăngăne un picior peste marginea scenei şi dă să coboare.

Îl întreb, şi ce-i în jurnalul maică-mii?

Şi, desenându-şi tablouaşele lui, vizualizând imposibilul, Denny spune:

— Da, jurnal. Nu dicţionar, băi. Adevărul despre tatăl tău e în jurnal.

Capitolul 17

La St. Anthony, fata de la recepţie cască, acoperindu-şi gura cu mâna, iar când o întreb dacă iese la o cafea, mă priveşte pieziş şi-mi spune:

— Nu cu tine.

Şi zău dacă mă dau la ea. O să am eu grijă de recepţie cât timp merge ea după cafea. Ăsta nu e un avans.

Zău.

Îi spun:

— Ai o privire obosită.

Toată ziua nu face decât să-i consemneze pe cei câţiva care vin şi pleacă. Se uită pe monitorul video care arată interioarele de la St. Anthony: fiecare coridor, camera de zi, sala de mese, grădina, şi imaginea se tot schimbă o dată la zece secunde. Ecran cu paraziţi, în alb-negru. Pe monitor se vede preţ de zece secunde sala de mese, goală, cu scaunele întorse pe fiecare masă, cu picioarele cromate în aer. În următoarele zece secunde apare un coridor lung, cu una căzută grămadă pe-o bancă prinsă de un perete.

Apoi, timp de alte zece secunde grizate-n alb-negru, o văd pe Paige Marshall plimbând-o pe maică-mea într-un scaun cu rotile de-a lungul altui coridor.

Recepţionera îmi spune:

— Lipsesc doar un minut.

Lângă monitorul video se află un difuzor vechi. Acoperit cu mohair ţepos. E un difuzor de radio de tip vechi, cu un disc de telefon înconjurat de numere. Fiecărui număr îi corespunde o cameră de la St. Anthony.

Pe birou se află un microfon pe care-l poţi folosi pentru a face anunţuri. Formând numerele pe disc, poţi auzi ce se vorbeşte în fiecare încăpere din clădire.

Şi, preţ de o clipă numai, vocea maică-mii iese din difuzor, spunând:

— Toată viaţa m-am definit prin ceea ce am combătut...

Fata formează numărul nouă, iar acum poţi auzi un radio care transmite în spaniolă şi zăngănitul oalelor de metal din bucătărie, acolo unde e filtrul de cafea.

Îi spun fetei:

— Nu te grăbi.

Şi:

— Nu sunt monstrul despre care ai auzit că vorbesc înăcriţii şi supăraţii de pe-aici.

În ciuda drăgălăşeniei mele, ea îşi bagă poşeta în birou şi-l închide cu cheia. Îmi spune:

— N-o să lipsesc mai mult de două minute. OK?

OK.

După care dispare pe uşă, iar eu mă aşez la biroul ei. Mă uit la monitor: camera de zi, grădina, un coridor oarecare, fiecare câte zece secunde. Mă uit după Paige Marshall. Cu o mână comut de la un număr la altul, ciulind urechile în fiecare cameră după dr. Marshall. După maică-mea. În alb-negru, aproape în direct.

Paige Marshall, cu tot cu pielea ei.

Altă întrebare de pe lista dependenţilor de sex:

Îţi tai căptuşeala de la buzunarele pantalonilor pentru a te masturba în public?

În camera de zi e una căruntă, afundată într-un puzzle.

În difuzor se-aude doar un pârâit. Zgomot alb.

Zece secunde mai târziu, nişte bătrâne stau la masă în atelierul de lucru manual. Femei cărora le-am mărturisit că le-aş fi distrus maşinile, că le-aş fi distrus vieţile. Am luat vina asupra mea.

Dau volumul mai tare şi-mi lipesc urechea de ţesătura difuzorului. Neştiind ce număr e alocat fiecărei camere, comut de la unul la altul şi ascult.

Cealaltă mână mi-o bag în ceea ce era pe vremuri buzunarul de la nădragi.

Trec de la un număr la altul. Cineva plânge cu suspine la trei, oriunde-o mai fi şi asta. Cineva înjură la cinci. Se roagă la opt. Unde-o mai fi şi asta. Din nou bucătăria la nouă, cu muzica spaniolă.

Monitorul arată biblioteca, alt coridor, apoi mă arată pe mine, în alb-negru şi cu paraziţi, ghemuit în spatele biroului de la recepţie, uitându-mă în monitor. Eu, cu o mână agăţată de discul ca de telefon. Cealaltă mână mi-e băgată până la cot în nădragi şi nu se distinge prea

bine. Mă uit. O cameră video din tavanul holului se uită la mine.

Eu mă uit după Paige Marshall.

Ascult. Ca să ştiu unde-o găsesc.

„Stau la pândă” nu e cel mai potrivit termen, dar e primul care-mi vine în minte.

Monitorul îmi înfăţişează babă după babă. Apoi, timp de zece secunde, o văd pe Paige plimbând-o pe maică-mea într-un scaun cu rotile de-a lungul altui coridor. Formez numere până aud vocea maică-mii.

— Da, spune ea, am *combătut* tot ce s-a putut, dar mă-ngrijorează din ce în ce mai tare faptul că niciodată n-am *apărat* ceva.

Monitorul îmi arată grădina, bătrânici cocârjate peste cadrele cu care se deplasează. Înfundate în pietriş.

— Of, pot să critic şi să mă plâng şi să judec totul, dar la ce bun? continuă maică-mea să spună peste imaginile din monitor, care arată deja alte camere.

Monitorul arată sala de mese goală.

Monitorul arată grădina. Şi mai mult bătrânet.

Parc-aş fi intrat pe un website foarte deprimant. Moartea în direct.

Un soi de documentar în alb-negru.

— Să te lamentezi nu e tot una cu să creezi ceva, se aude vocea maică-mii. Revoltându-te, nu reconstruieşti. Ridiculizând, nu înlocuieşti...

Şi vocea din difuzor se stinge treptat.

Monitorul arată camera de zi, cu femeia afundată în puzzle.

Iar eu comut de la un număr la altul, căutând.

La cinci îi aud iar vocea.

— Am desfăcut lumea în bucăţi, spune ea, dar habar n-avem ce să facem cu piesele...

Şi vocea ei dispare din nou.

Monitorul arată un coridor pustiu după altul, înghiţite de întuneric.

La şapte, vocea revine.

— Generaţia mea şi toată mişţocăreala noastră nu fac lumea mai bună, spune ea. Ne petrecem atât de mult timp judecând ceea ce au creat alţii, încât noi, la rândul nostru, n-am mai ajuns să creăm decât foarte, foarte puţin.

Din difuzor, vocea ei spune:

— Eu am folosit revolta ca pe un refugiu. Folosim critica pentru a da impresia că ne implicăm.

Vocea spune:

— Doar dăm impresia că ducem ceva la bun sfârşit.

Vocea spune:

— N-am contribuit cu nimic la binele acestei lumi.

Şi, timp de zece secunde, monitorul le arată pe maică-mea şi pe Paige pe coridor, în faţa atelierului de lucru manual.

Din difuzor, scrâşnită şi îndepărtată, se aude vocea lui Paige:

— Dar fiul dumneavoastră?

M-am lipit cu nasul de monitor. Aşa de aproape sunt.

Şi acum monitorul mă arată pe mine, cu urechea lipită de difuzor şi cu o mână scuturând repede ceva în interiorul cracului de la pantalon.

Pe fundalul sonor, Paige spune:

— Ce-i cu Victor?

Şi pe bune că-mi vine să ejaculez.

Şi vocea maică-mii spune:

— Victor? Fără îndoială că Victor are propriile lui metode de-a evada din realitate.

Apoi vocea ei râde şi spune:

— Părinţii sunt opiul maselor.

Şi-acum, pe monitor, fata de la recepţie stă exact în spatele meu, cu o ceaşcă de cafea în mână.

Capitolul 18

La vizita următoare, maică-mea e şi mai slabă, dacă aşa ceva e posibil. Gâtul ei e subţire cât încheietura mea, cu pielea galbenă scufundată în adânciturile dintre tendoane şi grumaz. Prin chipul străveziu îi vezi craniul. Îşi întoarce capul într-o parte ca să mă poată vedea cum stau în pragul uşii şi un fel de urme ca de budincă cenuşie au prins coajă în colţurile ochilor ei.

Păturile stau lăsate între colţurile ridicate ale oaselor ei iliace. Prin ele nu-i mai poţi ghici decât genunchii.

Ea îşi încolăceşte un braţ sinistru prin bara de crom a patului, sinistru şi subţire ca un picior de găină care dă să mă atingă, apoi înghite în sec. Fălcile-i depun ceva efort, buzele-i sunt împăienjenite de scuipaţi. Apoi zice, întinzând mâna spre mine, îmi zice aşa:

— Morty, nu-s o codoaşă.

Dă din mâini, cu pumnii strânşi, şi-mi zice:

— Nu fac decât să apăr o poziţie feministă. Ar mai exista prostituţie dacă toate femeile ar crăpa?

Iată-mă aici, cu un buchet frumos de flori şi o felicitare. Tocmai ce-am ieşit de la slujbă, aşa că am pe mine brăcinarii şi jiletca. Pantofii cu cataramă şi jambierele cu manşetă, care-mi scot în evidenţă gambele schiloade, sunt stropiţi cu noroi.

Iar maică-mea zice:

— Morty, trebuie să mă scoţi cumva din tribunal.

Şi se lasă oftând pe spate, în mormanul de perne. Acolo unde-şi aşază capul, bolboroselile-i necontenite au pătat cu bleumarin faţa albă de pernă.

O felicitare n-are cum să rezolve problema.

Mâinile ei scurmă prin aer şi ea-mi zice:

— Şi, Morty, trebuie să-l chemi pe Victor.

Camera ei miroase la fel ca tenişii lui Denny în septembrie, după ce i-a purtat toată vara fără ciorapi.

Un buchet frumos de flori n-are cum să-i schimbe izul.

În buzunarul de la jiletcă am jurnalul ei. Între paginile lui e o chitanţă primită de la spital. Vâr florile într-o ploscă până ce găsesc o vază şi ceva de mâncare. Oricât de multă budincă de ciocolată pot să car. Ceva pe care să i-l pot băga cu lingura pe gură şi ea să poată înghiţi.

La cum arată, vreau şi nu vreau să mă aflu aici. Când dau să ies, îmi zice:

— Trebuie să te pui pe treabă şi să-l găseşti pe Victor. Trebuie să-l convingi s-o ajute pe doctoriţa Marshall. Te rog. Trebuie s-o ajute pe doctoriţa Marshall, ca ea să mă poată salva pe mine.

De parcă ar fi ceva care să se petreacă vreodată la voia întâmplării.

Afară pe hol e Paige Marshall, cu ochelarii ei, citind ceva de pe planşeta cu fişe.

— M-am gândit c-ai vrea să ştii, zice ea.

Se sprijină de balustrada care traversează coridorul şi zice:

— Săptămâna asta mama ta a ajuns la treizeci şi opt de kilograme.

Îşi duce planşeta la spate, sprijinindu-se cu ambele mâini de balustradă. Poziţia asta îi scoate sânii la înaintare. Şi pelvisul. Paige Marshall îşi plimbă limba de-a lungul buzei de jos şi-mi spune:

— Te-ai mai gândit la propunerea mea?

Aparate pentru menţinerea funcţiilor vitale, perfuzii, respiraţie artificială – în termeni medicali, le zice „măsuri eroice”.

— Nu ştiu, spun.

Stăm acolo, aşteptând fiecare să facă celălalt prima mişcare.

Două babete zâmbăreţe trec pe lângă noi, iar una arată cu degetul şi-i spune celeilalte:

— Ăla-i băiatul drăguţ despre care ţi-am vorbit. El e cel care mi-a gâtuit pisica.

Cealaltă, cu puloverul ei încheiat greşit, zice:

— Nu mai spune. Pe soră-mea a bătut-o o dată de era s-o omoare.

Şi trec mai departe.

— Frumos din partea ta că faci asta, zice doctoriţa Marshall. Le rezolvi oamenilor ăstora cele mai mari probleme din viaţa lor.

La felul cum arată ea acum, trebuie să te gândeşti la un morman de maşini accidentate. Imaginează-ţi două maşinuţe ciocnindu-se bot în bot. La felul cum arată, trebuie să te gândeşti la gropi comune ca să îi rezişti măcar preţ de treizeci de secunde.

Gândeşte-te la mâncare stricată pentru pisici, la gangrene ulcerate şi la organe expirate.

Aşa de frumoasă e.

Să mă ierte acum, dar trebuie să merg după budincă.

Ea spune:

— E pentru că ai o iubită? Ăsta-i motivul?

Motivul pentru care cu câteva zile-n urmă n-am făcut sex în capelă. Motivul pentru care n-am putut, deşi ea era goală şi gata de acţiune. Motivul pentru care am dat bir cu fugiţii.

Pentru un inventar complet al iubitelor mele, raportaţi-vă, vă rog, la etapa cu numărul patru a terapiei mele.

Vezi şi: Nico.

Vezi şi: Leeza.

Vezi şi: Tanya.

Dr. Marshall îşi scoate pelvisul la înaintare şi-mi spune:

— Ştii cum mor mai toţi pacienţii ca maică-ta?

Flămânzesc. Uită cum să înghită şi, accidental, inhalează mâncarea şi băutura direct în plămâni. Cu plămânii plini de putreziciuni şi lichide, fac pneumonie şi mor.

Ştiu, îi zic.

Îi spun că poate există lucruri mai rele decât să laşi un bătrân să moară.

— Nu e orice bătrân, zice Paige Marshall. E mama ta.

Şi are aproape şaptezeci de ani.

— Are şaizeci şi doi, zice Paige. Dacă ai putea să faci ceva ca s-o salvezi, dar n-o faci, o ucizi cu bună ştiinţă.

— Cu alte cuvinte, îi spun, ar trebui să te *fac* pe tine?

— Nişte infirmiere mi-au spus câte ceva despre antecedentele tale, zice Paige Marshall. Înţeleg că n-ai nimic împotriva sexului de ocazie. Sau sunt eu de vină? Nu sunt genul tău? Asta e?

Amuţim amândoi. O asistentă trece prin faţa noastră, împingând un cărucior plin de cearşafuri şi prosoape jilave. E-ncălţată cu pantofi cu talpă de cauciuc, iar căruciorul are roţi de cauciuc. Duşumeaua e acoperită cu linoleum negru, aşa că femeia trece fără să scoată un sunet, lăsând în urmă doar miros rânced de urină.

— Nu mă-nţelege greşit, îi spun. Vreau să te fut. Pe bune că vreau să te fut.

În josul holului, asistenta se opreşte şi-şi întoarce capul spre noi. Zice:

— Hei, Romeo, de ce n-o laşi în pace pe sărmana dr. Marshall?

Paige spune:

— E-n regulă, doamnă Parks. E problema mea şi-a domnului Mancini.

O urmărim amândoi cu privirea cum rânjeşte şi dispare cu tot cu cărucior după primul colţ. O cheamă Irene, Irene Parks, şi, ei bine, da, i-am pus-o în maşina ei, în parcare, cam acum un an pe vremea asta.

Vezi şi: Caren, soră medicală.

Vezi şi: Jenine, stagiară.

La vremea respectivă credeam că fiecare dintre ele avea să-nsemne ceva pentru mine, dar fără haine puteau fi oricine. Acum curul ei e la fel de ofertant ca o ascuţitoare.

Îi zic doctoriţei Paige Marshall:

— Te-nşeli amarnic.

Zic:

— Vreau să te fut de să-ţi sară capacele.

Zic:

— Şi nu, nu vreau să moară nimeni, dar nici n-o vreau pe maică-mea înapoi, aşa cum a fost întotdeauna.

Paige Marshall expiră. Îşi ţuguie buzele şi mă fixează cu privirea. Îşi ţine planşeta la piept, cu mâinile încrucişate peste ea.

— Deci, zice ea, nu sexul e problema. Pur şi simplu nu vrei ca maică-ta să-şi revină. Nu eşti în stare să te confrunţi cu femei puternice şi crezi că dacă ea moare, problema ta moare o dată cu ea.

Din camera ei, maică-mea strigă:

— Morty, de ce te plătesc?

Paige Marshall spune:

— Poţi să-mi minţi pacienţii şi să le rezolvi traumele de-o viaţă, dar nu te minţi pe tine.

După care îmi spune:

— Şi nici pe mine să nu mă minţi.

Paige Marshall spune:

— Mai degrabă ai vedea-o moartă decât refăcută.

Şi eu îi spun:

— Da. Adică nu. Adică nu ştiu.

Toată viaţa mea am fost mai mult ostaticul maică-mii decât fiul ei. Subiectul experimentelor ei sociale şi politice. Cobaiul ei personal. Acum ea e-n mâinile mele şi n-o s-o las să scape murind sau făcându-se bine. Nu vreau decât o persoană, una singură, pe care s-o pot

salva. Vreau pe cineva care să aibă nevoie de mine. Care să depindă de mine. Vreau să fiu un erou, dar nu doar o dată. Vreau să fiu salvatorul permanent al cuiva, chiar dacă asta înseamnă să-i întreţin damblageala.

— Ştiu, ştiu, ştiu că sună groaznic, îi spun, dar nu ştiu... Asta cred eu.

În momentul ăsta ar trebui să-i spun lui Paige Marshall ce cred eu cu adevărat.

Ştii, m-am săturat să mi se reproşeze că greşesc mereu doar pentru că sunt bărbat.

Ştii, de câte ori trebuie să-ţi spună cineva că eşti inamicul despotic şi plin de prejudecăţi înainte să renunţi şi chiar să devii inamicul cu pricina? Ştii ceva? Un bărbat nu se naşte porc misogin, el devine aşa, iar asta se-ntâmplă tot mai mult din cauza femeilor.

După ce trece destul timp, pur şi simplu te laşi dus de val şi accepţi faptul că eşti un cretin sexist, bigot, insensibil, crud şi imbecil. Femeile au dreptate. Tu eşti ăla care greşeşte. Obişnuieşte-te cu ideea. Tu nu te ridici la înălţimea aşteptărilor.

Chiar dacă nu e aşa, faci astfel încât să fii aşa.

Şi mai ştii ceva? Într-o lume fără Dumnezeu, nu sunt mamele noul Dumnezeu? Cea din urmă redută incontestabilă a sacralităţii. Nu-i maternitatea ultimul

miracol magic absolut? Dar un miracol la care bărbaţii n-au acces.

Şi pot zice ei cât vor că-s fericiţi că nu trebuie să nască, cu toată durerea şi sângele ăla, dar zău că-s cât nu se poate mai ipocriţi. Categoric, bărbaţii nu-s în stare de nimic atât de incredibil. Pectorali beton, gândire abstractă, falusuri – toate avantajele pe care bărbaţii par să le aibă sunt destul de simbolice.

Nici măcar un cui nu poţi să baţi cu un falus.

Femeile sunt cu mult mai înzestrate încă de la naştere. În ziua în care bărbaţii vor fi în stare să nască, abia atunci vom putea începe să vorbim despre drepturi egale.

Lui Paige nu-i spun toate chestiile astea.

Îi spun însă cum vreau eu să fiu îngerul păzitor al cuiva.

„Răzbunare” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

— Atunci salveaz-o regulându-mă pe mine, îmi spune dr. Marshall.

— Dar nu vreau să fie salvată complet, îi spun.

Gândul c-o pot pierde mă-ngrozeşte, dar, pe de altă parte, dacă-şi revine, s-ar putea să mă pierd pe mine.

Încă am jurnalul roşu al maică-mii în buzunarul de la haină. Şi încă n-am făcut rost de budinca de ciocolată.

— Nu vrei ca ea să moară, spune Paige, dar nici nu vrei să-şi revină. Ce vrei, de fapt?

— Vreau pe cineva care să ştie italiana, îi spun.

Paige zice:

— Ca ce chestie?

— Uite, îi zic şi-i arăt jurnalul roşu. E-al maică-mii. Şi e-n italiană.

Paige ia caietul şi-ncepe să-l răsfoiască. E roşie până-n vârful urechilor de nerăbdare.

— Am studiat patru ani italiana în studenţie, zice ea. Pot să-ţi spun eu ce scrie.

— Nu vreau decât să am controlul asupra situaţiei, îi zic. Măcar o dată, vreau să fiu eu adultul.

Răsfoind în continuare jurnalul, doctoriţa Paige Marshall zice:

— Vrei s-o menţii în starea asta ca s-o ai la mână.

Mă scrutează cu privirea şi îmi zice:

— Sună de parcă ai vrea să fii Dumnezeu.

Capitolul 19

Găini tărcate umblă aiurea prin Parcul Colonial Dunsboro. Pui cu căpăţânile turtite. Aici se află pui fără aripi sau doar cu un picior. Pui fără picioare, înotând cu aripile lor boante şi zdrenţuite prin nămolul din şură.

Găini oarbe, fără ochi. Fără cioc. Defecte din naştere. Născute cu bibilica terci.

Există o linie invizibilă între ştiinţă şi sadism, numai că aici ea e la vedere.

Nici bibilica mea n-o duce prea bine. Uită-te la maică-mea.

Dr. Paige Marshall ar trebui să le vadă pe găinile astea cum se chinuie. Dar nu garantez c-ar înţelege ceva.

Sunt cu Denny, care Denny îşi bagă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor şi scoate o pagină împăturită cu anunţuri dintr-un ziar. Marfă de contrabandă, evident. Dacă Maiestatea sa Înaltul Guvernator vede chestia asta, s-a zis cu slujba lui Denny. Şi, zău, chiar acolo, în faţa hambarului, Denny îmi întinde pagina de ziar.

Excepţie făcând bucata de ziar, ne integrăm perfect în peisaj, de vreme ce hainele pe care le purtăm n-au fost spălate niciodată în secolul ăsta.

Lumea face poze, încercând să ia acasă o bucăţică din tine, ca amintire. Lumea agită camere video, încercând să te includă în vacanţele lor. Toţi te filmează alături de găinile damblagite. Toţi încearcă să imortalizeze fiecare minut din prezent. Să nu piardă nicio secundă.

Din hambar se aude gâlgâitul cuiva care trage aer în piept printr-un tub. N-ai cum să vezi, dar ghiceşti tensiunea tăcută a unui grup de oameni strânşi în cerc şi încercând să-şi ţină respiraţia. O fată tuşeşte. E Ursula, lăptăreasa. Duhoarea e atât de puternică, încât şi-o vacă începe să tuşească.

Suntem la ora la care ar trebui să strângem mizeria de la vaci, toate balegile alea uscate, iar Denny îmi spune:

— Citeşte, băi. Anunţul încercuit.

Despătureşte pagina şi mi-l arată.

— Anunţul ăla, acolo, îmi spune.

E un anunţ minuscul, încercuit cu cerneală roşie.

Cu lăptăreasa lângă noi. Şi cu potopul de turişti. Am putea fi prinşi cât ai zice peşte. Mai expuşi de-atât nici că se poate.

Hârtia pe care o ţin în mână e încă umedă de la fundul lui Denny. Îi spun, nu aici, băi, şi-ncerc să-i dau ziarul înapoi...

Când fac asta, Denny îmi zice:

— Scuze, n-am vrut să te... ăăă, incriminez. Dacă vrei, îţi citesc eu.

Elevii care vin aici abia aşteaptă să viziteze coteţul şi să vadă clocitoarele. Cu toate astea, o găină obişnuită nu e nici pe departe la fel de interesantă ca una, să zicem,

fără un ochi, fără gât sau cu un picior paralizat, aşa că puştii scutură ouăle. Le scutură violent şi le pun la loc în clocitoare.

Şi ce dacă or să se nască diforme sau nebune? Cu atât mai bine pentru sistemul educaţional.

Norocoase sunt alea care se nasc moarte.

Curiozitate sau cruzime? Oho, ce-aş mai combate cu dr. Marshall pe tema asta.

Culeg câteva balegi, cu grijă, să nu se rupă în două. Să nu mă lovească duhoarea umedă din interior. Cu rahatul ăsta de pe mâinile mele, trebuie să am grijă ca nu cumva să-mi rod unghiile.

Lângă mine, Denny citeşte:

— ”Bărbat, 33 de ani, onanist compulsiv pe cale de vindecare, venit modest, casnic, sociabil, caut găzduire.”

După care îmi citeşte un număr de telefon. E numărul lui de telefon.

— Ăştia-s colegii mei de apartament. E numărul lor de telefon, îmi zice Denny. Ăsta-i felul lor de a-mi da de înţeles că vor să scape de mine.

A găsit ziarul pe pat noaptea trecută.

Denny îmi zice:

— La mine se referă.

Îi spun că înţeleg asta. Strâng în continuare rahaţii cu o lopată de lemn şi-i pun într-o chestie de-aia împletită. Un paner sau cum naiba i-o zice.

Denny îmi zice, poate să vină să stea la mine?

— Asta în caz că nu găsesc altceva, îmi spune Denny. Pot să apelez la tine în ultimă instanţă?

Nu-ntreb de ce în ultimă instanţă – pentru că nu vrea să mă deranjeze sau pentru că nu-i surâde ideea de a sta cu mine?

Respiraţia lui Denny miroase a fulgi de porumb. Altă violare a legilor personajului său istoric. Tipu' ăsta o caută cu lumânarea. Ursula, lăptăreasa, iese din hambar şi ne priveşte cu ochii injectaţi.

— Dacă ţi-ar plăcea de-o tipă, îi zic lui Denny, şi gagica ar vrea să i-o tragi ca să rămână gravidă, ai face-o?

Ursula îşi ridică poalele fustei şi calcă apăsat printre balegi cu saboţii ei de lemn. Îi trage un şut unei găini care-i stă în cale. Cineva îi face o poză în timp ce loveşte găina. Un cuplu căsătorit dă să-i ceară Ursulei să-l ţină în braţe preţ de o poză pe bebeluşul lor, dar probabil că-i văd ochii injectaţi şi renunţă.

— Nu ştiu, zice Denny. Nu e ca şi cum ai avea un câine. Ştii şi tu, băi, că un copil trăieşte *mult*.

— Dar dacă individa nu şi-ar dori copilul? îi zic.

Denny se uită-n stânga şi-n dreapta, priveşte în gol, după care mă fixează.

— Nu-nţeleg, zice el. Adică vrea să-l vândă sau ce?

— Să-l sacrifice, îi zic.

Iar Denny îmi spune:

— Băi.

— Să presupunem că are de gând să facă terci creieraşul fetusului, să-l extragă cu un ac de seringă şi să-l injecteze apoi în capul cuiva care are creierul praf, ca să-l vindece, îi spun.

Denny rămâne cu gura căscată.

— Băi, sper că nu te referi la *mine*, nu?

Mă refer la maică-mea.

Îi zice transplant neural. Unii îi mai spun şi grefă neurală şi e singura cale eficientă ca să-i refacă maică-mii creierul, în faza terminală în care e ea acum. Ar fi o metodă mai bine cunoscută dacă obţinerea ingredientului cheie n-ar ridica atâtea probleme.

— Un bebeluş, zice Denny.

Îi zic:

— Un fetus.

Ţesut fetal, aşa a zis Paige Marshall. Dr. Marshall, cu pielea şi cu gura ei.

Ursula se opreşte lângă noi şi arată cu degetul spre ziarul din mâna lui Denny. Spune:

— Dacă nu-i din 1734, te-ai ars. E o încălcare a rolului.

Lui Denny a început să-i crească părul la loc, dar are porţiuni în care firele-i cresc pe sub pielea acoperită de coşuri albe şi roşii.

Ursula face un pas înapoi, după care se întoarce.

— Victor, îmi spune, dacă ai nevoie de mine, sunt la bătut untul.

Îi spun, poate mai târziu. Şi ea se cară.

Denny zice:

— Băi, ce-nseamnă asta? Adică tre’ să alegi între maică-ta şi primul tău născut?

Dacă te iei după dr. Marshall, nu-i cine ştie ce. Facem chestia asta în mod curent. Îi sacrificăm pe cei care-s pe cale să se nască pentru a-i salva pe cei mai în vârstă. În lumina aurie din capelă, pe când îmi susura argumentele în ureche, m-a întrebat dacă atunci când ardem un galon de benzină sau un acru de pădure tropicală nu omorâm, de fapt, viitorul pentru a păstra viu prezentul?

Schema piramidală a asigurărilor sociale.

Cu sânii priponiţi între mine şi ea, mi-a zis că o face doar pentru că-i pasă de maică-mea. Contribuţia mea e minimă.

N-am întrebat *cât* de minimă ar urma să fie.

Şi Denny îmi spune:

— Zi-mi atunci adevărul despre ce s-a întâmplat.

Habar n-am. N-am putut să merg mai departe. La partea cu fututul.

— Nu la asta mă refer, zice Denny, ci la jurnalul maică-tii. L-ai citit?

Nu, n-am cum. Sunt blocat pe chestia asta cu sacrificiul fetusului.

Denny mă priveşte intens şi-mi spune:

— Nu-mi spune că eşti un ciborg. Ăsta-i marele ei secret?

— Un ce? îi zic.

— Ei, ştii tu, zice el, un umanoid creat artificial, cu o durată de viaţă limitată, dar dotat cu amintiri din copilărie false, astfel încât să te facă să crezi că eşti real, atâta doar că o să mori destul de repede.

Mă uit şi eu intens la Denny şi-i spun:

— Deci aşa, băi, maică-mea ţi-a zis că-s un fel de robot?

— Asta scrie-n jurnal? îmi zice Denny.

Două tipe răsar în faţa noastră cu un aparat de fotografiat în mână, iar una din ele zice:

— Ne faceţi şi nouă o poză?

— Zâmbiţi, vă rog, le spun şi le trag în poză rânjite în faţa hambarului, după care ele pleacă mai departe cu încă o piedică în calea uitării.

Încă un intantaneu încremenit, pus la păstrare.

— Nu, n-am citit jurnalul, îi spun. N-am futut-o pe Paige Marshall. Nu pot să fac nimic până nu iau o hotărâre.

— Bine, bine, zice Denny, deci nu eşti un creier bine conservat undeva şi stimulat cu chimicale şi curent electric, ca să-ţi dea impresia că duci o viaţă adevărată?

— Nu, îi spun. Categoric nu-s un creier. Nici vorbă de asta.

— Bine, îmi zice. Atunci poate că eşti un program generat pe computer, care interacţionează cu alte programe într-o realitate simulată.

Iar eu îi zic:

— Şi-atunci tu ce eşti?

— Tot un program generat pe computer, îmi zice Denny.

După care-mi spune:

— Bine, băi. Nu mă duce mintea mai mult de-atât. Nu-s în stare nici să socotesc dac-am primit restul corect.

Denny face ochii mici şi-şi dă capul pe spate, privindu-mă cu o sprânceană ridicată.

— O ultimă încercare, îmi spune.

Zice:

— Ei bine, aşa cum văd eu lucrurile, tu nu eşti decât subiectul unui experiment, iar întreaga lume din jurul tău nu e decât un construct artificial, populat de actori care

joacă rolurile tuturor apropiaţilor tăi. Vremea e doar o chestie de efecte speciale, cerul e vopsit în albastru şi tot peisajul nu e decât un platou uriaş. Aşa-i?

La care eu:

— Ă?

— Iar eu sunt un actor cu adevărat remarcabil, îmi zice Denny, şi nu fac altceva decât să pretind că sunt prietenul tău cel mai bun, un ratat de doi bani care moare dacă nu şi-o ia la labă.

Cineva mă prinde în poză cum scrâşnesc din dinţi.

Mă uit la Denny şi-i spun:

— Băi, tu chiar eşti prietenul meu cel mai bun.

Lângă mine e un turist care-mi zâmbeşte cu subînţeles.

— Hei, Victor, îmi spune. Aşadar, aici lucrezi.

De unde m-o şti individul, nu mă-ntreba.

De la facultatea de medicină. Din colegiu. De când lucram în altă parte. Sau poate că e doar un alt maniac sexual din grupul meu. Ciudat. Nu arată ca un obsedat de sex, dar, de fapt, cine arată aşa?

— Hei, Maude, zice el şi-i trage un cot femeii cu care a venit. Ăsta-i tipul despre care ţi-am tot vorbit. Lui i-am salvat viaţa.

Şi femeia zice:

— Nu pot să cred. Deci e-adevărat?

Îşi vârâ capul între umeri şi-şi dă ochii peste cap.

— Reggie mi-a vorbit mereu despre tine. Dar întotdeauna am crezut că exagerează.

— O, da, zic eu. Bătrânul Reg, sigur că da, el mi-a salvat viaţa.

La care Denny zice:

— Da’ cine n-a făcut-o?

Reggie zice:

— Cum te mai descurci? Am încercat să-ţi trimit cât de mulţi bani am putut. Ţi-au ajuns să rezolvi povestea aia cu măseaua de minte care trebuia scoasă?

La care Denny zice:

— O, Doamne.

O găină oarbă, cu o jumătate de ţeastă, fără aripi şi plină de rahat, se împiedică de bocancul meu şi, când mă aplec s-o mângâi, simt cum tremură din toate încheieturile. O aud cum scoate un cloncănit care seamănă cu un tors de pisică.

E reconfortant să dau peste cineva mai jalnic decât cum mă simt eu acum.

După care mă surprind încercând să-mi rod o unghie mânjită de balegă. Şi de rahat de găină.

Vezi şi: histoplasmoză. Vezi şi: tenii.

Şi zic:

— A, banii ăia.

Zic:

— Mersi, băi.

Şi scuip. Şi mai scuip o dată. Se aude clicul de la aparatul de fotografiat al lui Reggie. Încă o piedică stupidă în calea uitării.

Şi Denny se mai uită o dată la bucata de ziar din mână şi-mi zice:

— Deci, zi aşa, băi, pot să vin să stau în casa maică-tii? Da sau nu?

Capitolul 20

Tipul programat de Mami pentru ora trei apăru învelit într-un prosop galben, iar pe deget avea un şanţ alb, unde ar fi trebuit să fie verigheta. În secunda în care uşa se închise, încercă să scoată banu'. Apoi începu să-şi dea jos pantalonii. Numele lui era Jones, îi spuse el lui Mami. Iar prenumele – Domnul.

Tipii veniţi aici pentru prima oară erau toţi la fel. Ea le spunea, plăteşti după. Nu e nicio grabă. Nu te dezbrăca încă. Nu ne zoreşte nimeni.

Ea îi zise că agenda cu programări îi e plină de domni Jones, Smith, John Doe şi Bob White, aşa că ar face bine să-şi aleagă alt pseudonim. Îi spuse să se lungească pe canapea. Trase storurile. Făcu lumina mai mică.

Şi banii curgeau gârlă. Nu încălca niciuna dintre regulile eliberării condiţionate, asta pentru că imaginaţia nu era punctul forte al comisiei care semna eliberările.

Bărbatului de pe canapea îi spuse:

— Începem?

Chiar dacă individul pretindea că nu vrea sex, Mami tot îi spunea să aducă un prosop cu el. Aduceai un prosop. Plăteai cu bani gheaţă. Nu-i cereai să te taxeze mai târziu sau să trimită nota de plată la mai ştiu eu ce companie de asigurări, pentru că n-avea chef să-şi mai bată capul. Plata întâi, dorinţa după.

Aveai la dispoziţie doar cincizeci de minute. Tipii trebuia să ştie ce vor.

Adică ce femeie, ce poziţii, ce decor, ce jucării. Nu să vină cu idei noi în ultima clipă.

Ea îi spuse domnului Jones să se întindă pe spate. Să-nchidă ochii.

Relaxează-te. Începe cu fruntea; las-o să se destindă. Relaxează-ţi punctul dintre ochi. Imaginează-ţi fruntea netedă şi relaxată. Apoi muşchii din jurul ochilor, netezi şi relaxaţi. Apoi muşchii din jurul gurii. Netezi şi relaxaţi.

Chiar dacă indivizii pretindeau că nu vor decât să slăbească un pic, tot sex aveau în cap. Dacă voiau să se lase de fumat. Să nu mai fie stresaţi. Să nu-şi mai roadă unghiile. Să se vindece de sughiţ. Să se lase de băut. Să-

şi cureţe pielea. Nu mai conta ce problemă aveau, tot era din cauză că nu şi-o mai puseseră de mult. Nu mai conta ce pretindeau că-şi doresc – aici aveau parte de sex şi problema era rezolvată.

Habar n-am dacă Mami era un geniu milostiv sau o paraşută.

Sexul vindecă aproape orice.

Ea era ori cea mai bună specialistă în terapii, ori o târfă care îţi futea creierii. Nu-i plăcea să le facă una ca asta clienţilor, dar nici nu plănuise vreodată c-o să-şi câştige existenţa aşa.

Genul ăsta de şedinţă, cu sex şi tot tacâmul, s-a întâmplat prima oară dintr-un accident. Un client care-şi dorea să se lase de fumat a vrut să se-ntoarcă-n timp în ziua în care avea unsprezece ani şi a tras primul fum de ţigară. Ca să-şi aducă aminte cât de nasol a fost. Ca să poată renunţa retrăind clipa şi luând atunci hotărârea de a nu mai fuma. Asta era ideea de bază.

La a doua şedinţă, clientul a vrut să-şi revadă tatăl, care murise de cancer la plămâni, doar pentru o scurtă conversaţie. Nimic neobişnuit. Lumea vrea să se întâlnească tot timpul cu răposaţi celebri. Mai o consultaţie, mai un sfat. A fost atât de veridic, încât la a treia şedinţă clientul şi-a dorit s-o întâlnească pe Cleopatra.

Fiecărui client Mami îi spunea, lasă tensiunea să ţi se scurgă din cap în gât, apoi din gât în piept. Relaxează-ţi umerii. Lasă-i să se destindă până ce simţi cum se lipesc de canapea. Imaginează-ţi o greutate care-ţi apasă corpul, afundându-ţi mâinile şi capul în pernele de pe canapea.

Relaxează-ţi braţele, coatele, mâinile. Simte tensiunea coborându-ţi încet prin fiecare deget, după care relaxează-te şi imaginează-ţi cum se scurge afară prin buricele degetelor.

Ea nu făcea decât să-i bage în transă prin hipnoză şi să-i ghideze în direcţia în care voia fiecare să ajungă. Tipul nu se întorcea în timp. Nimic din toate astea nu era real. Ce conta cel mai mult era voinţa fiecăruia.

Mami nu făcea decât să le servească povestea pe care îşi doreau ei s-o audă. Descria totul în detaliu. În culori. Imaginează-ţi că asculţi un meci de baseball la radio. Imaginează-ţi cam cât de real poate să sune. Imaginează-ţi-l acum din starea de mega-transă în care te afli, o transă adâncă, în care poţi să auzi şi să miroşi. Poţi gusta şi simţi. Imaginează-ţi-o pe Cleopatra ridicându-se din covor, goală şi perfectă, aşa cum ţi-ai dorit-o dintotdeauna.

Imaginează-ţi-o pe Salomeea. Pe Marilyn Monroe. Cum ar fi dacă ai putea să te întorci în timp, în oricare

perioadă din istorie, şi să ajungi la orice femeie, la femei care ţi-ar putea satisface orice capriciu al imaginaţiei. Femei incredibile. Femei celebre.

Teatrul minţii. Bordelul subconştientului.

Aşa a început totul.

Sigur, ce făcea ea era hipnoză ca la carte, dar nu era o regresie la viaţa anterioară. Era mai mult o meditaţie dirijată. Îi spuse domnului Jones să se concentreze asupra tensiunii din piept şi s-o lase să se ducă. Las-o să coboare înspre talie, coapse, picioare. Imaginează-ţi cum se scurge apa într-o chiuvetă, în spirale lente. Relaxează-ţi fiecare parte a trupului şi lasă tensiunea să coboare înspre genunchi, înspre tibii, înspre labele picioarelor.

Imaginează-ţi cum se ridică fumul. Cum se împrăştie în aer. Urmăreşte-l cu privirea cum se evaporă. Dispare. Se dizolvă.

În agenda ei de programări, în dreptul numelui tipului scria Marilyn Monroe, la fel ca la toţi cei care veneau aici pentru prima oară. Mami ar fi putut trăi bine mersi producând doar Marilyne. Ar fi putut trăi bine mersi făcând numai prinţese Diana.

Domnului Jones i-a spus, imaginează-ţi că te uiţi la cerul albastru. Imaginează-ţi un aeroplan mititel care scrie pe cer litera Z. Lasă apoi vântul să spulbere litera.

Imaginează-ţi apoi că aeroplanul scrie litera Y. Lasă vântul s-o spulbere. Apoi litera X. Şterge-o. Apoi litera W.

Lasă vântul s-o şteargă.

Totul nu era decât o mizanscenă. Ea nu făcea decât să faciliteze întâlnirea dintre bărbaţi şi idealurile lor. Le programa o întâlnire cu subconştientul, pentru că nimic nu se compară cu ceea ce-ţi poţi imagina. Nicio persoană nu e la fel de frumoasă ca-n mintea ta. Nimic nu e la fel de excitant ca fantasmele tale.

Aici aveai parte de partida de sex la care doar ai visat. Ea doar pregătea terenul şi făcea prezentările. Tot restul şedinţei se uita la ceas şi poate că mai citea o carte sau dezlega o integramă.

Aici nu erai niciodată dezamăgit.

Afundat adânc în transă, tipul stătea acolo, întins, cuprins de convulsii sexuale, aidoma unui câine care vânează iepuri în somn. De la unii bărbaţi ea reuşea să scoată un ţipăt, un geamăt sau un suspin. Cine ştie ce-şi imaginau vecinii de alături. Pe bărbaţii care aşteptau în anticameră zgomotele îi înnebuneau de plăcere.

După fiecare şedinţă, bărbatul era plin de sudoare, cu cămaşa udă şi lipită de piele, cu pantalonii pătaţi de spermă. Unii îşi scurgeau transpiraţia din pantofi. Alţii îşi scuturau părul pentru a scăpa de ea. Canapeaua din biroul ei era protejată cu scotch, dar n-apuca niciodată

să se usuce. Acum e învelită într-o husă de plastic transparent, mai mult pentru a ţine-n ea toţi acei ani zbuciumaţi decât pentru a o păzi de lumea exterioară.

Aşa că fiecare trebuia să vină cu un prosop în servietă, în pungi de hârtie, în genţile lor de gimnastică. Şi cu un schimb curat de haine. Între clienţi, dădea cu deodorant. Deschidea ferestrele.

Domnului Jones i-a spus, lasă-ţi toată tensiunea să se strângă în degetele de la picioare, apoi las-o să se scurgă în afară. Toată tensiunea. Imaginează-ţi trupul tău vlăguit. Relaxat. Dezumflat. Relaxat. Greu. Relaxat. Golit. Relaxat.

Respiră cu stomacul, nu cu pieptul. Inspiră şi-apoi expiră.

Inspiră şi-apoi expiră.

Inspiră.

Şi-apoi expiră. Lin şi regulat.

Picioarele îţi sunt obosite şi grele. Braţele îţi sunt obosite şi grele.

La început, copilaşul ăsta cretin şi-o amintea pe maică-sa făcând curăţenie prin case, dar nu dând cu aspiratorul sau ştergând praful, ci făcând curăţenie spirituală, exorcisme. Cel mai greu a fost să-i convingă pe cei de la Pagini Aurii să-i publice reclama la capitolul „Exorcişti”. Intri-n casele oamenilor şi arzi salvie. Spui

rugăciunea Domnului şi te plimbi de colo-colo. Baţi eventual într-o tobă. Declari casa curată. Clienţii vor plăti pentru asta.

Camere friguroase, duhori, senzaţii lugubre... Majoritatea oamenilor n-au nevoie de un exorcist. Lor le trebuie o sobă, un instalator sau un specialist în decoraţiuni interioare. Numai că nu contează ce gândeşti. Important e că oamenii sunt convinşi că au o problemă. Majoritatea slujbelor de tipul ăsta le capeţi de la agenţii de vânzări imobiliare. În oraşul ăsta avem o lege de declarare a proprietăţilor imobiliare, iar oamenii vor mărturisi toate lipsurile locuinţelor, nu doar cât azbest au folosit la fundaţia casei sau dacă stau pe o pungă de petrol, ci şi despre fantomele care le bântuie casa. Toată lumea îşi doreşte să aibă o viaţă mai pasionantă. Cumpărătorii gata să bată palma au nevoie de o garanţie cât de mică pentru casă. Agentul sună, tu pui de-un spectacol mic, arzi nişte salvie şi toată lumea iese în câştig.

Ei obţin ce-şi doresc, plus o poveste pe care o pot împărtăşi altora. O experienţă.

Apoi a venit Feng Shui, îşi aminteşte puştiul, iar clienţii cereau nu doar o exorcizare, ci şi sfaturi despre locul unde să-şi plaseze canapeaua. Clienţii întrebau unde trebuia aşezat patul, pentru a nu se intersecta cu

chi-ul din colţul şifonierului. Unde ar trebui să atârne oglinzile pentru a reflecta fluxul de *chi* la etaj sau departe de uşile lăsate deschise. A devenit un soi de slujbă. Asta poţi face când ai o diplomă în Engleză.

CV-ul ei era o dovadă suficientă pentru reîncarnare.

Cu domnul Jones ea a parcurs alfabetul de la coadă la cap. I-a spus, stai întins pe o pajişte, dar norii încep acum să coboare din ce în ce mai jos, până ce ajung să te înconjoare ca o ceaţă groasă de s-o tai cu cuţitul. O ceaţă densă, strălucitoare.

Imaginează-ţi că stai într-o ceaţă strălucitoare şi rece. Viitorul se află în dreapta ta. Trecutul în stânga. Ceaţa e rece şi-ţi umezeşte faţa.

Întoarce-te la stânga şi mergi.

Imaginează-ţi, îi spuse ea domnului Jones, o formă în ceaţa din faţa ta. Continuă să mergi. Simţi cum ceaţa începe să se ridice. Simţi cum soarele străluceşte şi îţi încălzeşte umerii.

Forma e din ce în ce mai aproape. Cu fiecare pas, e din ce în ce mai clară.

Aici, în mintea ta, nu te vede nimeni. Aici nu există nicio diferenţă între ce este şi ce-ar putea fi. N-ai cum să iei vreo boală. Sau păduchi laţi. Nici nu încalci vreo lege. Şi primeşti cea mai tare chestie pe care ţi-o poţi imagina.

Poţi face orice-ţi trece prin cap.

Fiecărui client ea îi spunea, inspiră. Apoi expiră.

Poţi avea pe oricine. Oriunde.

Inspiră. Apoi expiră.

De la Feng Shui a trecut la comunicare cu cei dispăruţi. Zei antici, războinici iluminaţi, animale de casă moarte – una-două intra în pielea lor. De la spiritism a trecut la hipnoză şi la regresii în vieţi anterioare. Şi iată-ne aici, la nouă clienţi pe zi, două sute de dolari şedinţa. Cu bărbaţi aşteptând toată ziua în anticameră. Cu neveste dând telefoane şi ţipând în urechea băieţaşului:

— Ştiu că e acolo. Nu ştiu drept cine se dă, dar să ştii că-i căsătorit.

Cu neveste rămase afară, în maşini, sunând ca să spună:

— Să nu crezi că nu ştiu ce se întâmplă acolo. L-am urmărit până aici.

Mami însă n-a pornit cu ideea că va convoca cele mai puternice femei din întreaga istorie a lumii doar pentru o labă, o muie sau pentru un ditamai futaiul.

S-a lăsat pur şi simplu dusă de val. Primul tip a povestit cuiva. Acel cineva a sunat. Un prieten de-al lui a sunat şi el. Iniţial, toţi cereau ajutor pentru a se vindeca de ceva. De fumat sau de mestecat tutun. De scuipat în public. De furat din magazine. După care au vrut sex. Au

vrut-o pe Clara Bow. Pe Betsy Ross, pe Elizabeth Tudor şi pe Regina din Saba.

Şi-n fiecare zi ea dădea fuga la bibliotecă să se documenteze în legătură cu femeile de-a doua zi – Eleanor Roosevelt, Amelia Earhart, Harriet Beecher Stowe.

Inspiră, apoi expiră.

Sunau tipi care voiau să i-o tragă lui Helen Hayes, lui Margaret Sanger şi Aimee Semple McPherson. Voiau să şi-o pună cu Edith Piaf, cu Sojourner Truth şi cu împărăteasa Teodora. Şi, la început, faptul că toţi tipii erau obsedaţi numai de femei moarte îi cam dădea bătaie de cap lui Mami. Şi că niciodată nu cereau aceeaşi femeie de două ori. Şi că, indiferent de cât de multe detalii pigmentau mizanscena, ei nu voiau decât să le fută, să le tăvălească, să le-o bage, să le-o tragă, să le-o-nfigă, să le-o-mpingă, să le-o dea, să le-o facă, chit că fiecare folosea un termen diferit pentru asta.

Şi uneori eufemismele nu păcălesc pe nimeni.

Uneori un eufemism e mai adevărat decât ceea ce ar trebui să ascundă.

Şi chestia asta chiar ţinea de sex.

Tipii ăştia nu voiau decât ceea ce au cerut.

Ei nu-şi doreau conversaţii, costume sau acurateţe istorică. Ei o voiau pe Emily Dickinson goală, pe tocuri

cui, cu un picior pe podea şi cu celălalt pe birou, aplecată în faţă şi plimbându-şi o pană de-a lungul despicăturii dintre buci.

Plăteau două sute de dolari să intre-n transă şi să dea peste Mary Cassatt purtând un sutien *push-up*.

Nu oricine îşi permitea şedinţele astea, aşa că Mami se pricopsea cu acelaşi gen de inşi, iar şi iar. Indivizii îşi parcau dubiţele elegante la şase străzi depărtare şi dădeau fuga până la ea acasă, mergând pe lângă clădiri şi târându-şi umbra după ei. Intrau împleticindu-se, cu ochelarii negri pe ochi, după care aşteptau în spatele ziarelor sau al revistelor larg deschise până când îşi auzeau numele. Sau pseudonimul. Dacă Mami şi tâmpiţelul de copil dădeau vreodată peste ei în public, aceşti bărbaţi se prefăceau că nu-i cunosc. În public ei aveau soţii. În supermarket aveau copii. În parcuri aveau câini. Aveau nume adevărate.

Plăteau cu bancnote jilave de douăzeci şi de cincizeci, pe care le scoteau din portofele jerpelite şi umede, pline de fotografii impregnate de sudoare, carduri de bibliotecă, cărţi de credit, legitimaţii de membru, permise, mărunţiş. Obligaţii. Responsabilitate. Realitate.

Imaginează-ţi, îi spunea ea fiecărui client, cum soarele îţi mângâie pielea. Simte căldura lui cu fiecare

gură de aer pe care o dai afară. Soarele strălucitor şi cald pe faţa ta, pe pieptul tău, pe umerii tăi.

Inspiră. Apoi expiră.

Inspiră. Apoi expiră.

Clienţii obişnuiţi voiau deja câte două sau mai multe femei deodată. Indira Gandhi şi Carol Lombard. Margaret Mead, Audrey Hepburn şi Dorothea Dix. Clienţii obişnuiţi nu mai voiau să fie ei înşişi. Chelioşii îşi doreau păr, mult păr. Grăsanii cereau muşchi. Palizii voiau bronz. După suficient de multe şedinţe, fiecare bărbat îşi dorea o erecţie cât casa.

Cum spuneam, nu era tocmai regresie la viaţa anterioară. Şi nici iubire. Nu era nici istorie, nici realitate. Nu era televiziune, dar avea loc în mintea ta. Era o transmisiune, iar Mami era emiţătorul.

Ea nu făcea sex. Ea nu era decât ghid într-un vis erotic. O hipno-dansatoare la bară.

Nimeni nu-şi dădea jos pantalonii de teama unor eventuale pagube. Răbufniri. Explozia de spermă trecea prin chiloţi. Şi merita fiecare bănuţ.

Domnul Jones trăia experienţa Marilyn standard. Stătea întins pe canapea, ţeapăn, transpirând şi respirând pe gură. Cu ochii daţi peste cap. Cămaşa i se înnegrea la subsuori. Prohabul i se ridica.

Uite-o, îi spuse Mami domnului Jones.

Ceaţa s-a ridicat şi afară e o zi însorită şi caniculară. Simţi adierea vântului pe piele, pe braţele şi pe picioarele tale. Simţi cum te învăluie căldura cu fiecare gură de aer pe care o expiri. Ţi se face mai lungă şi mai groasă. Deja e mai tare şi mai grea, mai roşie şi mai pulsândă decât a fost vreodată.

Ceasul lui Mami arăta încă patruzeci de minute până la următorul client.

Ceaţa s-a dus, domnule Jones, iar silueta din faţa ta este Marilyn Monroe, într-o rochie strâmtă de satin. Aurie şi toată numai un zâmbet, cu ochii întredeschişi, cu capul dat uşor pe spate. Ea stă într-un câmp plin de floricele şi-şi ridică braţele, iar pe măsură ce tu te apropii de ea, rochia îi alunecă la pământ.

Cretinaşului de copil Mami îi spunea mereu că ăsta nu-i sex. Astea nu-s femei adevărate, ci simboluri. Proiecţii. Sex-simboluri.

Puterea sugestiei.

Domnului Jones Mami îi spuse:

— Ia-o.

Spuse:

— E toată a ta.

Capitolul 21

În prima noapte mă trezesc cu Denny în faţa uşii de la intrare, cărând ceva învelit într-o pătură roz, de bebeluş. Asta-i ce văd prin vizorul uşii de la casa maică-mii: Denny în cămeşoaia lui uriaşă, în carouri, legănând un bebeluş la piept, cu nasul umflat, cu ochii umflaţi, cu totul umflat din cauza lentilei de la vizor. Totul distorsionat. Mâinile-n care ţine legătura aia îi sunt albe de la efort.

Şi Denny ţipă:

— Deschide, băi!

Şi deschid uşa atât cât îmi permite lanţul de siguranţă. Îl întreb:

— Ce-ai acolo?

La care Denny înfăşoară pătura în jurul legăturicii şi-mi spune:

— Tu ce crezi?

— Arată a bebeluş, băi, îi zic.

La care Denny:

— Perfect.

Saltă un pic păturica roz şi-mi zice:

— Lasă-mă, băi, înăuntru, greutatea asta mă ucide.

Trag lanţul. Mă dau deoparte şi Denny intră bălăbănindu-se până-ntr-un colţ al sufrageriei, unde ridică bebeluşul şi-l depozitează pe divanul învelit în folie de plastic.

Pătura roz se desface şi din ea se rostogoleşte o piatră cenuşie, de nuanţa granitului, spălată şi netedă. Nici vorbă de bebeluş, doar bolovanul ăla.

— Bună ideea cu bebeluşul, mersi, zice Denny. Oamenii văd un tânăr care plimbă un copil şi sunt drăguţi cu tine. Dacă văd însă pe cineva care cară ditamai pietroiul, se crispează. Mai ales dacă vrei să urci cu el în autobuz.

Prinde sub bărbie unul dintre colţurile păturii roz şi-ncepe s-o strângă, zicându-mi:

— În plus, un copil îţi garantează întotdeauna un loc în autobuz. Iar dacă n-ai bani, nu te dau jos.

Denny îşi aruncă pătura strânsă pe umăr şi-mi spune:

— Asta-i casa maică-tii?

Masa e acoperită cu felicitările şi cecurile primite azi, cu scrisorile mele de mulţumire, cu cărţoiul în care scriu cine şi unde m-a salvat. Alături e râşniţa de casă de marcat a maică-mii, cu manetă într-o parte. Aşezându-mă la loc în scaun, încep să adun încasările pe ziua de azi şi zic:

— Da, e casa ei, până peste câteva luni, când or să vină ăia cu impozitul pe proprietate ca să mă dea afară.

Denny spune:

— E bine c-ai întreaga casă la dispoziţie, fiindcă ai mei colegi vor să mă mut cu tot cu pietre.

— Băi, spun, da’ câte ai?

Câte una pentru fiecare zi de abstinenţă, îmi zice Denny. Cu asta se ocupă nopţile, pentru a nu-i mai rămâne timp şi de altceva. Caută pietre. Le spală. Le cară până acasă. Aşa va arăta tratamentul lui de recuperare: în loc de prostii, va face ceva de care să fie mândru.

— Asta ca să nu mi-o mai iau la labă, zice el. Habar n-ai cât de greu e să găseşti pietre adevărate într-un oraş. Nu fragmente de beton sau bolovani din plastic în care-şi ascund oamenii cheile de rezervă.

Cecurile de azi însumează şaptezeci şi cinci de dolari. Toţi de la necunoscuţi care mi-au aplicat manevra Heimlich undeva, în mai ştiu eu ce restaurant. Nici nu vreau să mă gândesc cât de departe sunt încă de preţul unei intubări.

Lui Denny îi spun:

— Şi de câte zile te ţii bine?

— În valoare de o sută douăzeci şi şapte de pietre, zice Denny.

Vine lângă mine la masă, uitându-se când la felicitări, când la cecuri, şi-mi spune:

— Şi ia zi, unde-i faimosul jurnal al maică-tii?

Ia de pe masă o felicitare.

— Nu-l poţi citi.

— Mă scuzi, băi, zice Denny şi dă să pună felicitarea la loc pe masă.

Nu, îi zic. Jurnalul. E scris în altă limbă. De-aia nu-l poţi citi. Nici eu nu-l pot citi. La cum o ştiu pe maică-mea, cred că l-a scris aşa ca să nu-l citesc pe furiş când eram mic.

— Băi, spun, cred că e-n italiană.

La care Denny:

— Italiană?

— Da, îi spun, ca spaghetele.

Cu hăinoiul ăla încă pe el, Denny îmi spune:

— Ai mâncat?

Nu încă. Sigilez plicul cu cecuri.

Denny zice:

— Crezi că mă dau afară mâine?

Da, nu, poate. Ursula l-a văzut cu ziarul în mână.

Plicul cu cecuri e gata de dus mâine la bancă. Scrisorile de mulţumire şi alea plângăcioase sunt semnate, ştampilate şi gata de expediat. Îmi iau haina de pe divan. Alături, piatra lui Denny îmi turteşte arcurile din ea.

— Şi ce-i cu toate pietrele astea? îi zic.

Denny a deschis uşa de la intrare şi rămâne pironit acolo, în timp ce eu sting câteva lumini. Din pragul uşii, îmi spune:

— Nu ştiu. Dar pietrele sunt ca *pământul*. Pietrele astea mi se par o parte dintr-un ansamblu. Înseamnă pământ, dar doar dacă le asamblezi cumva. E ca un teren, doar că pentru moment se află între patru pereţi.

Îi zic:

— Sigur că da.

Ieşim şi încui uşa în urma noastră. Cerul nopţii e plin de stele. Niciuna nu se vede clar. Nici luna nu se vede.

Afară, pe trotuar, Denny priveşte-n sus şi zice:

— Cred că atunci când Dumnezeu a vrut să facă lumea din haos, primul lucru pe care l-a făcut a fost să strângă laolaltă un morman de pietre.

Cum mergem noi aşa, constat că obsesia lui compulsivă mi s-a transmis şi mie şi mă surprind uitându-mă prin locuri virane în căutarea unor pietre pe care să le luăm cu noi.

În timp ce vine cu mine înspre staţia de autobuz, purtând pe umăr pătura roz frumos împachetată, Denny îmi spune:

— Nu iau decât pietrele pe care nu le vrea nimeni. Nu iau decât o piatră pe noapte. Apoi oi vedea eu ce trebuie să fac cu ele.

Ciudată idee mai e şi asta. Noi cărând pietre acasă. Strângând pământ.

— O ştii pe tipa aia, Daiquiri? zice Denny. Dansatoarea cu negul malign.

Zice:

— Sper că nu ţi-ai pus-o cu ea, aşa-i?

Noi furăm bunuri imobiliare. Dăm cu japca la *terra firma*.

La care eu:

— Şi, mă rog, de ce nu?

Nu suntem decât un cuplu nelegiuit de hoţi de pământ.

Şi Denny îmi spune:

— De fapt, o cheamă Beth.

La cum vede Denny lucrurile, probabil că se gândeşte deja să-şi construiască propria lui planetă.

Capitolul 22

Dr. Paige Marshall ţine-n mâinile ei înmănuşate o coardă dintr-un material alb, pe care o întinde cu forţă. Stă aplecată deasupra unei bătrâne smochinite, întinsă-ntr-un scaun stomatologic, şi zice:

— Doamnă Wintower? Vreau să deschideţi gura mare, cât de mare puteţi.

Cu mănuşile astea galbene de cauciuc, parc-ar avea mâini de cadavru. De cadavru cu care trebuie să dai

ochii în primul an de Medicină, cu ţeasta şi pubisul rase într-o doară. Pielea îngălbenită şi cu foliculi ar putea fi lejer a unui pui, a unui pui de duzină fiert înăbuşit. Pene, păr, tot un drac. Cheratină. Muşchiul coapsei juri că-i carne de curcan. În primul an de Medicină, nu te mai poţi uita la o friptură de pui sau de curcan fără să ai impresia că muşti dintr-un cadavru.

Bătrâna îşi dă capul pe spate pentru a-şi expune mai bine coroana dentară. Parc-ar avea limba cretată. Ochii îi sunt închişi. Aşa ţi se arată toate babele la sfânta împărtăşanie atunci când eşti băiat de altar şi trebuie să te ţii de coada popii când pune pişcoturile pe limbile întinse la rând. Biserica îţi permite să iei ostia în mână şi s-o bagi apoi în gură, dar bătrânele astea nu se sinchisesc. În biserici încă mai vezi cozi la împărtăşanie, cu două sute de guri căscate, două sute de babe cu limbile scoase întru mântuire.

Paige Marshall se apleacă mai mult şi strecoară aţa albă printre dinţii bătrânei. După care trage, iar când îi scoate aţa din gură, o dată cu ea ţâşnesc şi câteva firimituri moi şi cenuşii. O mai bagă o dată, între alţi doi dinţi, şi aţa iese înroşită.

Pentru gingii însângerate, vezi şi: cancer oral.

Vezi şi: gingivită ulcero-necrotică.

Singura chestie mişto când eşti băiat de altar e atunci când ţii farfurioara pentru împărtăşanie sub bărbia credincioşilor. E o farfurioară aurită, într-un vârf de băţ, pe care o foloseşti ca să prinzi ostia în caz că pică din gura cuiva. Chiar dacă ostia cade pe jos, tot trebuie s-o înghiţi. E deja sfinţită. E deja trup din trupul lui Hristos. E carnea lui.

Mă uit din spate cum Paige Marshall vârâ iar şi iar aţa însângerată în gura bătrânei. Halatul lui Paige se umple de pete albe şi de stropi rozalii, de la resturile extrase.

O infirmieră bagă capul pe uşă şi spune:

— Totul e în regulă aici?

Bătrânei din scaun îi spune:

— Sper că Paige nu te chinuie.

În loc de răspuns, femeia scoate o gargariseală.

Infirmiera zice:

— Ce-a fost asta?

Bătrâna înghite şi zice:

— Doctoriţa Marshall lucrează foarte delicat. Mult mai delicat decât atunci când îmi curăţaţi dumneavoastră dinţii.

— Aproape am terminat, zice doctoriţa Marshall. V-aţi comportat admirabil, doamnă Wintower.

La care infirmiera ridică din umeri şi se cară.

Chestia mişto când eşti băiat de altar e că poţi lovi în gât pe cineva cu farfurioara de împărtăşanie. Oameni în genunchi, cu mâinile strânse la piept pentru rugăciune, cu feţele nătângi pe care le au în acele momente înălţătoare. Adoram chestia asta.

Când le pune ostia pe limbă, popa le zice:

— Trupul lui Hristos.

Iar persoana îngenunchiată pentru împărtăşanie zice:

— Amin.

Chestia cea mai mişto e să-i împungi în gât taman în clipa aia. Aminul care le iese pe gură aduce a gângurit de bebeluş. Sau a măcănit de raţă. Sau a cotcodăcit de găină. Evident că totul trebuie să pară un accident. Şi trebuie să te abţii să nu râzi.

— Gata, zice doctoriţa Marshall.

Îşi îndreaptă spatele, iar când se duce s-arunce aţa mânjită de sânge, mă vede.

— N-am vrut să te deranjez, îi zic.

O ajută acum pe bătrână să se ridice din scaunul pliant şi-i spune:

— Doamnă Wintower, puteţi să-i spuneţi doamnei Tsunimitsu să vină la mine?

Doamna Wintower dă din cap, ţuguindu-şi buzele zbârcite. Prin obraji i se vede limba plimbându-i-se prin

gură şi explorându-şi dinţii. Înainte să iasă pe hol, se uită la mine şi-mi zice:

— Howard, te-am iertat că m-ai înşelat. Nu trebuie să mai pierzi vremea pe-aici.

— Nu uitaţi s-o trimiteţi la mine pe doamna Tsunimitsu, zice doctoriţa Marshall.

La care eu zic:

— Deci?

La care Paige Marshall:

— Azi am program de igienă dentară. Ce vrei?

Vreau să ştiu ce scrie în jurnalul lui Mami.

— A, asta, zice ea.

Îşi scoate mănuşile de cauciuc şi le-ndeasă într-un coş de gunoi.

— Un singur lucru e clar din jurnalul maică-tii: acela că-şi făcea iluzii cu mult înainte să vii tu pe lume.

Cum adică-şi făcea iluzii?

Paige Marshall se uită la ceasul de pe perete. Îmi arată scaunul stomatologic din imitaţie de piele, de pe care doamna Wintower tocmai s-a ridicat, şi-mi spune:

— Ia loc.

Îşi pune o pereche nouă de mănuşi.

Vrea să-mi cureţe dinţii?

— O să-ţi împrospăteze respiraţia, îmi zice.

Scoate o aţă dentară nouă şi-mi zice:

— Stai jos şi-o să-ţi spun ce scrie în jurnal.

Aşa că mă aşez, iar din scaun iese un nor de putoare.

— Nu-i de la mine, spun. Mirosul, vreau să zic. Nu-i de la mine.

La care Paige Marshall zice:

— Înainte să te naşti, maică-ta s-a vânturat prin Italia, aşa-i?

— Ăsta-i marele secret? zic eu.

Paige:

— Care?

Că sunt *italian*?

— Nu, zice Paige.

Se apropie de gura mea.

— Dar mama ta e catolică, aşa-i?

Îmi vâră aţa printre doi dinţi. Doare al dracului aţa asta.

— Zi-mi, te rog, că glumeşti, îi spun.

Printre degetele ei, spun:

— Adică sunt italian *şi* catolic? Nu, că asta-i prea de tot.

Îi spun că ştiu deja toate astea.

La care Paige îmi zice:

— Gura.

Şi se dă înapoi.

— Deci, cine-i tatăl meu? zic.

Se apropie din nou de gura mea şi simt aţa întinsă între doi dinţi din spate. Gustul sângelui se strânge la baza limbii. Pătrunzându-mă cu privirea, îmi spune:

— Ei bine, dacă eşti adeptul Sfintei Treimi, atunci eşti propriul tău tată.

Propriul meu tată?

Paige zice:

— Teoria mea e că maică-ta era dusă cu pluta înainte ca tu să vii pe lume. Iar jurnalul demonstrează că era aşa înainte să facă patruzeci de ani.

Aţa zbârnâie şi firimiturile de mâncare rămase printre dinţi ajung pe halatul ei.

O întreb ce înţelege ea prin *Sfânta Treime*?

— Cum ce? zice Paige. Tatăl, Fiul, Sfântul Duh. Trei într-unul. Sfântul Patrick şi trifoiul. Poţi să deschizi gura un pic mai mult?

Acum chiar că trebuie să-mi spui, clar şi răspicat, ce aia dracului scrie în jurnalul maică-mii?

Ea se uită la aţa însângerată pe care mi-a scos-o din gură, apoi la resturile de sânge şi de mâncare de pe halatul ei, şi-mi zice:

— Multe mame se amăgesc cu gândul ăsta.

Se apleacă din nou şi-mi încercuieşte alt dinte cu aţa.

Ies la iveală resturi nedigerate de care habar n-aveam. Aşa cum stau, cu aţa aia ieşindu-mi din gură, aş putea fi un cal în hăţuri din Parcul Colonial Dunsboro.

— Săraca maică-ta! zice Paige Marshall, privind printre stropii de sânge de pe lentilele ochelarilor ei. E atât de dusă, încât e convinsă că tu eşti a doua venire a lui Hristos.

Capitolul 23

De fiecare dată când cineva de la volanul unei maşini noi-nouţe se oferea să-i ia cu el, Mami îi spunea şoferului:

— Nu.

Stăteau pe marginea drumului şi se uitau cum noile Cadillacuri, Buickuri sau Toyote dispăreau în depărtare, iar Mami zicea:

— Maşinile noi miros a moarte.

Asta a fost a treia sau a patra oară când a venit după el.

Maşinile noi miros a clei şi gudron, care conţin formaldehidă, îi spunea ea, iar asta se foloseşte şi la îmbălsămat morţii. Casele noi şi mobila nouă miros la fel. Îi zice gaz rezidual. Poţi inhala formaldehidă mirosind

haine noi. După o doză solidă, te ia cu crampe la stomac, vomă şi diaree.

Vezi şi: criză de ficat.

Vezi şi: şoc.

Vezi şi: moarte.

Dacă umbli în căutarea unei revelaţii, spunea Mami, o maşină nouă n-o să-ţi rezolve problema.

Pe marginea drumului erau pâlcuri de degeţel-roşu, cu tulpini înalte şi floricele alb-purpurii.

— Nici florile de degeţel nu rezolvă problema.

Dacă mesteci petale de degeţel, îi spunea Mami, te ia cu ameţeli, delirezi şi ţi se înceţoşează ochii.

Deasupra lor, un munte se ridica semeţ în înaltul cerului, tăind norii, garnisit cu brazi şi ceva zăpadă la vârf. Era atât de impunător, încât oricât ar fi mers ei, parcă tot ar fi stat pe loc.

Mami scoase tubul alb din poşetă. Îl apucă apoi de umăr pe debilul de băieţaş pentru a-şi păstra echilibrul şi trase puternic pe-o nară din tub. Apoi lăsă tubul să cadă-n prundişul de pe drum şi privi nemişcată muntele.

Era un munte atât de masiv, încât părea că nu-l vor lăsa niciodată în urmă.

Când Mami lăsă tubul să cadă, cretinul îl luă de pe jos. Şterse sângele cu poalele cămăşii şi i-l dădu înapoi lui Mami.

— Tricloroetan, îi zise ea şi-i arătă tubul. Din tot ce-am încercat, ăsta-i cel mai bun leac împotriva pericolelor atotcunoaşterii.

Îşi înfundă tubul la loc în poşetă.

— Uite, de pildă, muntele ăla, îi spuse.

Îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător şi-i îndreptă privirea către el.

— Muntele ăla semeţ. Timp de o clipă trecătoare, am avut impresia că l-am mai văzut o dată.

Altă maşină încetini lângă ei, una maro şi cu patru uşi, ceva de ultimă oră, iar Mami îi făcu semn să treacă mai departe.

Preţ de-o secundă, Mami a văzut acel munte fără să se gândească la exploatări forestiere, avalanşe şi staţiuni de schi, animale sălbatice, plăci tectonice, microclimate, adăposturi de ploaie şi locaţii yin-yang. L-a văzut în toată goliciunea lui, fără să se gândească la cuvintele inventate pentru a-l defini. Fără să facă asociaţii logice. L-a văzut fără să fie nevoită să-l treacă prin filtrul cunoştinţelor ei despre munţi.

Ce-a văzut în acel moment nici nu era un „munte”. Nu era o resursă naturală. Ce-a văzut ea n-avea niciun nume.

— Ăsta-i ţelul suprem, a spus ea. Să găseşti leacul împotriva cunoaşterii.

A educaţiei. A traiului în propria ţeastă.

Maşinile treceau pe lângă ei pe autostradă, iar Mami şi băieţelul mergeau mai departe, cu muntele încremenit în fundal.

Încă de la Adam şi Eva, omenirea a fost un pic prea inteligentă şi asta i-a dăunat, spunea Mami. Încă de când a muşcat din mărul ăla. Ţelul ei era să găsească, dacă nu un leac, măcar un tratament alternativ care să le redea oamenilor inocenţa originară.

Formaldehida n-a funcţionat. Nici digitalina.

Niciuna dintre chestiile aparent ideale pentru aşa ceva n-a funcţionat. Nici fumul de nucşoară arsă, nici cel de coajă de alune. Nici mărarul, nici frunzele de hortensii, nici lăptucile.

În timpul nopţii, Mami îl strecura pe băieţel în curţile oamenilor. Bea berea pe care aceştia o lăsau pentru melci şi ciugulea ciumăfăi, zârne şi iarba-mâţei. Îşi făcea drum printre maşinile parcate şi le mirosea rezervoarele de benzină. Deşuruba capacul de la maşinile de tuns iarba şi trăgea în piept mirosul de ulei de radiator.

— Mă gândesc că dacă Eva ne-a băgat în tot rahatul ăsta, zise Mami, oi găsi eu o cale de ieşire. Lui Dumnezeu îi plac întreprinzătorii.

Alte maşini încetineau, maşini cu familii, pline cu bagaje şi cu câini, dar Mami le făcea la toate semn să treacă mai departe.

— Buba, îi spuse, e la cortex, la cerebel.

Dacă şi-ar putea folosi numai o fărâmă de creier, s-ar lecui.

N-ar mai exista fericire sau tristeţe, ci doar ceva dincolo de ele.

Ai văzut vreodată peşti agonizând în chinuri groaznice?

Bureţii de mare n-au niciodată o zi proastă.

Pietrişul scrâşnea şi aluneca sub tălpile lor. Maşinile care treceau lăsau în urmă o pală de vânt cald.

— Ţelul meu, spuse Mami, e să nu-mi complic viaţa.

Spuse:

— Asta vreau, să nu *mă* complic.

Nici seminţele de zorele n-au funcţionat, îi zise ea cretinului de băieţel. Le-a încercat şi pe alea. Efectul n-a durat cine ştie ce. Nici frunzele de cartofi n-au funcţionat. Nici piretrul extras din crizanteme. Nici propanul inhalat. Nici frunzele de rubarbă sau de azalee.

La capătul unei nopţi petrecute în curtea cuiva, Mami lua câte o muşcătură din fiecare plantă pe care o găsea.

Pilulele alea cosmetice, zicea ea, fie că-s antidepresive sau calmante, nu fac decât să trateze simptomele unei boli cu mult mai grave.

Fiecare dependenţă, zicea ea, nu e decât o cale de a trata aceeaşi boală. Drogurile, bulimia, alcoolul sau sexul, toate astea nu sunt decât soluţii extreme pentru a-ţi găsi liniştea. Pentru a fugi de ceea ce ştim. De educaţia pe care am primit-o. De muşcătura aia din măr.

Limbajul, zicea ea, nu e decât o modalitate de a nimici vraja şi gloria lumii. De a o deconstrui. De a o reduce la ceva palpabil. Ea mai spunea că oamenii habar n-au să savureze frumuseţea lumii. Ea n-are cum să fie explicată şi nici înţeleasă.

Undeva, în faţa lor, pe autostradă, se afla un restaurant înconjurat de camioane parcate, mai mari decât însuşi restaurantul. Câteva dintre maşinile alea noi în care Mami nu voise să urce erau parcate şi ele aici. În aer plutea miros de mâncăruri prăjite în acelaşi ulei fierbinte. Miros de motoare încinse.

— Am încetat de mult să mai trăim într-o lume reală, zise ea. Trăim într-o lume de simboluri.

Mami se opri şi-şi băgă mâna în poşetă. Se agăţă de umărul băiatului şi se uită la munte.

— Un ultim contact cu realitatea adevărată, zise ea. Apoi luăm prânzul.

După care-şi vârî tubul în nas şi inspiră.

Capitolul 24

Conform spuselor lui Paige Marshall, maică-mea era deja însărcinată cu mine când s-a întors din Italia. Asta se întâmpla în anul în care cineva dăduse iama într-o biserică din nordul Italiei. Aşa scria în jurnalul maică-mii.

Conform spuselor lui Paige Marshall.

Maică-mea s-a supus unui tratament de fertilizare de ultimă oră. Avea aproape patruzeci de ani. Nu era căsătorită, nici nu-şi dorea un soţ, dar cineva i-a promis un miracol.

Acel cineva cunoştea pe altcineva, care furase o cutie de pantofi de sub patul unui preot. În acea cutie de pantofi se aflau ultimele rămăşiţe pământeşti ale unui bărbat. Unul celebru.

Mai exact, prepuţul lui.

Era o relicvă religioasă de genul celor care ademeneau mulţimile în biserici în Evul Mediu. Iar acesta era numai unul dintre multele penisuri celebre existente. În 1977, un urolog american a cumpărat cu circa patru mii de dolari penisul uscat al lui Napoleon Bonaparte, în lungime de doi centimetri şi jumătate. Se crede că penisul de treizeci de centimetri al lui Rasputin se află la

Paris, pus într-o cutie lustruită, din lemn, pe-o bucată de catifea. Se spune că penisul de douăzeci şi cinci de centimetri al lui John Dillinger stă scufundat în formol la Spitalul Militar Walter Reed.

Conform lui Paige Marshall, jurnalul maică-mii povesteşte cum şase femei au fost însămânţate cu embrioni proveniţi din acest material genetic. Cinci dintre fetuşi au fost avortaţi.

Al şaselea eram eu. Prepuţul era al lui Iisus Hristos.

Ţăcănită a mai fost maică-mea. Şi nu de azi, de ieri, ci de-acum douăzeci şi cinci de ani.

Paige a râs şi s-a aplecat să cureţe dinţii altei bătrâne.

— Trebuie să recunoşti că maică-ta a fost o persoană foarte originală, a zis ea.

Conform spuselor Bisericii Catolice, Iisus a fost întregit cu prepuţul lui la Înviere şi la Înălţare. Conform poveştii Sfintei Tereza din Avila, când Iisus i s-a arătat ca s-o ia de nevastă, şi-a folosit prepuţul ca verighetă.

Paige a tras de aţa aflată între dinţii bătrânei şi stropi de sânge şi resturi de mâncare au ţâşnit direct pe lentilele ochelarilor ei negri de soare. Cocul ei ca un creier negru s-a legănat de pe o parte pe alta, în timp ce ea încerca să vadă în ce stare sunt dinţii de sus ai bătrânei.

Mi-a spus:

— Chiar dacă versiunea mamei tale e adevărată, nu există nicio dovadă că materialul genetic provenea de la personajul biblic. Înclin mai degrabă să cred că tatăl tău a fost un amărât de evreu.

Cu gura larg deschisă în mâinile doctoriţei Marshall, bătrâna din scaunul stomatologic şi-a rotit ochii ca să se zgâiască la mine.

Iar Paige Marshall a zis:

— Chestia asta ar trebui să te convingă să cooperezi.

Să cooperez?

— La propunerea mea de tratament pentru mama ta, a zis ea.

Să ucid un copil nenăscut. I-am zis, nu foarte convins de ce scot pe gură, că nu cred că Iisus ar fi de acord.

— Normal c-ar fi, mi-a zis Paige.

A tras tare de aţă şi a scuturat în direcţia mea mizeria scoasă dintre dinţii bătrânei.

— Dumnezeu nu şi-a sacrificat propriul fiu pentru a salva lumea? Nu asta-i povestea?

Iată-mă din nou aici, pe linia imperceptibilă dintre ştiinţă şi sadism. Dintre crimă şi sacrificiu. Dintre uciderea propriului tău fiu şi ceea ce Avraam era cât pe ce să-i facă lui Isaac în Biblie.

Bătrâna şi-a îndepărtat faţa de doctoriţă, strângând cu limba resturile însângerate de mâncare scoase dintre dinţi. S-a uitat la mine şi mi-a zis cu o voce scârţâită:

— Pe tine te cunosc de undeva.

Cu aceeaşi promptitudine cu care aş fi strănutat, i-am zis, îmi pare rău. Îmi pare rău că i-am regulat pisica. Îmi pare rău că am intrat cu maşina peste florile ei din grădină. Îmi pare rău că am doborât avionul militar în care se afla bărbatu-său. Îmi pare rău că am tras apa la closet cu tot cu hamsterul ei. Cu un oftat, i-am zis:

— Am uitat ceva?

Paige spuse:

— Şi-acum, doamnă Tsunimitsu, vreau să deschideţi gura cât de tare puteţi.

La care doamna Tsunimitsu zise:

— Luam masa cu familia băiatului meu, iar tu aproape că te-ai sufocat cu mâncarea.

Zice:

— Fiul meu ţi-a salvat viaţa.

Zice:

— Am fost atât de mândră de el. Şi azi le mai povesteşte oamenilor cum a fost.

Paige ridică ochii spre mine.

— Până-n seara aia, zise doamna Tsunimitsu, cred că băiatul meu, Paul, s-a simţit întotdeauna în sinea lui un laş.

Paige s-a tras în spate. Se uita când la mine, când la bătrână.

Doamna Tsunimitsu şi-a strâns mâinile sub bărbie ca pentru rugăciune, a închis ochii şi a zâmbit. A spus:

— Noră-mea a vrut să intenteze divorţ, dar după ce l-a văzut pe Paul salvându-te, s-a îndrăgostit din nou de el.

A zis:

— Eu m-am prins că jucai teatru. Restul lumii a văzut ce voia să vadă.

A zis:

— Ai în tine o enormă capacitate de a iubi lumea.

Bătrâna stătea acolo zâmbind şi zise:

— Se vede că ai un suflet bun.

Cu aceeaşi rapiditate cu care aş fi strănutat, i-am zis:

— Eşti nebună de legat.

La care Paige a tresărit.

Cine are urechi de auzit, să mă audă: m-am săturat să fiu la cheremul vostru. Înţeles? Aşa că hai să nu ne mai prefacem. Am io suflet bun din pulă! Nimeni şi nimic din lumea asta n-o să mă facă să simt ceva. Nimeni n-o să mă tragă de partea lui.

Sunt un ticălos nenorocit, nesimţit şi perfid. Punct.

Hodoroaga asta de doamnă Tsunimitsu. Paige Marshall. Ursula. Nico, Tanya, Leeza. Maică-mea. Sunt zile în viaţa mea când simt că le urăsc pe toate femeile astea idioate.

Cu o mână, o apuc pe Paige Marshall de braţ şi o împing spre uşă.

Nimeni n-o să mă facă să cred că sunt întruparea lui Hristos.

— Ascultă aici, zic.

Strig:

— Dacă aş vrea să simt ceva, m-aş duce dracului la un film!

La care bătrâna Tsunimitsu zâmbeşte şi zice:

— Nu poţi nega faptul că, în esenţă, eşti un om bun la suflet. Se vede de la o poştă.

Îi zic, tacă-ţi gura. Şi lui Paige Marshall:

— Vino cu mine.

O să-i demonstrez că nu sunt Iisus Hristos. Toată chestia asta cu esenţa naturii umane e un rahat. Nu există suflet. Emoţiile sunt un rahat. Dragostea e un rahat. Şi continuu s-o târăsc pe Paige pe coridor.

Trăim, murim, în rest ne amăgim. Numai femeile sunt în stare să creadă în tâmpeniile astea sentimentale. În

emoţii contrafăcute. Nu există suflet. Nu există Dumnezeu. Nu există decât decizii şi boli şi moarte.

Iar eu nu sunt decât un curvar împuţit şi neajutorat şi nu mă pot schimba, nu pot fi altfel şi asta o să şi rămân.

Şi-am s-o demonstrez.

— Unde mă duci? spune Paige, împleticindu-se, cu ochelarii şi halatul încă pătate de sânge şi resturi de mâncare.

Deja mă gândesc la porcării, ca să nu termin prea repede. La chestii gen animale de casă muiate în benzină şi aprinse. Mi-l imaginez pe Tarzanul ăla bondoc şi pe maimuţoiul lui bine antrenat. Mă gândesc că nu-i decât un capitol idiot din etapa cu numărul patru a terapiei mele.

Ca să opresc timpul. Ca să fosilizez clipa. Ca să prelungesc la infinit durata futaiului.

O duc în capelă, îi zic lui Paige. Sunt copilul unei nebune. Nu al lui Dumnezeu.

Să mă contrazică Dumnezeu. Să mă trăsnească dacă nu-i aşa.

O duc în altarul ăla nenorocit.

Capitolul 25

De data asta era vorba de pagube provocate cu rea intenţie, abandon nesăbuit sau neglijenţă criminală. Erau atâtea legi, că băieţelul nici nu mai putea ţine pasul cu ele.

Hărţuire de gradul trei sau sfidare de gradul doi, dispreţ de gradul întâi sau neplăcere de gradul doi – erau atât de multe, încât puştiul ăsta idiot n-ar fi făcut nimic altceva decât ce-ar fi făcut toată lumea. Orice altceva era, probabil, împotriva legii.

Orice chestie riscantă sau palpitantă s-ar lăsa cu închisoare.

De-aia voiau cu toţii să dea de urma lui Mami şi să-i vorbească.

Fusese eliberată acum două săptămâni şi deja îşi începuse recitalul.

Erau atâtea legi şi, cu siguranţă, milioane de căi să le încalci.

Întâi şi-ntâi, poliţia l-a întrebat despre cupoane.

Cineva folosise un computer pentru a macheta şi imprima nişte cupoane care promiteau o masă gratis pentru două persoane, în valoare de şaptezeci şi cinci de dolari, fără termen limită de utilizare. Fiecare cupon fusese îndoit şi pus într-o scrisoare prin care ţi se mulţumea că eşti un client fidel şi ţi se aducea la cunoştinţă că respectivul cupon e oferit promoţional.

Nu trebuia decât să iei cina la restaurantul Clover Inn.

Când ospătarul îţi aducea nota, scoteai cuponul şi plăteai cu el. Bacşişul era inclus.

Cineva a făcut toate astea. A trimis prin poştă sute de astfel de cupoane.

Toate indiciile sugerau că-i o chestie marca Ida Mancini.

Mami lucrase ca ospătăriţă la Clover Inn în prima săptămână de după eliberare, dar fusese concediată pentru că le spunea clienţilor chestii despre mâncare pe care aceştia nu-şi doreau neapărat să le ştie.

După care pur şi simplu dispăruse. Câteva zile mai târziu, o femeie neidentificată dăduse năvală, urlând, pe culoarul central al unei săli de teatru, în toiul unui spectacol plictisitor de balet şic.

Din acest motiv, poliţia l-a luat într-o bună zi de la şcoală pe tâmpiţelul de copil şi l-a dus la sediu. Să-l întrebe dacă nu cumva are veşti de la ea. De la Mami. Dacă nu cumva ştie pe unde se ascunde.

Aproximativ în acelaşi timp, câteva sute de clienţi furioşi dădeau năvală într-un salon de blănuri cu cupoane primite în cutia poştală, prin care li se promiteau reduceri de 50%.

Cam tot pe-atunci, o mie de persoane panicate soseau la clinica pentru boli transmisibile pe cale

sexuală, solicitând să fie consultaţi, după ce primiseră scrisori oficiale prin care erau înştiinţaţi că fostul lor partener fusese diagnosticat cu o maladie infecţioasă.

Anchetatorii l-au dus pe amărât la sediu într-o maşină obişnuită, au urcat cu el într-un birou unde venise şi maică-sa adoptivă şi l-au întrebat, a încercat cumva Ida Mancini să te contacteze?

Ai idee de unde primeşte fonduri?

De ce crezi că face toate tâmpeniile astea îngrozitoare?

Iar băieţelul nu făcea altceva decât să aştepte.

Ajutorul urma să vină cât de curând.

Mami îi spunea mereu că-i pare rău. Oamenii au muncit din greu de-a lungul atâtor ani pentru a organiza lumea, pentru a o face mai sigură. Nimeni nu şi-a dat seama cât de plictisitoare a devenit. Cu toate proprietăţile ei frumos aliniate, cu limitele de viteză şi zonele clar delimitate, cu toate taxele şi impozitele şi reglementările ei, cu fiecare dintre noi testaţi şi înregistraţi până la cel mai mic detaliu. N-a mai rămas prea mult loc de aventură, cu excepţia celor pentru care trebuie să plăteşti. Un montagnes russes. Un film. Numai că astea sunt tot ce poate fi mai fals. Ştii de la bun început că dinozaurii n-or să-i mănânce pe copii. Proiecţiile-test au eliminat orice şansă de a asista la un

eşec. Şi el fals. Şi, pentru că ni s-a refuzat posibilitatea unui eşec adevărat, a unui risc real, ni s-a luat şi şansa unei mântuiri adevărate. A unei bucurii adevărate. A unei exaltări adevărate. A unei fericiri. A unei descoperiri. A unei invenţii.

Aceleaşi legi, menite să ne protejeze, ne condamnă la plictiseală.

Fără acces la adevăratul haos, nu ne vom găsi niciodată liniştea.

Dacă lucrurile nu se înrăutăţesc, nimic nu se va îmbunătăţi.

Astea-s chestiile pe care i le zicea Mami.

Şi-i mai spunea:

— Singura frontieră care ne-a mai rămas e lumea intangibilă. Restul e sub control.

Captiv între prea multe legi.

Prin lumea intangibilă înţelegea Internetul, filmele, muzica, poveştile, arta, zvonurile, programele de computer, tot ce nu era real. Realităţile virtuale. Simulările. Cultura.

Imaginarul e mai puternic decât realul.

Pentru că nimic nu e la fel de perfect pe cât îţi poţi imagina.

Pentru că numai ideile, conceptele, credinţele şi fanteziile intangibile durează. Pietrele se sfărâmă. Lemnul putrezeşte. Oamenii, ştii şi tu doar, dau colţul.

Dar lucrurile fragile cum sunt gândurile, visele, legendele trăiesc la nesfârşit.

Dacă ai putea schimba felul în care gândesc oamenii, zicea ea. Felul în care se văd pe ei înşişi. Felul în care percep lumea. Dacă faci asta, poţi schimba felul în care oamenii îşi trăiesc viaţa. Iar ăsta e singurul lucru durabil pe care-l poţi crea.

În plus, îi mai spunea Mami, vine un moment când amintirile, poveştile şi aventurile sunt singurele lucruri care-ţi mai rămân.

La ultimul proces, înainte s-ajungă pentru ultima oară la închisoare, Mami i-a zis judecătorului:

— Idealul meu e să-i scot pe oameni din amorţeală, să devin motorul vieţii lor.

Se uita fix în ochii cretinului de copilaş şi-i zicea:

— Scopul meu e să le ofer oamenilor poveşti memorabile, pe care să le spună mai departe.

Înainte ca paznicii s-o scoată afară în cătuşe, a mai strigat:

— Degeaba mă condamnaţi. Birocraţia şi legile noastre au transformat lumea în care trăim într-un lagăr de muncă, curat şi lipsit de primejdii.

A strigat:

— Creştem o generaţie de sclavi.

Şi-apoi iat-o pe Ida Mancini iar la pârnaie.

„Incorigibilă” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Femeia neidentificată, cea care dăduse iama pe culoarul central al sălii de teatru în timpul spectacolului de balet, urlase „Îi învăţăm pe copiii noştri să fie neajutoraţi”.

Alergând înspre ieşirea de incendiu, ţipase „Suntem atât de bine organizaţi şi de puşi la punct, încât lumea noastră a devenit un afurisit de vas de croazieră”.

Cum stătea pe scaun, aşteptând laolaltă cu anchetatorii de la poliţie, răhăţelul de copil a întrebat dacă nu cumva ar putea fi de faţă şi avocatul apărării, Fred Hastings.

La care un anchetator a înjurat pe sub mustaţă.

Şi chiar în acea clipă s-a declanşat alarma de incendiu.

În toată hărmălaia aia, detectivii continuau să-l întrebe:

— ŞTII CUM AM PUTEA SĂ DĂM DE MAICĂ-TA?

Ţipând pentru a acoperi alarma, îl întrebară:

— AI PUTEA MĂCAR SĂ NE SPUI CARE E URMĂTOAREA EI ŢINTĂ?

Urlând mai tare ca alarma, mama adoptivă îl întrebă:

— NU VREI SĂ NE AJUŢI PENTRU CA ŞI NOI, LA RÂNDUL NOSTRU, S-O PUTEM AJUTA PE EA?

Şi alarma a încetat.

O duduie şi-a vârât capul pe uşă şi a zis:

— Nu intraţi în panică, băieţi. Se pare c-a fost o alarmă falsă.

O alarmă de incendiu n-are nicio treabă cu incendiile. A-ncetat de mult să mai aibă.

Şi oligofrenul ăsta de copil zice:

— Pot să merg la baie?

Capitolul 26

Semiluna se uită la noi, reflectată într-o cutie de bere. Denny şi cu mine ne târâm în genunchi prin curtea cuiva, iar Denny înlătură cu bobârnace melcii din cale. Ridică berea, plină până sus, iar faţa lui şi reflexia ei se apropie una de alta din ce în ce mai mult, până când buzele lui false se lipesc de cele adevărate.

Denny bea cam jumătate de bere şi zice:

— Aşa beau, băi, europenii bere.

Din capcane întinse pentru melci?

— Nu, băi, zice Denny.

Îmi întinde cutia şi-mi spune:

— Trezită şi caldă.

E rândul meu să-mi sărut propria reflexie şi să beau, cu luna bătându-mă pe umăr.

Pe trotuar ne aşteaptă un cărucior de copil cu roţile crăcănate la bază. Fundul căruciorului se târâie pe asfalt şi înăuntru, învelit în pătura roz, de bebeluş, se află un bolovan de gresie mai greu decât putem noi duce. Un cap de bebeluş din cauciuc roz iese din pătură, bălăngănindu-se.

— Zi-mi că n-ai făcut-o, spune Denny. Faza cu sexul în biserică.

Chestia nu e că n-am făcut-o. N-am putut.

N-am putut să i-o trag, să i-o pun, s-o pompez, s-o regulez, s-o găuresc. Of, eufemismele astea mă omoară.

Denny şi cu mine suntem doi tipi obişnuiţi care ies la plimbare cu căruciorul în miez de noapte. Doi tineri simpatici dintr-un cartier select de case mari, garnisite fiecare cu peluză. Case cu aer condiţionat, închise trufaş în iluzia propriei lor siguranţe.

Denny şi cu mine suntem la fel de inocenţi ca o tumoare.

La fel de inofensivi ca o ciupercă otrăvitoare.

Cartierul ăsta e atât de select, încât până şi berea pe care o lasă în grădină e importată din Mexic sau din

Germania. Sărim gardul în curtea alăturată şi dăm târcoale plantelor în căutarea unei noi tranşe.

Aplecat în genunchi pentru a cerceta pe sub frunze şi arbuşti, zic:

— Băi.

Zic:

— Tu nu crezi că eu am un suflet bun, aşa-i?

La care Denny:

— Da’ de unde, băi.

După atâtea curţi explorate şi-atâtea beri băute, ştiu că Denny e sincer. Zic:

— Tu nu crezi că eu sunt de fapt un tip foarte sensibil şi întruchiparea cristică a iubirii perfecte, nu?

— Nici vorbă, băi, zice Denny. Eşti un dobitoc.

La care eu:

— Mersi, băi. Voiam doar să mă conving.

Şi Denny se ridică lent în picioare, iar în cutia pe care o ţine în mâini se vede o altă reflexie a cerului nopţii şi Denny spune:

— Bingo, băi.

Despre faza din biserică îi spun că Dumnezeu m-a dezamăgit mai mult decât propria-mi persoană. Ar fi trebuit să mă trăsnească pe loc. Ce naiba, Dumnezeu e Dumnezeu. Eu nu-s decât un dobitoc. Nici măcar n-am despuiat-o pe Paige Marshall. Cu stetoscopul încă la gât,

bălăngănindu-i-se între sâni, am trântit-o direct pe altar. Nici măcar nu i-am dat jos halatul.

Cu stetoscopul pe piept, mi-a spus:

— Bagă viteză.

Mi-a zis:

— Vreau s-o faci în acelaşi ritm cu bătăile inimii mele.

Nu e drept. Adică de ce o femeie nu trebuie să se gândească la tâmpenii pentru a nu termina?

Cât despre mine, pur şi simplu n-am putut. Numai ideea c-aş putea fi Iisus a fost suficientă ca să-mi omoare erecţia.

Denny îmi pasează berea şi trag o duşcă. Denny scuipă un melc mort şi-mi spune:

— Băi, fă bine şi ţine dinţii strânşi când bei.

Nici chiar în biserică, nici chiar aşa cum stătea Paige Marshall, dr. Paige Marshall, întinsă pe altar, nici chiar fără haine pe ea, n-am vrut ca ea să fie doar o bucăţică oarecare.

Pentru că nimic nu e la fel de perfect pe cât îţi poţi tu imagina.

Pentru că nimic nu e la fel de excitant ca o fantasmă.

Inspiră. Apoi expiră.

— Băi, zice Denny. Cu asta am pus capac. Noaptea de-acu'. Hai să luăm pietroiul şi s-o întindem spre casă.

La care eu spun, hai încă un cvartal, bine? Încă o tură prin curţile oamenilor. Nici nu m-am îmbătat îndeajuns ca să uit ce mi s-a întâmplat peste zi.

E atât de select cartierul ăsta. Sar gardul în curtea de alături şi aterizez în cap, direct în tufa cuiva de trandafiri. Undeva latră un câine.

Cât timp am stat în altar, încercând să mi-o scol, crucea din lemn galben şi lustruit ne privea de sus. Niciun răstignit pe ea. Nu tu coroană de spini. Nu tu muşte roind, nu tu transpiraţie. Nu tu putoare. Nu tu sânge şi suferinţă, cel puţin nu în biserica asta. Nu tu ploaie de sânge. Nu tu năvală de lăcuste.

Cu stetoscopul înfipt în urechi, Paige nu făcea decât să-şi asculte bătăile inimii.

Tavanul era pictat cu îngeri. Prin lumina densă şi aurie care intra prin vitralii înota praful. Lumina tăia încăperea cu o rază densă, o rază caldă şi grea care se revărsa peste noi.

Atenţie, vă rugăm, doctor Freud este rugat să răspundă la telefon.

O lume de simboluri, străină de lumea reală.

Denny se uită la mine cum sângerez de la spinii de trandafiri, cu hainele rupte şi trântit în tufiş, şi-mi spune:

— Bine, ăsta şi gata.

Zice:

— După aia mergem.

Mirosul de trandafiri, mirosul incontinenţei de la St. Anthony.

Un câine latră şi râcâie la uşa din spatele casei. În bucătărie se-aprinde o lumină şi la fereastră apare cineva. După care se aprinde şi becul de pe verandă şi mă minunez şi eu cât de repede îmi mişc fundul afară din tufiş şi-o zbughesc în stradă.

Pe trotuar, din direcţia opusă, se apropie doi, strâns lipiţi unul de altul şi fiecare cu mâna pe după gâtul celuilalt. Femeia îşi freacă obrazul de reverul bărbatului, iar bărbatul o sărută pe creştet.

Denny împinge deja căruciorul atât de iute, încât roţile se poticnesc într-o crăpătură din asfalt, iar căpşorul de cauciuc sare-n sus. Cu ochii de sticlă larg deschişi, capul roz se rostogoleşte pe lângă cuplul fericit şi se opreşte în rigolă.

Denny îmi spune:

— Băi, te duci tu să-l iei?

Cu hainele zdrenţuite şi năclăite de sânge şi cu ţepi înfipţi în obraji, trec în viteză pe lângă cei doi şi înhaţ capul aterizat în frunzele şi zoaiele din şanţ.

Bărbatul scoate un ţipăt şi face un pas înapoi.

O aud pe femeie zicând:

— Victor? Victor Mancini? O, Doamne!

Nu ştiu cine dracului or fi, dar probabil că şi ea mi-a salvat viaţa.

În capelă, după ce m-am lăsat păgubaş şi ne-am încheiat la haine, i-am zis lui Paige:

— Uită de ţesutul fetal. Uită de ura mea împotriva femeilor puternice.

Zic:

— Vrei să ştii de ce n-o să te fut?

Încheindu-mă la prohab, i-am zis:

— Poate pentru că mi-aş dori să te plac.

Cu mâinile deasupra capului, încercând să-şi fixeze la loc cocul negru, Paige mi-a zis:

— Poate că sexul şi afecţiunea pentru cineva nu se exclud una pe alta.

La care eu am râs. Aranjându-mi cravata, i-am zis, ba. Se exclud.

Denny şi cu mine ajungem la numărul 700, iar pe plăcuţă scrie Birch Street. Îi zic lui Denny, care împinge căruciorul:

— Am luat-o în direcţia greşită, băi.

Îi arăt direcţia opusă şi-i zic:

— Casa maică-mii e într-acolo.

Denny continuă să împingă, iar fundul căruciorului se freacă de asfalt, scoţând un sunet care aduce a mârâit.

Rămas în urmă, cuplul fericit stă cu gura căscată, încă uitându-se la noi.

Mărşăluiesc alături de el, jonglând cu căpşorul roz.

— Băi, îi zic. Întoarce-te.

Denny zice:

— Trebuie să vedem întâi şi numărul 800.

Ce-i acolo?

— Ar trebui să fie un teren viran, zice Denny. Cândva era proprietatea unchiului meu Don.

Casele se termină, iar la numărul 800 e doar pământ. După care şirul de case reîncepe. Terenul e acoperit cu iarbă şi mărginit de un şir de meri bătrâni, cu scoarţa zbârcită şi contorsionată. În interiorul desişurilor de coacăze şi al unor tufişuri pipernicite, cu tulpini pline de spini, terenul e gol.

La colţul străzii e un indicator din placaj vopsit cu alb pe care sunt desenate două şiruri de case din cărămidă roşie, cu flori şi oameni fluturând din mâini la ferestre. Sub desen stă scris cu negru „În curând Menningtown Country Townhouses”. Sub indicator, pământul e acoperit cu cojiţe de vopsea uscată. Indicatorul e îndoit în colţul de sus, iar desenul cu casele din cărămidă e crăpat şi de-un roz decolorat.

Denny basculează bolovanul din cărucior direct în iarba înaltă de lângă trotuar. Scutură pătura roz şi-mi întinde două colţuri. O împăturim şi Denny îmi zice:

— Unchiu-meu Don n-a fost niciodată un model demn de urmat.

După care Denny îndeasă pătura în cărucior şi porneşte spre casă.

Strig după el:

— Ce faci, băi? Nu vrei pietroiul ăsta?

La care Denny zice:

— Cu siguranţă că toate mamele alea care au ce au cu băuţii la volan au pus-o de-un chiolhan monstru când au aflat că bătrânul Don Menning a dat colţul.

Iarba înaltă unduieşte în bătaia vântului. Nu-s decât plante aici, iar dincolo de terenul întunecat, printre zigzagurile sumbre ale merilor bătrâni, se întrevăd luminile caselor de vizavi.

— Ce-i chestia asta, întreb, un parc?

Iar Denny zice:

— Nu tocmai.

Îndepărtându-se de mine, îmi spune:

— E-al meu.

Îi pasez capul de păpuşă şi spun:

— Pe bune?

— De două zile, când m-au sunat să-mi spună, zice Denny, prinzând capul din zbor şi aşezându-l la loc în cărucior.

Mergem pe străzile luminate, lăsând în urmă casele cufundate în întuneric.

Cu cataramele de la pantofi lucindu-mi şi cu mâinile în buzunare, zic:

— Băi.

Zic:

— Tu nu crezi că aş avea de-a face în vreun fel cu Iisus Hristos, nu?

Spun:

— Te rog, zi-mi că nu-i aşa.

Mergem mai departe.

Şi, împingând căruciorul gol, Denny îmi zice:

— Fii, dom’le, serios. Încă puţin şi-o puneai pe masa Domnului. Deja te-ai umplut de ruşine.

Mergem mai departe. Efectul berii s-a dus şi aerul rece al nopţii ne loveşte din plin.

Zic:

— Te rog, băi. Spune-mi adevărul.

Nu sunt o persoană drăguţă. Nu-s bun la suflet. Nu-mi pasă de nimeni şi de nimic.

Nu sunt decât un fraier decerebrat. Un rahat. Accept chestia asta. Ăsta sunt. Un obsedat sexual incurabil, un

futălău, un bulangiu, un căcăcios de bou dependent de pizdă, şi nici în ruptul capului n-o să uit asta.

Zic:

— Mai spune-mi o dată că nu-s decât un dobitoc insensibil.

Capitolul 27

Uite cum facem în seara asta: eu mă ascund în şifonier în timp ce gagica face duş. Când iese, încă şiroind şi învăluită în aburi şi-n ceaţa fixativului de păr şi a parfumului, e aproape goală, doar cu un halat de baie din dantelă pe ea. În clipa aia ţâşnesc afară din şifonier, cu ceva ciorap mulat pe faţă şi o pereche de ochelari de soare. O trântesc pe pat. Îi pun un cuţit la gât. După care o violez.

Simplu ca bună ziua. Te umpli şi mai mult de ruşine.

Întreabă-te neîncetat:

— *Ce NU ar face Iisus*?

Atâta doar că nu pot să i-o trag pe pat, zice ea. Cuvertura e din mătase roz şi se poate păta. Şi nici pe podea – covoru-i prea aspru şi-o zgârie. Convenim asupra podelei, numai că pe un prosop. Dar nu pe unul curat, zice ea. Mi-a spus că o să lase la îndemână o

jerpelitură de prosop pe care să-l întind pe jos dinainte, să fie atmosfera pregătită.

O să lase fereastra de la dormitor deschisă înainte să se bage la duş.

Aşa că iată-mă la pândă în şifonier, gol-goluţ printre hainele ei, cu ciorapul tras peste cap, cu ochelari de soare şi ţinând în mână cel mai bont cuţit pe care l-am putut găsi. Prosopul e întins pe jos. Obrajii mi se încing de la ciorap şi mă ia cu transpiraţie. Părul începe să mă mănânce.

Nu lângă fereastră, mi-a spus ea. Şi nici lângă şemineu. Mi-a spus s-o regulez lângă garderob, dar nu foarte aproape de el. Mi-a spus să-ncerc să întind prosopul într-un loc deschis, unde covorul nu arăta chiar foarte ros.

Pe tipa asta, Gwen, am întâlnit-o într-o librărie, la raionul de „Terapii de recuperare”. E greu de spus cine pe cine a pescuit, dar ea se prefăcea că citeşte o carte despre cum să te vindeci de dependenţa sexuală în douăsprezece etape, iar eu aveam pe mine pantalonii mei norocoşi, de camuflaj, şi o filam, prefăcându-mă că citesc aceeaşi carte. Ce mai conta încă o relaţie periculoasă?

Păsările o fac. Albinele o fac.

Am nevoie de doza aia de endorfine. Ca să mă liniştesc. Mor după nişte peptide feniletilaminice. Ăsta sunt. Un dependent. Cine mai ţine socoteala?

În cafeneaua librăriei, Gwen mi-a spus să aduc nişte frânghie, dar nu de-aia de nylon, că doare. Aia din cânepă îi provoacă spuzeală. Banda izolatoare neagră e OK, dar să nu-i acopăr gura cu ea. Şi-n niciun caz bandă adezivă.

— Smulgerea ei, a zis ea, e la fel de excitantă ca epilatul cu ceară pe picioare.

Ne-am confruntat agendele şi joia a ieşit din discuţie. Vinerea m-am văzut cu colegii mei de suferinţă întru dependenţă de sex. Sâmbăta am petrecut-o la sanatoriul St. Anthony. Săptămâna asta am zis pas. În majoritatea serilor de duminică ea e ocupată cu organizarea unui concurs de bingo la biserică, aşa că am stabilit să fie luni. Luni la nouă, nu la opt, pentru că ea lucra până seara târziu, şi nici la zece, pentru că a doua zi dimineaţa trebuia să fiu eu la lucru.

Şi vine lunea. Banda izolatoare e pregătită. Prosopul e întins, iar când sar la ea cu cuţitul, o aud că-mi spune:

— Ăştia-s ciorapii mei?

Îi răsucesc mâna la spate şi-i pun lama rece la beregată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zice ea. Asta întrece orice limită. Ţi-am zis că poţi să mă violezi. *Nu* ţi-am spus că poţi să-mi distrugi ciorapii.

Cu mâna în care ţin cuţitul încerc să-i apuc poalele halatului de dantelă şi să i le ridic peste umeri.

— Stop, stop, stop, zice ea şi-mi înlătură mâna. Lasă-mă pe mine s-o fac. O să-mi strici bunătate de halat.

Şi se trage într-o parte.

O întreb dacă pot să-mi dau jos ochelarii.

— Nu, zice ea şi se leapădă de halat.

După care se duce la şifonierul deschis şi-şi aşază halatul pe un umeraş.

Eu abia mai văd ce se-ntâmplă.

— Nu fi atât de egoist, zice ea.

Goală cum e, îmi ia mâna şi mi-o apasă pe una din încheieturile ei. După care se răsuceşte şi-şi împinge spatele gol în mine. Cu scula gata de acţiune, alunecând de-a lungul despicăturii dintre bucile ei calde, o aud că-mi spune:

— Nu trebuie să-ţi văd faţa.

Îi spun că e penibil să cumpăr o pereche de ciorapi. Unul care cumpără ciorapi de damă e fie criminal, fie pervers. Cu greu poţi convinge un casier să-ţi ia banii.

— Ei, asta-i acum! Nu te mai plânge atât, zice ea. Toţi care m-au violat au venit cu ciorapii de-acasă.

În plus, îi spun, la raionul de ciorapi de damă te pierzi printre atâtea culori şi mărimi. Transparenţi, bej, cafenii, negri, de culoarea cărbunelui sau a cobaltului, şi niciunul pe care să scrie „de mărimea capului”.

Îşi întoarce faţa şi oftează.

— Pot să-ţi spun ceva? Un singur lucru, atât.

Zic, ce?

La care ea:

— Îţi pute gura ceva de speriat.

În cafeneaua librăriei, când încă făceam scenariul acestei seri, mi-a zis:

— Fă bine şi bagă cuţitul la congelator înainte. Vreau să-l simt rece.

Am întrebat-o dacă n-ar fi mai bine să folosesc un cuţit din cauciuc.

La care ea mi-a zis:

— Cuţitul e foarte important în toată povestea asta.

Mi-a mai zis:

— Cel mai bine e să-mi pui lama la gât înainte să ajungă la temperatura camerei.

Şi încă:

— Dar cască ochii, pentru că dacă, din greşeală, mă tai – s-a aplecat înspre mine peste masă, cu bărbia înfiptă înainte –, dacă mă zgârii doar, jur că te bag la pârnaie înainte să apuci să-ţi tragi pantalonii pe tine.

A luat o înghiţitură din ceaiul ei de ierburi, a pus ceşcuţa la loc în farfurie şi mi-a zis:

— Sinusurile mele ţi-ar fi foarte recunoscătoare dacă n-ai folosi niciun fel de apă de colonie, loţiune după ras sau deodorant puternic. Nu de alta, dar sunt foarte sensibilă.

Tolerante mai sunt fufele astea înnebunite după pulă. N-au aer dacă nu şi-o trag. Pur şi simplu nu pot zice nu, oricât de josnic ar fi totul.

Doamne, că tare-mi mai place să fiu codependent.

În cafenea, Gwen îşi pune poşeta în poală şi caută ceva în ea.

— Uite, zice ea şi despătureşte o hârtie trasă la xerox, cu detaliile pe care şi le-ar dori incluse în viol.

În capul listei stă scris:

Violul e o chestiune de putere. N-are nimic romantic în el. Nu fă greşeala să te îndrăgosteşti de mine. Nu mă săruta pe gură. Nu te aştepta să mai stai după. Nu-mi cere să te duci la baie.

În acea noapte de luni, în dormitorul ei, goală toată şi lipită de mine, îmi spune:

— Vreau să mi-o tragi.

Zice:

— Dar nici prea dur, nici prea gingaş. Vreau să mi-o tragi suficient de tare cât să am orgasm.

Cu o mână îi strâng braţul la spate. Ea îşi îndeasă fundul în mine şi trebuie să recunosc că are un corp bestial şi frumos bronzat, cu excepţia palorii feţei, care parcă-i cerată de la atâta cremă hidratantă. În oglinda de pe uşa şifonierului, o văd din faţă, cu chipul meu iţindu-i-se pe după umăr. Lipindu-mă cu pieptul de spatele ei, îi simt părul şi sudoarea. Pielea îi miroase a solar încins. În cealaltă mână ţin cuţitul, aşa că o întreb, vrea s-o lovesc cu el?

— Nu, zice ea. Ar însemna să mă înjunghii. A lovi pe cineva cu un cuţit înseamnă să-njunghii.

Zice:

— Pune cuţitul jos şi loveşte-mă acum.

Aşa că mă duc să pun cuţitul jos.

La care Gwen:

— *Nu* pe pat.

Aşa că-l pun pe garderob, ridic mâna şi dau s-o plesnesc. Dar e cam aiurea s-o plesnesc din spate.

La care ea:

— Dar nu peste faţă.

Aşa că îmi cobor un pic mâna.

La care ea:

— Şi nici peste sâni, decât dacă vrei să-mi laşi umflături.

Vezi şi: mastită fibrochistică.

Îmi spune:

— Ce-ai zice să mă plesneşti peste fund?

La care eu zic, ce-ar fi dacă ar tăcea dracului din gură şi m-ar lăsa s-o violez odată cum ştiu eu.

La care Gwen:

— Dacă aşa vezi tu problema, poţi să-ţi iei puţulica şi să te cari acasă în clipa asta.

Părul ei pubian e moale şi des, aşa cum trebuie să fie după ce ieşi de la duş, nu tasat, ca atunci când dai jos chiloţii unei femei. Mâna mea liberă urcă şi coboară de-a lungul crăpăturii dintre picioarele ei şi simte că ceva nu e în regulă. Ceva din plastic sau cauciuc. Prea neted. Şi un pic alunecos.

Îi zic:

— Ce-i cu vaginul tău?

Gwen îşi coboară privirea şi-mi zice:

— Ce să fie?

Zice:

— A, chestia aia. E-un Femidom, un prezervativ pentru gagici. Alea-s marginile lui. Să fiu sigură că nu iau vreo boală.

Mă-nşel eu, îi spun, sau violul trebuie să fie o chestie spontană, un delict, ştii tu, din pasiune?

— Asta arată că habar n-ai să violezi pe cineva, zice ea. Un violator profesionist gândeşte totul în cele mai

mici detalii. Are propriul lui ritual. Ca-ntr-o ceremonie religioasă.

Asta-i o chestie sacră, zice Gwen, ce facem noi aici.

În cafeneaua librăriei, Gwen mi-a dat hârtia fotocopiată şi m-a întrebat:

— Eşti de acord cu toate condiţiile astea?

Pe hârtie scria: *Nu mă-ntreba unde lucrez*.

Nu mă-ntreba dacă mă doare.

Nu fuma în casă.

Nu te aştepta să rămâi peste noapte.

Hârtia mai spunea: *Parola e PUDEL.*

O întreb ce înţelege prin *parolă*.

— Dacă treaba se-mpute sau dacă e ceva care nu merge cum ar trebui, zice ea, spui „pudel” şi ne oprim.

O întreb dacă pot să ejaculez.

— Dacă e atât de important pentru tine, zice ea.

După care zic, OK, unde trebuie să semnez?

Jalnice mai sunt şi paraşutele astea. Flămânde după pulă ce nu s-a pomenit.

Despuiată, e un pic ciolănoasă. Pielea ei e fierbinte şi umedă, mai că poţi stoarce apa cu săpun din ea. Picioarele îi sunt atât de subţiri, că nu se ating între ele decât la nivelul fundului. Sânii mici şi turtiţi par lipiţi de cutia toracică. Încă strângându-i mâna la spate şi privindu-ne pe amândoi în oglinda uşii de la şifonier, îi

văd gâtul lung şi umerii căzuţi şi mi se pare că aduce cu o sticlă.

— Opreşte-te, te rog, zice ea. Mă doare. Te rog, îţi dau bani.

O întreb, cât?

— Opreşte-te, te rog, zice ea. Dacă nu, ţip.

Aşa că-i eliberez mâna din strânsoare şi mă dau înapoi.

— Nu ţipa, zic. Numai să nu ţipi.

Gwen oftează, îşi trage sufletul, după care mă pocneşte în burtă.

— Tâmpitule! îmi zice ea. N-am spus „pudel”.

Ăsta-i echivalentul sexual al sintagmei „Simon Sez”.

O văd cum trece din nou în poziţie. Revenim deasupra prosopului şi-odată o aud că zice:

— Aşteaptă.

Se duce înspre garderob şi revine cu un vibrator din plastic roz.

— Hei, îi zic, doar n-ai de gând să foloseşti aşa ceva pe mine.

Gwen dă din cap şi-mi zice:

— Normal că nu. Vibratorul ăsta-i al meu.

La care eu zic:

— Şi cu mine cum rămâne?

Şi ea:

— Regret nespus, dar data viiitoare să-ţi aduci unul de-acasă.

— Nu, îi zic, cum rămâne cu *penisul* meu?

La care ea:

— Ce-i cu penisul tău?

O întreb:

— Ce-i mai rămâne atunci de făcut?

Poziţionându-se pe prosop, Gwen scutură din cap şi zice:

— De ce fac oare asta? De ce agăţ numai băieţi care vor să fie drăguţi şi convenţionali? Parcă văd c-o să mă ceri şi-n căsătorie.

Zice:

— Vreau şi eu o relaţie violentă. Vreau să fiu abuzată. Măcar o dată.

Continuă:

— Poţi să te masturbezi în timp ce mă violezi. Dar numai deasupra prosopului şi fără să mă stropeşti.

O văd cum întinde marginile prosopului de sub ea şi bate cu palma undeva pe el, indicându-mi o porţiune de material.

— Când îţi vine, zice ea, poţi să-ţi verşi orgasmul aici.

Şi mâna ei continuă să bată porţiunea de prosop pe care mi-a alocat-o.

— Uf, bine, zic. Şi-acum ce facem?

Gwen oftează şi-mi bagă vibratorul în faţă.

— Hai, profită de mine, zice ea. Bate-ţi joc, idiotule. Înjoseşte-mă, labagiule. Şterge cu mine pe jos.

Nu-mi dau seama unde-i butonul, aşa că trebuie să-mi arate cum se porneşte. Zbârnâie aşa de tare, că-l scap din mână. Începe să ţopăie pe podea şi eu mă chinui să-l prind.

Gwen îşi ridică genunchii şi-i lasă să cadă în lateral, aşa cum ai deschide o carte, iar eu îngenunchez pe marginea prosopului şi-i vâr zbârnâitoarea în Femidom. Cu cealaltă mână mi-o frec. Gambele ei sunt rase şi subţiri, iar labele picioarelor – arcuite şi cu unghiile date cu ojă bleu. Stă întinsă pe spate, cu ochii închişi şi cracii larg deschişi. Cu mâinile strânse sub cap şi cu sânii împinşi înainte, aşa că arată ca două căuşuri, zice:

— Nu, Dennis, nu. Nu vreau asta, Dennis. Nu. Nu. Nu te las.

La care-i zic:

— Mă cheamă Victor.

Ea îmi zice să tac din gură şi s-o las să se concentreze.

Iar eu încerc să-mi fac treaba cât pot mai bine, numai că e ca şi cum aş încerca să-mi frec abdomenul cu mişcări circulare în timp ce mă lovesc cu palma peste cap. Ori am grijă de ea, ori am grijă de mine. E la fel de

nasol ca-ntr-un futai în trei. Unul din trei e întotdeauna lăsat pe dinafară. În plus, vibratorul îmi alunecă şi e greu de controlat. Başca s-a încins şi pute a acru şi a fum, de parcă a luat foc ceva pe dinăuntru.

Gwen întredeschide un ochi, uitându-se cum mi-o lucrez, şi-mi zice:

— *Eu* prima!

Mi-o frec. O bobinez pe Gwen. O bobinez pe Gwen. Parc-aş fi instalator, nu violator. Marginile Femidomului îi tot alunecă înăuntru şi trebuie să mă opresc şi să le apuc cu două degete.

Gwen zice cu voce gâfâită:

— Dennis, nu, Dennis, opreşte-te, Dennis.

Se trage de păr şi geme. Femidomul alunecă din nou şi de data asta îl las în mă-sa. Vibratorul îl îndeasă din ce în ce mai adânc. Ea îmi zice s-o apuc de sfârcuri cu cealaltă mână.

E ocupată, zic eu. Biluţele mi s-au contractat şi simt că-mi vine şi zic:

— O, da! Da! Ah, da!

La care Gwen:

— Să nu care cumva *să-ndrăzneşti*!

Şi-şi linge două degete. Se freacă în draci cu două degete umezite şi mă priveşte drept în ochi, de parcă am fi la întrecere.

Nu trebuie decât să mă gândesc la Paige Marshall, arma mea secretă, şi cursa-i gata.

În secunda dinaintea ejaculării, atunci când gaura curului ţi se încleştează, îmi îndrept pula înspre porţiunea de prosop pe care mi-a indicat-o Gwen. Cam prostovani şi instruiţi mai mult teoretic, soldăţeii mei albi încep să ţâşnească şi greşesc traiectoria, împroşcând cuvertura roz de sus până jos. Întinderea ei roz, moale şi pufoasă. Jet după jet, în stropi fierbinţi de toate mărimile, aterizează pe pat, pe perne şi pe pledul roz de mătase.

Ce NU ar face Iisus?

Graffiti din spermă.

„Vandalism” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Gwen e lăţită pe prosop, gâfâind, cu ochii închişi şi cu vibratorul încă zumzăind în ea. Deschide ochii, îi dă peste cap, lichidul i se scurge printre degete şi-o aud şoptind:

— Te-am bătut.

Şopteşte:

— Ticălosule, te-am bătut...

Îmi trag pantalonii pe mine şi-mi iau şi haina. Pe pat, pe draperii, pe tapet, peste tot e plin de soldăţei albi şi cleioşi, iar Gwen stă în continuare întinsă acolo, respirând anevoie, cu vibratorul ieşit pe jumătate din ea.

Într-o secundă, scula alunecă afară de tot şi-ncepe să sară pe podea ca un peşte pe uscat. În acel moment Gwen deschide ochii. Dă să se ridice, opintindu-se în coate, şi vede stricăciunile.

Eu sunt cu un picior peste geam când îi spun:

— A, apropo...

Zic:

— ”Pudel”, şi-n urma mea explodează primul ei ţipăt veritabil.

Capitolul 28

În vara lui 1642, în Plymouth, Massachusetts, un adolescent a fost acuzat că a sodomizat o iapă, o vacă, două capre, cinci oi, doi viţei şi-un curcan. Istoria a consemnat faptele. Conform legilor biblice ale Leviticului, după ce băiatul a mărturisit, a fost forţat să asiste la măcelărirea animalelor. După aceea a fost omorât, iar trupul lui a fost aruncat la grămadă cu cadavrele animalelor şi îngropat într-un puţ, fără niciun semn de recunoaştere.

Asta se întâmpla cu mult înaintea întâlnirilor terapeutice dintre obsedaţii sexual.

Dacă băiatul ăsta ar fi trebuit să parcurgă etapa cu numărul patru, ar fi înscris în caiet întreaga ogradă.

Întreb:

— Ceva nelămuriri?

Copiii din clasa a patra mă fixează cu privirea. O fată din rândul doi zice:

— Ce-i aia sodomizat?

Îi zic, întreab-o pe domnişoara învăţătoare.

O dată la jumătate de oră, trebuie să ţin o prelegere în faţa unei cirezi de elevi din clasa a patra, despre rahaturi pe care nimeni nu vrea să le înveţe, gen cum să faci un foc. Cum să ciopleşti o păpuşă. Cum să faci cerneală din nuci negre. De parcă toate astea or să-i ajute să intre la un colegiu mai acătării.

Elevii ăştia nu doar că pocesc bieţii pui, dar mai şi vin aici plini de microbi. Nu-i de mirare că lui Denny îi curge nasul şi tuşeşte nonstop. Păduchi, purici, ciuperci, herpes – pe bune acum, copiii veniţi aici în excursie sunt nişte veritabili călăreţi ai apocalipsului, chiar dacă-s abia cât nişte gâgâlici.

În locul bla-bla-urilor pedagogice despre Părinţii Pelerini, le spun că jocul ăla în care trebuie să stai în cerc e inspirat de ciuma bubonică din 1665. De la ciumă bubonică, oamenii se alegeau cu nişte umflături negre şi tari, înconjurate de inele gălbui, pe care le-au botezat „buburuze” sau bube. De unde şi „bubonic”. Cei infectaţi erau sechestraţi în casă şi lăsaţi să moară. În şase luni, o

sută de mii de oameni aveau să fie înmormântaţi în gropi comune uriaşe.

Londonezii aveau buzunarele pline cu flori, ca să nu-i doboare putoarea cadavrelor.

Ca să faci focul, nu-ţi trebuie decât nişte vreascuri şi iarbă uscată. Scoţi scântei cu amnarul. Le aţâţi cu foalele. Să nu crezi o clipă că tot acest ritual al focului le aţâţă atenţia. Puştii din primul rând stau ghemuiţi, călare pe joculeţele lor video. Îţi râd în nas. Cu toţii chicotesc şi se ciupesc, zgâindu-se la iţarii mei şi la cămaşa împuţită.

În loc de foc, le povestesc cum, la 1672, ciuma bubonică a lovit oraşul italian Neapole, făcând patru sute de mii de victime.

În 1711, în Sfântul Imperiu Roman, ciuma bubonică a omorât cinci sute de mii de oameni. În 1781, milioane de oameni din întreaga lume au murit de gripă. În 1792, o nouă molimă a făcut opt sute de mii de victime în Egipt. În 1793, ţânţarii au răspândit febra galbenă în Philadelphia şi s-a lăsat cu câteva mii de morţi.

Un copil din spate şopteşte:

— E mai naşpa decât la roata de tors.

Alţii îşi deschid pacheţelul şi-şi cercetează sandvişurile.

Mă uit pe geam şi-l văd pe Denny în butuci. N-are ce face şi stă acolo din obişnuinţă. Consiliul orăşenesc a

anunţat că-l va evacua imediat după pauza de prânz. Butucii sunt locul în care el se simte la adăpost de propria-i persoană. Nici vorbă de lacăt – butucul superior nu e nici măcar coborât. El stă însă cu capul şi cu mâinile exact acolo unde a stat luni de zile.

Pe drumul dintre ţesătorie şi unde sunt eu, unul dintre copii i-a vârât lui Denny un băţ în nas, după care a încercat să-i mai bage unul şi în gură. Alţii i-au frecat ridichea, să le poarte noroc.

Pologhia despre aprinsul focului durează numai cinşpe minute, aşa că după asta ar trebui să arăt fiecărei cirezi de copii oalele de gătit, măturile din nuiele şi-alte rahaturi dintr-astea.

Copiii par întotdeauna mai înalţi într-o cameră cu tavanul jos. Un puşti din spate spune:

— Futu-i, iar ne-au dat salată orientală.

Aici, în secolul al optsprezecelea, stau în faţa vetrei unui şemineu echipat cu relicve obişnuite din camerele de tortură: cârligoaie din fier, vătraie, grătare, fiare de marcat. Focul e aprins şi arde zdravăn. Nici că se putea un moment mai potrivit să iau cleştele de fier încins din cărbuni şi să mă dau mare. Mă prefac că mă uit la capetele încinse ale cleştilor. Toţi copiii se trag înapoi.

Îi întreb, măi copii, poate careva să-mi spună cum erau abuzaţi copilaşii goi în secolul al optsprezecelea?

Cu chestia asta merg întotdeauna la sigur.

Nimeni nu ridică mâna.

Studiind cleştii, zic:

— Ştie careva?

Tot nicio mână.

— Zău aşa, zic şi încep să mă joc cu cleştii, închizându-i şi deschizându-i. Învăţătoarea voastră ar fi trebuit să vă spună cum o păţeau copilaşii pe vremea aia.

Învăţătoarea lor e afară. Aşteaptă. Lucrurile stau în felul următor: acum două ore, în timp ce elevilor li se povestea despre roata de tors, învăţătoarea asta şi cu mine risipeam nişte spermă în afumătoare şi cu siguranţă că ea a crezut că toată povestea asta o să sfârşească romantic. Aş. Cu muianul scufundat între bucile ei beton, să nu te mire că ea o să-şi facă iluzii dacă te scapi şi-i spui un „Te iubesc”.

În zece din zece cazuri, tipul vrea de fapt să spună „Iubesc chestia asta”.

Porţi o cămaşă de in terfelită, o cravată şi nişte iţari şi întreaga lume vrea să profite de tine. Aşa cum staţi, parcă împărţind capetele toroipanului tău fierbinte şi umflat, parc-aţi fi pe coperta sexoasă a unui roman de duzină. Îi spun:

— Ah, da, crăcănează-ţi bucile peste mine. Ah, da, înghite-mă cu ele.

Limbaj porcos de secolul optşpe.

Pe învăţătoare o cheamă Amanda sau Allison sau Amy. Un nume cu ceva vocală în el.

Întreabă-te neîncetat:

— *Ce NU ar face Iisus*?

În faţa elevilor, cu mâinile negre de la cărbuni, bag cleştii la loc în foc, după care agit două degete înnegrite în direcţia lor, semn din limbajul internaţional care înseamnă „Veniţi mai aproape”.

Cei din spate se împing în cei din faţă. Cei din faţă se uită de jur împrejur şi un copil strigă:

— Domnişoară Lacey?

Umbra din fereastră înseamnă că domnişoara Lacey e cu ochii pe noi, dar în clipa în care-i arunc o privire, dispare din peisaj.

Mă apropii de copii din ce în ce mai mult. Rima aia veche, Georgie Porgie, le spun, se referă la chestia că regele George al Angliei nu se sătura niciodată.

— Nu se sătura de ce? zice un copil.

La care eu:

— Întreab-o pe domnişoara învăţătoare.

Domnişoara Lacey continuă să ne spioneze.

Le zic:

— Vă place focul ăsta? şi le arăt flăcările. Ei bine, hornurile trebuie curăţate tot timpul şi, cum ele sunt al naibii de strâmte şi de lungi, oamenii îi forţau pe copilaşi să se caţere în interiorul lor şi să le râcâie.

Şi, cum erau atât de strâmte, le spun, băieţii s-ar fi blocat dacă ar fi avut haine pe ei.

— Aşa că, la fel ca Moş Crăciun, le zic, se căţărau pe horn.

Zic, luând un vătrai încins de pe foc:

— Goi.

Scuip peste vârful înroşit al vătraiului şi saliva sfârâie puternic peste liniştea din cameră.

— Şi ştiţi cum mureau?

Zic:

— Ştie careva?

Nicio mână pe sus.

Zic:

— Ştiţi ce-i ăla un scrot?

Nimeni nu zice nici pâs, aşa că le spun:

— Întrebaţi-o pe domnişoara Lacey.

În acea dimineaţă, în afumătoare, domnişoara Lacey mi-a supt-o cu gura plină de salivă. Apoi ne-am supt limbile, transpirând la greu şi schimbând bale, după care ea s-a tras înapoi ca să se uite mai bine la mine. În lumina palidă a încăperii, înconjuraţi de şunci din plastic

atârnate peste tot. S-a înfipt în mâna mea cu putere şi-a început s-o călărească, respirând după fiecare cuvânt. După care se şterge la gură şi mă-ntreabă dacă am vreun prezervativ.

— E-n ordine aşa, îi spun eu. Suntem în 1734, ai uitat? Cincizeci la sută dintre copii au murit la naştere.

Ea îşi suflă o şuviţă de păr care-i atârnă peste faţă şi-mi spune:

— Nu la asta mă refer.

O ling de-a lungul abdomenului, apoi de-a lungul gâtului, după care îi mozolesc urechea. Încă lucrând-o cu degetele ude leoarcă, îi zic:

— Şi zi aşa, ai vreo boală nasoală de care ar trebui să ţin seama?

Ea mă întoarce cu spatele, îşi bagă un deget în gură şi-mi spune:

— Eu nu fac decât sex protejat.

Iar eu îi răspund:

— Asta-i bine.

Zic:

— Aş putea fi tras la răspundere pentru asta.

Şi-mi rulez un prezervativ pe sculă.

Ea îmi bagă degetul ei umezit în găoază, cu cealaltă mână mă plesneşte peste fund şi-mi spune:

— Crezi că eu nu risc?

Ca să nu termin, îmi imaginez şobolani morţi, varză stricată şi gropi pline cu căcat şi-i spun:

— N-ai înţeles. Ideea e că latexul nu va fi inventat decât un secol mai târziu.

Îi ţintesc pe copii cu vătraiul şi le spun:

— Băieţeii aceştia ieşeau din hornuri acoperiţi de funingine. Iar funinginea asta le păta mâinile, genunchii şi coatele şi, cum nimeni n-avea săpun, rămâneau aşa, negri.

Aşa-şi duceau viaţa pe vremea aia. În fiecare zi, cineva îi băga cu forţa într-un horn şi copiii îşi petreceau toată ziulica târându-se prin întuneric, înghiţind şi inhalând funingine, şi nu mergeau niciodată la şcoală şi nici televizor n-aveau, nici jocuri video sau cutii de suc de mango şi papaia, şi nici scule de muzică n-aveau, nici chestii cu telecomandă, nici încălţări, şi toate zilele erau la fel.

— Băieţaşii ăştia, le spun, agitând vătraiul deasupra lor, erau la fel ca voi. Erau exact ca voi.

Îmi plimb ochii de la unul la altul, prinzându-le preţ de o clipă privirile.

— Şi-ntr-o bună zi fiecare băieţaş se trezea cu usturimi la părţile intime. Şi usturimile astea nu se mai vindecau. Şi intrau în metastază, urcau prin vezica

seminală tot mai sus, în abdomen, şi din clipa aia, le spun, nu mai aveau mult.

Cu asta m-am ales de la studiile mele de medicină.

Şi le spun cum încercau uneori să salveze un băieţaş tăindu-i scrotul, numai că pe-atunci nu existau spitale sau anestezice. În secolul al optsprezecelea, tumorilor ăstora li se spunea „negi de funingine”.

— Şi negii ăştia de funingine, le zic copiilor, au fost prima formă de cancer inventată vreodată.

După care îi întreb, ştie careva de ce i se spune cancer?

Nicio mână.

Le spun:

— Nu mă faceţi să vă aleg eu...

Acolo, în afumătoare, domnişoara Lacey şi-a trecut mâna prin claia ei de păr umed şi mi-a zis:

— Şi zi aşa.

Cu aerul cel mai inocent de pe lume, a continuat:

— Care-i viaţa ta când nu eşti aici?

Ştergându-mă la subsuoară cu peruca pudrată, îi zic:

— Hai să nu ne prefacem, bine?

Ea îşi suflecă ciorăpeii, aşa cum fac femeile când vor să-şi vâre picioarele în ei, şi zice:

— Ai toate simptomele unui ahtiat după sex.

Mie mai degrabă îmi place să cred că sunt un playboy, aşa ca James Bond.

La care domnişoara Lacey zice:

— Păi şi James Bond era obsedat sexual.

În clipa asta ar trebui să-i spun adevărul. Îi admir pe obsedaţi. Într-o lume în care fiecare stă cu frica în sân că-l va lovi subit mai ştiu eu ce calamitate sau boală, obsedatul e relaxat, pentru că el ştie la ce să se aştepte. E genul care şi-a luat soarta în propriile mâini, iar dependenţa lui face ca moartea să nu-l ia prin surprindere.

Se poate spune că a fi dependent e o chestie foarte proactivă.

O dependenţă accentuată nu lasă nicio urmă de îndoială în ce priveşte cauza morţii. Există oameni care-şi planifică ieşirea din scenă.

Pe bune acum, doar femeile au impresia că viaţa trebuie să meargă mai departe.

Vezi şi: dr. Paige Marshall.

Vezi şi: Ida Mancini.

Adevărul e că sexul nu e cu adevărat sex decât cu un partener nou de fiecare dată. Prima oară e singurul moment în care participă atât mintea, cât şi trupul. Dar chiar şi prima dată, după o oră, mintea începe să ţi-o ia

razna. Şi toată senzaţia de dulce anestezie a sexului cu necunoscuţi la prima întâlnire se duce naibii.

Ce NU ar face Iisus?

În loc să-i zic domnişoarei Lacey toate astea, o mint şi-i spun:

— Cum pot să dau de tine?

Elevilor dintr-a patra le spun că-i zice cancer pentru că atunci când boala pune stăpânire pe tine şi irumpe pe piele, arată ca un rac fiert. Când sfărâmi un rac, dai peste carne albă, plină de sânge.

— Orice tratament încercau doctorii, le spun copiilor rămaşi muţi, băieţeii erau la fel de jegoşi şi de bolnavi şi urlau de durere. Cine poate să-mi spună ce se întâmpla mai departe?

Nicio mână pe sus.

— Bineînţeles, le spun, mureau. Normal.

Şi bag vătraiul înapoi în foc.

— Aveţi întrebări? le zic.

Nimeni nu ridică mâna, aşa că inventez o poveste cum că cercetătorii au făcut experimente pe şoricei raşi şi unşi cu smegmă albicioasă, culeasă de pe prepuţuri de cal, în încercarea de a demonstra că persoanele cu prepuţ sunt expuse cancerului.

O duzină de mâini se ridică. Le spun:

— Întrebaţi-o pe domnişoara învăţătoare.

Ce groaznic trebuie să fi fost să razi bieţii şoricei! Şi-apoi să găseşti o herghelie de cai necircumcişi.

Ceasul de pe poliţă îmi arată că jumătatea de oră e pe sfârşite. Mă uit pe geam şi-l văd în continuare pe Denny în butuci. Mai poate sta acolo doar până la unu. Un câine vagabond se opreşte lângă el, îşi saltă un picior şi şuvoiul galben, aburind, aterizează în sabotul lui Denny.

— Ar mai fi de zis că George Washington i-a ţinut pe oameni în sclavie, n-a tăiat un cireş la viaţa lui şi era de fapt femeie.

În timp ce se bulucesc spre uşă, le mai spun:

— Şi să nu vă mai prind că vă bateţi joc de tipul în butuci.

Strig în urma lor:

— Sau că scuturaţi ouăle de găină.

Ca să răscolesc căcatul definitiv, le mai sugerez să-l întrebe pe ăl' de face brânză de ce are ochii roşii şi dilataţi. Pe fierar – ce-i cu urmele alea pe antebraţ. Strig în urma brutelor astea infecte de copii că dacă au cumva negi sau pistrui, îi paşte un cancer. Le mai zic:

— Soarele e duşmanul vostru. Aşa că mai bine mergeţi pe la umbră.

Capitolul 29

După ce Denny s-a mutat la mine, găsesc un bloc de granit în frigider. Denny târâie după el acasă bulgări de bazalt, cu mâinile roşii, pătate de la oxidul de fier. Înveleşte în păturica roz, de bebeluş, pietre de pavaj, pietre de râu spălate şi şlefuite, dale lucitoare de cuarţit, şi le plimbă cu el în autobuz.

Toţi copiii ăştia pe care Denny îi adoptă. O întreagă generaţie în devenire.

Denny cară gresie şi calcar, dar nu mai mult de-un pietroi în rozaliu o dată. În drum spre casă, le spală de noroi. După care le stivuieşte în spatele canapelei din sufragerie. În colţurile bucătăriei.

De fiecare dată când vin acasă după o zi de robotealã în secolul al optsprezecelea, găsesc ba un cataroi vulcanic pe masa din bucătărie, lângă chiuvetă, ba un bolovănaş gri pe raftul al doilea din frigider.

— Băi, zic, de ce stă piatra asta în frigider?

Denny e în bucătărie, scoţând pietrele proaspăt curăţate din maşina de spălat vase şi ştergându-le cu un prosop de vase, şi-mi spune:

— Păi nu mi-ai zis tu că raftul al doilea e-al meu?

Zice:

— Şi asta nu-i o piatră obişnuită, ci granit pur.

— Bine, bine, dar de ce în frigider? insist eu.

La care Denny:

— Păi, cuptorul e deja plin.

Cuptorul e plin de pietre. Frigiderul la fel. Dulapurile din bucătărie stau să se prăbuşească de ticsite ce sunt.

Ideea era că n-aduce decât un pietroi pe zi, dar poţi să te pui cu personalitatea dependentă a lui Denny? În momentul de faţă a ajuns la juma' de duzină de pietre pe zi, doar ca să nu-şi iasă din mână. Maşina de spălat vase merge zilnic, iar blaturile din bucătărie sunt acoperite cu prosoapele bune ale maică-mii, pline de pietre puse la uscat. Bolovani rotunjiţi, gri. Pietre cubice negre. Pietre cafenii, ciobite, sau galbene cu striaţii. Calcar travertin. Fiecare nouă tranşă adusă de Denny acasă e descărcată în maşina de spălat vase, iar alea care s-au uscat sunt aruncate în pivniţă.

Iniţial, nici nu mai vedeai podeaua pivniţei din cauza pietrelor. Apoi nivelul lor a crescut până la prima treaptă de jos. Şi-apoi până la jumătate. Acum, dacă deschizi uşa de la pivniţă, rişti să te trezeşti cu un bolovan în cap, aşa de plină e. Mă rog, ideea e că nu mai am pivniţă.

— Băi, ai umplut tot locul, zic. Parc-am trăi în jumătatea de jos a unei clepsidre.

Am oarecum senzaţia că nu ne-a mai rămas mult timp.

Că suntem îngropaţi de vii.

Murdar pe faţă şi îmbrăcat ca vai de el, cu haina ruptă sub braţ şi cu cravata deströmată, Denny aşteaptă în fiecare staţie de autobuz, legănând legăturica roz la piept. O trece dintr-o mână într-alta când greutatea îi amorţeşte muşchii. Când vine autobuzul, Denny se sprijină de bara cilindrică din metal şi-şi trage nasul, legănându-şi în continuare copilul.

La micul dejun îi spun:

— Băi, parcă ziceai că ziua şi piatra.

La care Denny îmi dă replica:

— Păi asta şi fac. Una pe zi.

La care eu:

— Băi, da’ obsedat mai eşti.

Zic:

— Nu mă fă din vorbe. Ştiu bine c-aduci cel puţin zece pe zi.

Lăsând o piatră în baie, în dulapul cu medicamente, Denny îmi zice:

— OK, recunosc, m-am lăsat un pic dus de val.

Ai ascuns pietre până şi în bazinul de toaletă, îi spun.

Şi mai zic:

— Nu contează că-s pietre, tot supradoză se cheamă că e.

Cu nasul curgându-i, cu sfecla rasă şi cu păturica de bebeluş udă de la ploaie, Denny aşteaptă în fiecare

staţie de autobuz, cuprins de tuse. Îşi trece legătura dintr-o mână într-alta. Cu capul aplecat asupra ei, trage în sus de marginile satinate ale păturicii roz. Chipurile, să protejeze mai bine copilul, când el, de fapt, nu face altceva decât să camufleze un tuf vulcanic.

Ploaia i se scurge pe tricorn. Pietrele din buzunare îi rod căptuşelile.

De la atâta cărat, Denny arată din ce în ce mai slab în hainele astea transpirate.

La cum se plimbă de colo colo, ducând în braţe ceva care aduce a bebeluş, nu mai e mult până să-l denunţe careva că nu-şi creşte odrasla cum trebuie şi să-l aresteze. Lumea atât aşteaptă ca să te declare incompetent şi să-ţi dea copilul pe mâna unei familii adoptive. Şi vorbesc aici din proprie experienţă.

În fiecare noapte, vin acasă după o lungă seară în care m-am dat de ceasul morţii înecându-mă cu mâncare şi-l găsesc pe Denny cu o piatră nouă. Cuarţ, agat sau marmură. Feldspat, obsidian sau argilit.

În fiecare noapte când vin acasă, după ce-am făcut eroi din nişte neica-nimeni, maşina de spălat vase e-n priză. Trebuie să mă aşez la birou şi să-mi fac contabilitatea, să adun cecurile, să trimit scrisorile de mulţumire. Pe scaunul meu stă un pietroi. Pe masă, hârtiile şi lucrurile mele sunt acoperite de pietre.

Iniţial, i-am zis lui Denny că nu vreau urmă de pietre în camera mea. În rest, e liber să facă orice vrea. Să le pună pe hol. În dulapuri. După aia i-am zis:

— Nu care cumva să-mi bagi vreuna în pat.

— Dar nu dormi niciodată pe partea asta, zice Denny.

La care eu zic:

— N-are importanţă. Pur şi simplu nu vreau să mă trezesc cu ele în pat.

Vin acasă după două ore de terapie de grup cu Nico, Leeza sau Tanya şi dau peste pietre în cuptorul cu microunde. În uscătorul de haine. În maşina de spălat.

Uneori îl prinde şi trei-patru dimineaţa pe alee, spălând cu furtunul o piatră nouă, iar în alte nopţi mă trezesc cu un bolovan atât de mare în uşă, că trebuie rostogolit. După care le stivuieşte frumos peste pietroaiele din baie, din pivniţă, din camera maică-mii.

Cu asta se ocupă Denny: înghesuie pietre-n casă.

În ultima lui zi de muncă, înainte de expulzare, Maiestatea sa Guvernatorul stătea în faţa biroului vamal şi citea dintr-o cărticică îmbrăcată-n piele. Mâinile lui aproape că o acopereau, dar se vedea că e din piele neagră, cu marginile aurite, şi din cotor atârnau câteva panglici: una neagră, una verde şi una roşie.

— Aşa cum dispare fumul, aşa vor dispărea şi ei, şi-aşa cum ceara se topeşte la foc, citea el, la fel vor pieri păgânii din calea lui Dumnezeu.

Denny s-a tras spre mine.

— Pasajul cu fumul şi cu ceara, mi-a zis, cred că se referă la mine.

E ora unu în piaţa oraşului, iar Domnia sa Charlie, guvernatorul colonial, ne citea, stând cu faţa afundată în cărticica lui. Un vânt rece risipea fumul ieşit din fiecare horn. Lăptăresele erau prezente. Cizmarii erau şi ei acolo. Şi fierarul. Cu toţii duhneau prin toţi porii a haşiş. Sau a marijuana. Le ieşea mirosul din haine, din păr, din răsuflare, din peruci. Aveau ochii înroşiţi şi tulburi.

Jupâneasa Landson şi doamna Plain îşi ştergeau lacrimile de şorţ, dar nu pentru că ar fi suferit cine ştie ce, ci pentru că jelania făcea parte din îndatoririle lor. O garnizoană de bărbaţi înarmaţi cu muschete era pregătită să-l escorteze pe Denny până afară, în sălbăticia terenului de parcare. Deasupra biroului vamal flutura drapelul, coborât la jumătatea catargului. O mulţime de turişti privea scena din spatele camerelor video. Unii mănâncă floricele, în timp ce puii mutanţi le dau târcoale printre picioare. Alţii îşi ling degetele de la vata de zahăr.

— Decât să mă expulzaţi, a strigat Denny, ce-ar fi să mă omorâţi cu pietre?

A spus:

— Zău, n-aţi putea să mă ameţiţi cu nişte pietre în loc de cadou de despărţire?

Toţi rataţii de colonişti au tresărit când Denny a spus „ameţiţi”. S-au uitat la guvernatorul colonial, apoi au lăsat capu-n jos şi a durat un pic până să le dispară roşeaţa din obraji.

— Prin urmare, încredinţăm trupul lui pământului, întru corupţie... citea guvernatorul, în vreme ce un avion cu reacţie zbârnâia în depărtare, stricându-i bunătate de discurs.

Garnizoana l-a escortat până la porţile Parcului Colonial Dunsboro – două şiruri de bărbaţi înarmaţi flancându-l pe Denny. Au trecut dincolo de porţi, traversând terenul parcării şi conducându-l pe Denny până la staţia de autobuz de pe trotuarul secolului douăzeci şi unu.

— Ia zi, băi, îi strig din poartă, acu’, că eşti mort, ce-o să faci în tot timpul tău liber?

— Mai bine zis ce *nu* o să fac, zice Denny. Nici în ruptul capului n-o să mai calc strâmb.

În loc să se masturbeze, a început să caute pietre. Şi-a umplut timpul cu asta, a făcut foame, s-a muncit din

greu, ca să nu-i mai rămână niciun dram de energie să vâneze pornoşaguri şi să-şi frece morcovul.

În noaptea de după expulzare, mă trezesc cu Denny la uşă, cărând un pietroi şi însoţit de un poliţai. Denny îşi şterge nasul de manşetă.

Poliţaiul zice:

— Scuzaţi-mă, îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

După care poliţaiul zice imediat:

— Victor? Victor Mancini? Hei, Victor, cum o mai duci?

Şi îşi înalţă mâna, cu palma îndreptată spre mine.

Mă prind că vrea să-l salut şi mă execut, atâta doar că trebuie să sar un pic, pentru că individul e mai înalt decât mine. Cu toate acestea, nu-i nimeresc palma. După care îi spun:

— Da, e Denny. E-n regulă. Locuieşte aici.

Poliţaiul îi spune lui Denny:

— Poftim! Îi salvez viaţa şi el nici măcar nu-şi mai aduce aminte de mine.

Evident.

— Aproape că m-am sufocat atunci! zic.

La care poliţistul:

— Ai ţinut minte.

— Ei bine, zic, îţi mulţumesc că l-ai condus pe Denny până acasă.

Îl trag înăuntru şi dau să-nchid uşa.

La care poliţistul:

— Toate bune, Victor? Ai nevoie de ceva?

Mă duc la masa din sufragerie şi scriu un nume pe o bucăţică de hârtie. I-o pasez poliţaiului şi-i spun:

— Ai putea să-i faci viaţa ăstuia un iad? Poate tragi nişte sfori să-l chemi la un control rectal?

Numele de pe hârtie este al Maiestăţii sale Charlie, guvernatorul colonial.

Ce NU ar face Iisus?

Poliţaiul zâmbeşte şi-mi spune:

— O să mă străduiesc.

Îi închid uşa în faţă.

Denny lasă piatra pe podea şi mă întreabă dacă pot să-i dau doi dolari. A văzut el un cub de granit cioplit la cineva. Pietrele de construcţie veritabile, cu rezistenţă mare la compresie, costă mult, iar Denny îşi imaginează că poate obţine cataroiul ăsta contra zece dolari.

— O piatră nu-i decât o piatră, zice el, dar o piatră cubică e o binecuvântare.

Sufrageria arată de parcă ar fi fost lovită de o avalanşă. Iniţial, pietrele au fost depuse la baza canapelei. Apoi noptierele au fost îngropate sub pietre, de nu se mai vedeau decât abajururile. Granit şi gresie. Pietre gri, albastre, negre şi maronii. În unele camere trebuie să mergem ghemuiţi, cu spinarea lipită de tavan.

Îl întreb ce-are de gând să construiască?

La care Denny zice:

— Dă-mi zece dolari şi-o să te las să mă ajuţi.

— Toate pietrele astea idioate, zic. Ce vrei să faci cu ele?

— Nu ştiu ce vreau să fac, zice Denny. Ştiu doar că *vreau* să fac ceva.

— Dar ce-ai de gând cu toate pietrele astea?

Iar Denny zice:

— Până nu strâng suficient de multe, nu ştiu.

— Ce-nseamnă suficient? zic.

— Nu ştiu, băi, zice Denny. Nu vreau decât ca viaţa mea să capete un sens.

Felul în care fiecare zi din viaţa ta poate dispărea în faţa televizorului, zice Denny, mă face să vreau ca fiecare piatră să dea un sens fiecărei zile din viaţa mea. Să simt c-o trăiesc. Ceva palpabil. Atât. Un mic monument ridicat pentru a marca sfârşitul fiecărei zile. Fiecărei zile în care nu m-am masturbat.

„Mormânt” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

— În felul ăsta, poate că o să fac şi eu ceva cu viaţa mea, zice el, ceva memorabil.

Îi spun că ar trebui inventat un program în douăsprezece etape pentru dependenţii de pietre.

La care Denny zice:

— De parcă ar ajuta la ceva.

Zice:

— Tu de când nu te-ai mai gândit să termini odată cu nivelul patru?

Capitolul 30

Într-o zi, Mami s-a oprit împreună cu răhăţelul de copil la o grădină zoologică. Grădina asta zoologică era atât de renumită, încât gemea de locuri de parcare. Se afla într-un oraş în care puteai ajunge cu maşina, iar mămicile şi copiii aşteptau la coadă, cu banii pregătiţi, ca să intre.

Asta se-ntâmpla după incidentul cu alarma falsă de la poliţie, când anchetatorii l-au lăsat pe puşti să meargă singur la toaletă, iar afară, după colţ, îl aştepta Mami, cu întrebarea pregătită:

— Vrei să dai o mână de ajutor la eliberarea animalelor?

Era a patra sau cincea oară când ea venea să-l revendice.

Mai târziu, tribunalul avea s-o condamne pentru ceva ce vor numi „Distrugere cu rea voinţă a proprietăţii oraşului”.

În ziua aia, Mami arăta la faţă ca toţi câinii ăia cu pleoapele căzute, care parcă ar fi mereu somnoroşi.

— Parcă-s un amărât de Saint Bernard, spuse ea, studiindu-se în oglinda retrovizoare.

Găsise undeva un tricou alb pe care începuse să-l poarte şi pe care scria *Troublemaker*, „Scandalagioaică”. Era nou, dar avea deja câteva pete de sânge pe mânecă.

Celelalte mămici sporovăiau fiecare cu copiii lor.

Au stat mult la coadă. Aparent, nici urmă de poliţie prin jur.

În timp ce aşteptau, Mami i-a spus, dacă vreodată vrei să te îmbarci primul pe avion şi dacă vrei să călătoreşti însoţit de-un animal de casă, poţi să le faci pe-amândouă. Lejer. Companiile aeriene îi lasă pe sonaţi să-şi ţină animalele în poală. Chestia asta e hotărâtă de guvern.

Încă o informaţie utilă în viaţă.

Cum stăteau la coadă, ea i-a dat câteva plicuri şi etichete cu adrese pe care să le lipească pe ele. După care i-a dat nişte cupoane şi nişte scrisori pe care să le împăturească şi să le bage înăuntru.

— Nu trebuie decât să-i suni pe cei de la compania aeriană, a zis ea, şi să le spui că ai nevoie de compania reconfortantă a animalului tău de casă.

Aşa îl numesc companiile aeriene: „animal de companie”. Poate fi un câine, o maimuţă, un iepure, dar în niciun caz o pisică. Guvernul nu consideră că o pisică poate fi o companie reconfortantă.

Compania aeriană n-are dreptul să-ţi ceară să demonstrezi că eşti nebun, a zis Mami. Asta se cheamă discriminare. N-o să-i ceri niciodată unui orb să-ţi demonstreze că e orb.

— Când eşti nebun, a spus ea, nu-i vina ta că arăţi cum arăţi şi că te comporţi cum te comporţi.

Pe cupoane scria „Bun pentru o masă gratuită la Clover Inn”.

Ea i-a spus că ţăcăniţii şi handicapaţii capătă cele mai bune locuri, aşa că tu şi maimuţa ta veţi trece în faţă, indiferent câte persoane sunt înaintea voastră. Şi-a întors capul într-o parte şi a inhalat tare pe o nară, după care s-a întors în cealaltă parte şi a mai inhalat o dată. Cu cealaltă mână îşi freca încontinuu nasul, ciupindu-l de vârf. Şi-a mirosit unghiile proaspăt date cu ojă. Şi-a ridicat privirea şi şi-a mai tras o dată nasul, împiedicând scurgerea unei picături de sânge. Nebunii, a spus ea, au toată puterea din lume.

I-a dat timbre pe care să le umezească şi să le lipească pe plicuri.

Coada se mişca încet, iar în clipa în care au ajuns la ghişeu, Mami a zis:

— Îmi daţi, vă rog, un şerveţel?

După care a întins plicurile timbrate şi a întrebat:

— Sunteţi amabilă să le puneţi la poştă?

În grădina zoologică, animalele stăteau îndărătul gratiilor sau al unor pereţi groşi din plastic, dincolo de tranşee umplute cu apă, şi se crăcănau în văzul lumii, încercând să se lingă între picioarele din spate.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a zis Mami cu o voce ridicată. Îi dai unui animal sălbatic un loc curat şi sigur în care să locuiască, îi dai mâncare căcălău şi uite cum te răsplăteşte.

Celelalte mămici stăteau aplecate şi le şopteau ceva la ureche copiilor, după care i-au luat de mână şi s-au dus să vadă alte animale.

În faţa lor, maimuţele şi-o frecau şi ejaculau. Sperma se scurgea pe interiorul pereţilor de plastic. Pe ei se ghiceau încă urme vechi de spermă uscată.

— Le scapi de grija luptei pentru supravieţuire şi uite cu ce te alegi, a zis Mami.

Ca să-şi dea drumul, porcii-ţepoşi încalecă un băţ, a zis ea în timp ce se uitau la ei. La fel cum o vrăjitoare încalecă pe-o mătură, porcii-ţepoşi se freacă de-un băţ

până-l împut şi-l impregnează cu pişatul şi secreţiile lor. După ce-l împut suficient, nu mai folosesc alt băţ.

Privind în continuare la porcul-ţepos care-şi călărea băţul, Mami a spus:

— Şi ce metaforă subtilă.

Băieţelul îşi imaginã cum vor elibera animalele. Tigrii şi pinguinii luându-se la bătaie. Leoparzii şi rinocerii muşcându-se unii pe alţii. Perversul ăsta mic se excita numai la idee.

— Singurul lucru care ne diferenţiază de animale, a zis Mami, e că noi dispunem de pornografie. Alte simboluri, a spus ea.

Nu era sigură dacă asta ne face mai buni sau mai răi decât animalele.

Elefanţii, a zis Mami, îşi pot folosi trompa.

Maimuţele îşi pot folosi coada.

Băieţaşul nu se gândea decât că lucrurile vor lua o întorsătură proastă.

— Masturbarea, a zis Mami, e singura lor cale de evadare.

În afară de noi, gândea băiatul.

Animale sedate, urşi zbanghii, gorile şi vidre ghemuite, cu ochii sticloşi aproape închişi, abia respirând. Lăbuţele lor obosite erau lipicioase. Privirea le era tristă.

Delfinii şi balenele se freacă de marginile netede ale bazinului, a zis Mami.

Cerbul se apleacă, frecându-şi coarnele în iarbă, a zis ea, până ajunge la orgasm.

Chiar în faţa lor, un urs japonez şi-a slobozit încărcătura pe pietre, în bătaia soarelui. După care s-a crăcănat pe spate, cu ochii închişi.

Băiatul a şoptit, e trist?

— Mai rău, a zis Mami.

I-a povestit despre o balenă ucigaşă celebră, care a apărut şi-ntr-un film, după care a fost mutată într-un acvariu nou, doar că balena nu se putea abţine să nu se frece şi să murdărească bazinul. Supraveghetorii erau complet jenaţi de treaba asta. Şi tot aşa, până s-au hotărât s-o elibereze.

— Eliberarea prin masturbare, a zis Mami. Lui Michel Foucault i-ar fi plăcut asta.

Ea i-a povestit că atunci când un câine şi o căţea se regulează, capul penisului câinelui băieţel se umflă, iar muşchii vaginali ai câinelui fetiţă se contractă. După sex, cei doi câini rămân împreunaţi, blocaţi şi neajutoraţi pentru o scurtă perioadă de timp.

Mami i-a spus că aşa se-ntâmplă în majoritatea căsniciilor.

La ora aia, mamele rămase şi-au strâns copiii şi s-au cărat. Când au rămas singuri, băiatul i-a şoptit mamei, şi-acum cum punem mâna pe chei ca să eliberăm animalele?

La care Mami a zis:

— Cheile-s la mine.

În faţa cuştii maimuţelor, Mami şi-a băgat mâna în poşetă şi a scos din ea un pumn de pilule mici, rotunde şi roşii. Le-a aruncat printre gratii, iar pilulele s-au împrăştiat în toate direcţiile. Câteva maimuţe s-au repezit să le privească.

Preţ de-o clipă, băiatul a luat o mină speriată şi, fără să mai şoptească, a spus:

— Ce-i aia? Otravă?

La care Mami a râs.

— *Asta* ar fi o idee, a zis ea. Nu, dragul meu, nu vrem să le eliberăm *atât* de mult.

Maimuţele se buluceau şi hăpăiau pilulele.

Iar Mami i-a zis:

— Stai liniştit, băieţică.

După care şi-a afundat mâna în poşetă şi a scos din ea tubul alb cu tricloroetan.

— Asta? a zis ea şi şi-a pus una dintre pilulele purpurii pe limbă. E bătrânul LSD.

Apoi şi-a vârât tubul de tricloroetan într-una dintre nări. Sau poate că nu. Poate că nu asta era calea.

Capitolul 31

Denny e deja în întunericul sălii, desenând pe planşeta galbenă, cu trei sticle şi jumătate de bere goale pe masa de lângă el. Nu-i aruncă nicio privire dansatoarei, o brunetă cu părul lins, aşezată în patru labe. Tipa dă din cap, măturând parcă scena cu părul, păr care a căpătat reflexii roşiatice de la lumină. Apoi îşi înlătură părul de pe faţă şi se târăşte până la marginea scenei.

Muzica e un tehno asurzitor, mixat cu lătrături de câine, alarme de maşină şi marşuri hitleriste. Se mai aud zgomote de sticlă spartă şi împuşcături. Femei ţipând şi sirene de pompieri.

— Hei, Picasso! strigă dansatoarea, bălăngănind un picior în faţa lui Denny.

Fără să-şi ridice ochii de pe hârtie, Denny scoate un dolar din buzunarul de la pantaloni şi i-l vâră între degetele de la picioare. Pe scaunul de lângă el stă altă piatră învelită în pătura roz.

Pe bune acum, lumea a luat-o razna dacă am ajuns să dansăm pe alarme de incendiu. Alarmele de incendiu nu mai înseamnă incendiu.

Dacă ar fi fost un incendiu adevărat, ai fi auzit o voce plăcută spunând:

— Către şoferul furgonetei Buick cu plăcuţa de înmatriculare BRK 773: aveţi farurile aprinse.

În eventualitatea unui atac nuclear adevărat, cineva ar striga:

— Austin Letterman e chemat la telefon, la bar. Un telefon pentru Austin Letterman.

Lumea nu va pieri cu un scâncet sau cu un bubuit, ci cu un anunţ discret şi de bun-gust:

— Bill Rivervale, apel pe linia doi.

Apoi se face linişte.

Cu o mână, dansatoarea ia banii lui Denny dintre degetele de la picioare. Apoi se întinde pe burtă, sprijinindu-se în coate de muchia scenei şi strivindu-şi sânii, şi zice:

— Hai să văd cum m-ai scos.

Denny trage cu repeziciune două linii şi întoarce planşeta spre ea.

La care ea:

— Aşa arăt eu?

— Nu, zice Denny şi-ntoarce planşeta pentru a o studia. E o coloană compozită, în genul celor construite de romani. Uită-te aici, zice el, indicându-i ceva cu degetul mânjit de cărbune. Vezi cum mixau romanii volutele ordinului ionic cu frunzele de acantă corintice, reuşind să păstreze proporţiile juste?

Dansatoarea e Cherry Daiquiri, pe care am cunoscut-o data trecută când am venit aici, numai că atunci era blondă, iar acum s-a vopsit în negru. Pe partea interioară a coapsei are un mic bandaj circular.

Privesc peste umărul lui Denny şi-i spun:

— Băi.

Şi Denny:

— Ce-i, băi?

Eu:

— Mi se pare mie sau iar ai trecut pe la bibliotecă?

Lui Cherry îi spun:

— Bine că ţi-ai operat negul ăla.

Cherry Daiquiri îşi vântură părul prin aer. Se apleacă, după care-şi aruncă părul lung şi negru peste umeri.

— Şi m-am şi vopsit, zice ea.

Prinde într-o mână câteva şuviţe, le întinde înspre mine şi le freacă între două degete.

— Sunt brunetă acum, zice ea. M-am gândit că e mai sigur aşa, de vreme ce m-ai prevenit că blondele sunt cele mai expuse la cancerul de piele.

În ce mă priveşte, scutur sticlele de pe masă, încercând să găsesc nişte resturi de bere, şi mă uit la Denny.

Denny desenează, complet rupt de lume.

Auzi la el, antablatură cu arhitrave toscane compozite de ordin corintic... Unora n-ar trebui să li se permită accesul în biblioteci decât cu reţetă de la medic. Pentru Denny, cărţile despre arhitectură sunt pornografie curată. Vorbesc serios. Începi cu câteva pietre şi-ajungi la bolţi în formă de evantai. De altfel, aşa-i toată America. Începi cu o labă şi sfârşeşti în orgii. Prizezi nişte marijuana şi-apoi te-arunci la heroină. Ăsta-i tot schepsisul culturii noastre: vrem tot mai mare, tot mai bun, tot mai puternic, tot mai iute. Cuvântul de ordine e progresul.

În America, dacă nu-ţi îmbunătăţeşti sau nu-ţi înnoieşti dependenţa, eşti un ratat.

Mă lovesc peste cap. După care îndrept un deget în direcţia lui Cherry. Îi fac cu ochiul şi zic:

— Inteligentă mişcare.

Ea încearcă să-şi îndoaie un picior pe după cap şi zice:

— Un pic de prudenţă nu-i strică nimănui.

E rasă acolo jos, iar pielea rozalie i-e pătată de pistrui. Degetele de la picioare îi sunt date cu ojă argintie. Începe o muzică dementă, cu ceva rafale de mitralieră şi şuierat de bombe care cad, iar Cherry zice:

— Pauză.

Dibuie crăpătura din cortină şi dispare în culise.

— Uită-te, băi, la noi, zic.

Dau peste ultima bere, care-i caldă. Zic:

— Femeile nu trebuie decât să se despoaie ca să ne ia banii. Iar noi, noi de ce suntem aşa nişte sclavi?

Denny întoarce pagina şi începe un desen nou.

Pun piatra pe jos şi mă aşez lângă el.

Am obosit, îi spun. Am senzaţia că-s la cheremul femeilor. Întâi maică-mea şi-acum dr. Marshall. Între ele, Nico, Leeza şi Tanya, pe care trebuie să le fac fericite. Gwen, care nu m-ar lăsa nici în ruptul capului s-o violez. Nu se gândesc decât la ele. Toate au impresia că bărbaţii sunt depăşiţi. Inutili. Parc-am fi doar un apendice sexual.

Prelungirea unei erecţii. Sau o sursă de bani.

De azi încolo, zic, n-am de gând să mai cedez.

Fac grevă.

De azi încolo, femeile să facă bine şi să-şi deschidă singure uşile.

Să-şi plătească cina din banii lor.

Gata, nu mai car nicio canapea.

Nici nu mai deschid vreo sticlă.

Şi niciodată, ascultă-mă bine, niciodată n-o să mai las colacul de la WC.

În puii mei, de azi încolo mă piş pe toate colacele.

Cu două degete, îi fac ospătăriţei semnul internaţional pentru încă două beri.

Zic:

— Să le văd cum or să se descurce fără mine. Să le văd cum o să le fugă pământul de sub picioare.

Gura lui Denny duhneşte a bere trezită şi a strugurel şi simt nevoia să beau ceva chiar în clipa asta.

— Mă jur, îi spun, că dacă sunt pe-o navă care se scufundă, sunt primul care sare în barcă.

N-avem nevoie de femei. Sunt atâtea alte lucruri pe lumea asta cu care poţi face sex. Du-te la o şedinţă de grup cu obsedaţi sexual şi ia notiţe. Există pepenele roşu băgat la microunde. Maneta maşinii de tuns iarba, sprijinită în testicule şi pusă să vibreze. Există aspiratoarele şi tabureţii ăia cu polistiren. Site-urile de pe Internet. Toţi copoii ăia de *chat room*, care se dau drept puştoaice de şaişpe ani. Serios acum, agenţii FBI scoşi la pensie te fut virtual de-ţi sar capacele.

Vă conjur, arătaţi-mi ceva pe lumea asta care chiar e ceea ce credeţi că e!

Lui Denny îi spun, cu mâna pe piept:

— Femeile nu vor drepturi egale cu bărbaţii. Ele se simt mult mai puternice atunci când sunt *oprimate*. Ele au *nevoie* ca bărbaţii să fie conspiraţia inamică. Întreaga lor identitate se bazează pe asta.

La care-l văd pe Denny că-şi întoarce numai capul, ca o bufniţă, şi mă priveşte cu ochii mijiţi pe sub sprâncene:

— Ai luat-o razna complet, băi.

— Vorbesc foarte serios, îi spun.

Îi spun că l-aş ucide cu mâna mea pe nenorocitul care a inventat vibratorul. Zău c-aş face-o.

Muzica se schimbă într-o sirenă aeriană. După care ne trezim cu o nouă dansatoare pe scenă, una într-o lenjerie de păpuşă, prin care i se văd pielea roz, părul pubian şi sânii.

Îşi dă jos o bretea de pe umăr. Acum îşi suge arătătorul. Cealaltă bretea îi alunecă şi doar sânii îi mai ţin lenjeria ca să nu-i cadă la picioare.

Denny şi cu mine ne uităm cum îi cade lenjeria.

Capitolul 32

Atunci când camionul cu remorcă de la clubul auto opreşte în faţă, recepţionera trebuie să-i iasă în întâmpinare, aşa că-i spun, OK, am eu grijă de birou.

Vorbesc serios: astăzi, când m-am dat jos la spital, am observat că două roţi de la maşina ei erau dezumflate. Roţile din spate se odihnesc fleşcăite pe asfalt, i-am spus, încercând să-i prind privirea.

Monitorul de control arată sala de mese, unde bătrânele stau şi mănâncă de prânz tot soiul de piureuri cenuşii.

Comutatorul e pe unu şi se aude muzică ambientală şi apa curgând undeva.

Pe monitor se succede o nouă imagine, din atelierul gol. Trec zece secunde. Apoi camera de zi, unde televizorul e stins. Zece secunde mai târziu, biblioteca, unde Paige o plimbă pe maică-mea în scaunul ei cu rotile, printre rafturile cu cărţi vechi şi uzate.

Comut de la un număr la altul până le aud ce-şi spun la şase.

— Mi-am dorit să fiu îndeajuns de curajoasă ca să nu mai fie nevoie să lupt şi să mă îndoiesc de fiecare lucru, zice maică-mea.

O văd că se-ntinde şi atinge cotorul unei cărţi, spunând:

— Mi-am dorit ca măcar o dată să pot spune *Asta*. Asta mă satisface. Doar pentru că eu *vreau* să fie aşa.

Scoate cartea, se uită la copertă şi-o aşază la loc în raft, scuturând din cap.

Prin difuzor, vocea maică-mii se aude înfundat:

— Cum te-ai hotărât să devii medic?

Paige ridică din umeri:

— Trebuie să-ţi omori tinereţea cu ceva...

Pe monitor se succede imaginea unei rampe de descărcare pustie din spatele sanatoriului St. Anthony.

Vocea maică-mii se aude în continuare:

— Bine, bine, dar de ce medic?

Iar vocea lui Paige spune:

— Nu ştiu. Pur şi simplu aşa mi-a venit într-o zi.

După care vocea i se pierde într-o altă încăpere.

Pe monitor poţi vedea acum parcarea din faţă, unde e un camion, iar şoferul lui stă aplecat lângă o maşină albastră. Recepţionera şade alături, cu mâinile încrucişate.

Rotind discul, comut de la un număr la altul şi trag cu urechea.

Pe monitor mă văd pe mine, cu urechea lipită de difuzor.

La cinci se aude un ţăcănit de la cineva care bate la maşină. La opt zumzăie un uscător de păr. La doi o aud pe maică-mea spunând:

— Ştii vorba aia, „Cei care uită trecutul sunt condamnaţi să-l repete”? Ei bine, eu cred că ăia care-şi *amintesc* trecutul sunt şi mai răi.

Nici pe Paige n-o văd, dar o aud spunând:

— Cei care-şi amintesc trecutul au tendinţa de a încurca rău borcanele.

Pe monitor se succede imaginea lor mergând pe hol, iar maică-mea ţine în poală o carte deschisă. Chiar şi-aşa, în alb-negru, se vede cu ochiul liber că e jurnalul ei. Îl citeşte şi zâmbeşte.

După care îşi ridică privirea din el, întorcându-se în scaun ca s-o vadă pe Paige, şi spune:

— După mine, cei care-şi amintesc trecutul sunt legaţi de mâini şi de picioare din cauza lui.

Iar Paige o împinge mai departe, zicând:

— Dar ce spuneţi de asta: „Cei care nu pot uita trecutul sunt cu mult înaintea noastră, a tuturor”?

Şi vocile lor se pierd din nou.

La trei sforăie cineva. La zece se aude scârţâitul unui balansoar.

Pe monitor apare imaginea parcării, unde fata semnează ceva pe o hârtie.

Înainte să-i mai pot da de urmă lui Paige, recepţionera se va întoarce şi-mi va zice că şi-a reparat cauciucurile. Se va uita din nou chiorâş la mine.

Ce NU ar face Iisus?

Se vede treaba că un idiot i-a dezumflat roţile.

Capitolul 33

Zici miercuri, zici Nico.

Vineri e Tanya.

Duminică e Leeza şi pun mâna pe ea în parcarea centrului comunitar. La două uşi distanţă de întâlnirea obsedaţilor sexual, în cămara femeii de serviciu, se lasă cu spermă. Alături de noi e un mop, scufundat într-o găleată de zoaie. Leeza stă pe un morman de role de hârtie igienică, iar eu i-o trag pe la spate atât de înverşunat, c-o dau cu capul de-o etajeră plină cu cârpe. Îi ling transpiraţia îmbibată cu nicotină de pe spate.

Asta-i viaţa pe care am dus-o până acum. Partide de sex dur şi promiscuu, pe hârtii de ziar întinse pe jos. Ăsta sunt eu acum, încercând să trăiesc aşa cum trăiam înainte să apară Paige Marshall în peisaj. Reconstituire de epocă. Eu, încercând să mă-ntorc la viaţa mea de-acum câteva săptămâni. La vremurile în care boala mea funcţiona impecabil.

— Mi-ai spune-o dacă ţi s-ar părea că mă port prea tandru, nu-i aşa?

O smucesc de şolduri şi îi spun:

— Zi-mi adevărul.

I-o trag într-un ritm susţinut şi-o întreb:

— Ţi se pare c-aş fi mai blând?

Ca să nu termin, mă gândesc la accidente aviatice şi că păşesc în rahat.

Cu scula gata să ia foc, mă gândesc la fotografii de la poliţie înfăţişând maşini ciocnite şi măceluri armate. Ca să nu simt nimic, bag imagini la derută.

Bag pula, bag imagini. Pentru un obsedat sexual e totuna.

Înfipt adânc în ea, dau s-o prind în braţe. O apuc de sfârcuri.

Cu umbra ei maronie asudând din greu peste rolele de hârtie igienică maronie, Leeza zice:

— Las-o mai moale. Ce vrei să demonstrezi?

Că sunt un ticălos insensibil.

Că nu-mi pasă de nimeni şi de nimic.

Ce NU ar face Iisus?

Leeza, fata asta eliberată pentru trei ore, îşi înfige mâinile într-o rolă de hârtie igienică şi începe să tuşească şi simt cum muşchii abdominali îi sunt cuprinşi de spasme puternice. Muşchii bazinului pelvian, muşchii pubococcigieni sau, mai pe scurt, muşchii PC, îi sunt în convulsii, iar pula parcă mi-ar fi strânsă într-o menghină.

Vezi şi: punctul Gräfenberg.

Vezi şi: punctul zeiţei.

Vezi şi: punctul tantric sfânt.

Vezi şi: perla neagră taoistă.

Leeza se sprijină din nou cu mâinile de perete şi începe să se împingă în mine.

Toate numele astea pentru un singur loc, toate simbolurile astea pentru ceva concret. Federaţia Centrelor Feministe de Îngrijire a Sănătăţii îl numeşte col vezical. Anatomistul danez din secolul al şaptesprezecelea Regnier de Graaf a botezat toată această încrengătură de ţesuturi erectile, nervi şi glande prostata femeii. Toate aceste nume pentru vreo trei centimetri de uretră pe care-i simţi îndărătul peretelui vaginal. Peretele anterior al vaginului. Căruia unii îi zic băşica udului.

Un teritoriu de forma unei păstăi, căruia fiecare vrea să-i spună într-un fel.

Să-şi marcheze teritoriul. Să-i găsească un simbol personal.

Ca să nu termin, mă gândesc la cursurile de anatomie din primul an, unde făceam disecţie pe clitoris, separându-i cele două picioruşe, fiecare de lungimea unui arătător. Mă gândesc la disecţia corpilor cavernoşi, cei doi cilindri de ţesut erectil ai penisului. La retezarea ovarelor. La tăierea testiculelor. Atunci înveţi să tai toţi nervii şi să-i separi de rest. Pe cadavre care put a formol. A formaldehidă. La fel ca maşinile proaspăt ieşite din fabrică.

Cu mortăciunile astea în minte, poţi s-o ţii aşa fără să simţi mare lucru.

Poţi să-ţi omori timpul fără să simţi nimic altceva în afară de atingerea pielii. Ăsta-i tot farmecul nimfomanelor.

Când suferi de dependenţă, nu mai simţi nimic, cu excepţia cazurilor în care eşti beat, drogat sau înfometat. Şi totuşi, dacă pui în aceeaşi oală senzaţiile astea cu altele, gen tristeţe, furie, îngrijorare, disperare şi depresie, trebuie să recunoşti că dependenţa mea nu e chiar atât de rea. Pare chiar o opţiune viabilă.

Lunea stau acasă şi-ncerc să descurc casetele vechi ale maică-mii cu şedinţele de terapie. Pe-un singur raft încap două mii de ani de prezenţe feminine. Vocea maică-mii este fermă şi apăsată, la fel cum o ţin minte de când eram un rahat cu ochi.

Bordelul subconştientului.

Poveşti de adormit adulţii.

Imaginează-ţi o greutate care apasă pe corpul tău, afundându-ţi braţele şi capul tot mai adânc în pernele de pe canapea. Îţi pui căştile pe urechi şi nu uiţi că trebuie să adormi pe un prosop.

Pe o casetă scrie Mary Todd Lincoln.

Nici gând. Prea urâtă.

Vezi şi: şedinţa cu Wallis Simpson.

Vezi şi: şedinţa cu Martha Ray.

Uite-le şi pe cele trei surori Brontë. Nu adevăratele, ci simbolurile lor, nişte spaţii goale pe care le umpli cu fantasmele tale, cu stereotipuri şi clişee vechi, piele lăptoasă şi volănaşe, conduri şi crinoline. Goale, doar cu un corset din oase de balenă şi o plasă de păr croşetată pe ele, iată-le pe Emily, Charlotte şi Anne întinse goale pe-o banchetă din salon, într-o după-amiază caniculară. Sex-simboluri. Restul e contribuţia ta – accesoriile şi poziţiile, biroul american, instrumentul de pompat. Imaginează-ţi că eşti Heathcliff sau domnul Rochester. Dă drumul la casetă şi relaxează-te.

De parcă ne-am putea imagina vreodată trecutul. Trecutul, viitorul, viaţa pe alte planete, toate astea nu sunt decât nişte extensii, nişte proiecţii ale vieţii cu care suntem deja familiarizaţi.

Stau încuiat în cameră. Denny vine şi pleacă.

Cu aerul cel mai inocent de pe lume, mă surprind răsfoind cartea de telefon în căutarea Marshall-ilor. Ea nu e trecută. În unele seri, când ies de la muncă, iau autobuzul care trece pe lângă St. Anthony. N-am văzut-o niciodată stând la vreo fereastră. Din mers, nu-mi dau seama care-i maşina ei din parcare. Nu mă dau jos din autobuz.

Nu ştiu dacă să-i găuresc cauciucurile sau să-i las un bileţel de amor.

Denny vine şi pleacă şi de la o zi la alta sunt tot mai puţine pietre în casă. Când nu te întâlneşti cu cineva în fiecare zi, îţi dai seama dacă se schimbă. Privindu-l pe Denny de la geam, îl văd cum vine şi pleacă, împingând un cărucior de cumpărături plin cu pietre din ce în ce mai mari, şi de la o zi la alta mi se pare că Denny arată mai împlinit sub cămaşa lui jerpelită de in. S-a bronzat pe faţă, iar pieptul şi umerii i s-au lăţit, astfel încât cămaşa nu-i mai cade în pliuri. Nu e uriaş, dar e mai mare decât îl ştiam eu.

Privindu-l de la fereastră, am sentimentul că sunt o piatră. Sunt o insulă. Strig după el, are cumva nevoie de ajutor?

Denny se uită în jurul lui pe trotuar, strângând la piept o piatră.

— Aici, îi zic. Ai nevoie de ajutor?

Denny lasă piatra să cadă în cărucior, înalţă din umeri şi-şi trage sufletul. Dă din cap şi-şi ridică privirea în sus, acoperindu-şi ochii cu o mână:

— N-am nevoie de ajutor, zice el, dar dacă vrei să mă ajuţi, eşti bine venit.

Altă dată.

Eu vreau ca lumea să aibă nevoie de mine.

Simt nevoia să-i fiu indispensabil cuiva. Am nevoie de cineva care să-mi înghită tot timpul liber, tot ego-ul, toată atenţia. Cineva care să fie dependent de mine. O dependenţă reciprocă.

Vezi şi: Paige Marshall.

E la fel ca şi cu orice drog: uneori îţi face bine, alteori rău.

Nu mănânci. Nu dormi. O porţie de Leeza nu e tocmai mâncare. Şi nu se poate spune că dormi cu adevărat atunci când o faci alături de Sarah Bernhardt.

Magia dependenţei sexuale anulează orice senzaţie de foame, oboseală, plictiseală sau singurătate.

Pe masa din sufragerie s-a strâns un teanc nou. Toate cecurile şi urările de bine de la străinii care vor să creadă că-s eroul cuiva. Care au impresia că există cineva care are nevoie de ei. Una îmi scrie că a iniţiat un lanţ de rugăciuni în sprijinul meu. O piramidă spirituală. De parcă te-ai putea coaliza împotriva lui Dumnezeu. De parcă L-ai putea teroriza în vreun fel.

Graniţa fragilă dintre rugăciune şi sâcâială.

Marţi seara, o voce de pe robotul telefonic îmi cere permisiunea s-o mute pe maică-mea la etajul trei, supranumit şi anticamera morţii. Îmi dau seama din prima că nu e vocea doctoriţei Marshall.

Strigând înfuriat în direcţia robotului telefonic, zic, sigur că da. Duceţi-o pe nebună sus. Aveţi grijă să nu-i lipsească nimic, dar să nu vă prind că-mi cereţi să decontez măsurile de urgenţă. Perfuziile. Aparatele pentru respiraţie artificială. Aş putea reacţiona ceva mai civilizat, dar felul suav în care îmi vorbeşte administratoarea sanatoriului, calmul din vocea ei... Faptul că presupune c-aş fi un tip de treabă.

Îi spun vocii suave înregistrate pe bandă să nu mă mai caute decât dacă doamna Mancini dă colţul definitiv.

Cu excepţia cazurilor în care trebuie să fac rost de bani în restaurante, prefer ca oamenii să mă urască decât să mă compătimească.

Ascultând mesajul, nu sunt supărat. Şi nici trist. Simt doar că mi se scoală.

Iar dacă-i miercuri, e Nico.

În toaleta femeilor, Nico îmi umple faţa de zeamă, iar teşitura osului ei pubian îmi zdrobeşte nasul. Preţ de două ore, Nico stă cu mâinile înfipte în ceafa mea şi-mi striveşte faţa până mă înec cu păr pubian.

Lingându-i *labia minora*, îmi imaginez că-i urechea doctoriţei Marshall. Respirând pe nas, îmi întind limba după mântuire.

Joi încep cu Virginia Woolf. Apoi vine Anaïs Nin. Dupa care îmi rămâne timp căcălău pentru o repriză cu

Sacajawea până dimineaţa, când trebuie să mă duc înapoi la lucru, în 1734.

În pauzele dintre ele, îmi consemnez trecutul în caiet, fidel etapei cu numărul patru, care presupune acel inventar complet şi dezinhibat de care am mai vorbit.

Vinerea îi vine rândul Tanyei.

E vineri şi toate pietrele din casa maică-mii au dispărut.

Tanya vine la mine acasă şi cu ea o fac anal.

Ce-i magic la fututul în cur e că de fiecare dată gagica-i strâmtă ca o virgină. Iar Tanya aduce şi jucărele. Bile, nuiele şi sonde, toate mirosind a înălbitor, toate îndesate într-o geantă din piele neagră pe care o ţine în portbagajul maşinii. Tanya mă suge şi, în acelaşi timp, îmi împinge în găoază prima bilă de pe un lung şirag de bile roşii, date cu vaselină.

Cu ochii închişi, încerc să mă relaxez.

Inspiră. Apoi expiră.

Gândeşte-te la maimuţă şi la castanele ei.

Lent şi regulat. Inspiră şi-apoi expiră.

În timp ce împinge prima bilă în mine, îi zic:

— Mi-ai spune dacă ţi-aş părea neajutorat, nu-i aşa?

Şi prima bilă intră.

— De ce nu mă crede lumea, zic, atunci când le spun că mi se rupe-n paişpe?

Intră şi a doua bilă.

— Zău dacă dau doi bani pe ceva, zic.

Încă una.

— Nu vreau să mai sufăr, zic.

Încă ceva îşi croieşte drum prin mine.

Cu pula-n gât, Tanya strânge coarda în palmă şi trage cu putere.

Imaginează-ţi o femeie care ţi-o trage.

Vezi şi: muribunda de maică-mea.

Vezi şi: dr. Paige Marshall.

Tanya smuceşte din nou şi ejaculez, iar soldăţeii albi împroaşcă tapetul din spatele ei. Mai smuceşte o dată şi simt că-mi vine iar să ejaculez, da' nu mai am ce.

Tot scremându-mă, zic:

— Futu-i. Să dea dracu' dacă n-am simţit *asta*.

Ce NU ar face Iisus?

Aplecându-mă în faţă, cu ambele mâini sprijinite de zid şi cu genunchii uşor îndoiţi, îi zic:

— Uşurel, uşurel.

Îi zic Tanyei:

— Doar nu porneşti o maşină de tuns iarba.

Iar Tanya îngenunchiază lângă mine, se uită la bilele unsuroase şi puturoase de pe podea şi zice:

— O, Doamne!

Ridică şiragul de bile roşii, din cauciuc, să mi-l arate şi zice:

— Trebuia să fie zece.

Sunt numai opt şi loc berechet pe coardă.

Mă doare curul îngrozitor şi-l palpez cu degetele, să văd dacă mi-a curs sânge. La cât de tare mă doare, aflaţi că n-a curs pic de sânge.

Scrâşnind din dinţi, zic:

— Hai c-a fost amuzant, nu?

La care Tanya:

— Am nevoie să-mi semnezi cererea de eliberare temporară, ca să mă pot întoarce la închisoare.

După care înghesuie şiragul ce se balansează înapoi în poşetă şi zice:

— Ar fi bine să mergi la Urgenţe.

Vezi şi: şoc la coloană.

Vezi şi: ocluzie intestinală.

Vezi şi: crampe, febră, şoc septic, probleme cu inima.

Sunt cinci zile de când nu mi-e îndeajuns de foame ca să pun gura pe ceva. N-am simţit pic de oboseală. Ce să mai zic de griji, supărări, frică sau sete. Nu-mi dau seama dacă aici miroase urât. Ştiu doar că e vineri, pentru că a venit Tanya.

Paige cu aţa ei dentară. Tanya cu jucărelele ei. Gwen cu parola ei. Toate gagicile astea mi-o trag cu graţie.

— Nu, serios, nu-i nevoie, îi zic Tanyei.

Semnez hârtia acolo unde scrie *susţinător* şi-i zic:

— Totul e în regulă. Nu simt să-mi fi rămas ceva înăuntru.

Şi Tanya ia hârtia şi zice:

— Nu-mi vine să cred.

Ciudat e că parcă nici mie nu-mi vine să cred.

Capitolul 34

Fără ca măcar să am asigurare sau permis de conducere, chem un taxi să mă tracteze ca să pot porni rabla de maşină a maică-mii. La radio îţi spun unde-s ambuteiaje, unde s-au ciocnit două maşini sau în ce punct pe autostrada care duce la aeroport e o basculantă în pană. După ce fac plinul, vânez un accident şi mă aşez la coadă. Aşa, ca să nu mă mai simt singur.

În plin trafic, inima mi-ar bate regulat. Nu sunt singur pe lume. Blocat acolo, aş putea fi la fel ca oricare altul, o persoană normală aflată în drum spre casă, la soţie şi copii. Aş putea pretinde că viaţa mea e mai mult decât anticamera unui nou dezastru. Că ştiu ce-am de făcut. Aşa cum copiii se joacă de-a familia, şi eu m-aş putea juca de-a navetistul.

După muncă, îi fac o vizită lui Denny pe terenul viran unde şi-a deşertat pietrele, la locaţia Menningtown Country Townhouses, unde a turnat cu mortar straturi-straturi, până ce aproape c-a ridicat un zid, şi-i zic:

— Hei.

La care Denny:

— Băi.

Denny zice:

— Ce mai face maică-ta?

Iar eu îi spun că mi se rupe.

Denny întinde cu mistria stratul de ciment de pe ultimul rând de pietre. Netezeşte mortarul cu lama oţelită a mistriei. Cu un băţ, înlătură surplusul dintre pietrele pe care le-a aşezat deja.

O fată stă sub un măr, suficient de aproape ca s-o recunoşti pe Cherry Daiquiri de la clubul de noapte. Aşezată pe un pled, scoate dintr-o pungă maro cutii albe cu mâncare la pachet şi le deschide pe fiecare.

Denny începe să înşire pietre peste noul strat de mortar.

Îi zic:

— Ce construieşti?

Denny ridică din umeri. Îndeasă o piatră maronie şi cubică în mortar. Cu mistria, pune mortar între două

pietre. Asamblând întreaga lui generaţie de bebeluşi, ca să scoată ceva măreţ.

N-ar trebui s-o construiască mai întâi pe hârtie? Zic, n-ai nevoie de un plan? Îţi trebuie aprobări. Inspecţii. Trebuie să plăteşti taxe. Sunt reguli de construcţie pe care trebuie să le cunoşti.

La care Denny zice:

— Cum aşa?

Rostogoleşte pietrele cu piciorul, după care o găseşte pe cea mai potrivită şi o aşază în rând. Ca să pictezi, n-ai nevoie de aprobări, spune el. Ca să scrii o carte, n-ai nevoie de planuri pe hârtie. Sunt cărţi mult mai nocive decât construcţia lui. Ca să scrii un poem, n-ai nevoie de nimeni să-ţi vină în inspecţie. N-ai auzit de chestia aia care se numeşte libertatea de expresie?

Denny zice:

— Ca să faci un copil, n-ai nevoie de aprobări speciale. Aşa că de ce ai avea nevoie de aprobări ca să construieşti o casă?

Iar eu îi spun:

— Şi dacă o să construieşti o casă periculoasă şi urâtă?

La care Denny:

— Atunci ce se-ntâmplă dacă ai crescut un copil periculos şi cretin?

Ridic pumnul şi-i zic:

— Băi, sper că nu te referi la *mine*.

Denny se uită peste umărul meu la Cherry Daiquiri, care stă întinsă în iarbă, şi-mi spune:

— O cheamă Beth.

— Nu care cumva să crezi că primăria o să-ţi înghită polologhia cu Primul Amendament, îi zic.

Şi-i mai zic:

— E mai puţin atrăgătoare decât crezi.

Cu poalele cămăşii, Denny se şterge pe frunte de transpiraţie. Abdomenul îi este blindat de muşchi, iar el îmi spune:

— Trebuie să te duci s-o vezi.

O văd şi de aici.

— Pe maică-ta. La ea mă refer, zice.

Nu mă mai recunoaşte. N-o să-mi ducă dorul.

— Nu pentru ea, zice Denny. Trebuie să te duci pentru tine, să te simţi cu inima-mpăcată.

Când îşi încordează muşchii, lui Denny i se plimbă umbre pe braţe. Acum mânecile tricoului jerpelit îi plesnesc pe bicepşi. Braţele îi sunt viguroase. Umerii i s-au lăţit. Cu fiecare rând de zid, trebuie să ridice pietroaiele şi mai sus. Cu fiecare strat, trebuie să fie şi mai forţos. Denny zice:

— Te facem o masă chinezească? Pari cam jigărit.

Îl întreb, acum trăieşti cu Beth asta?

Îl întreb dacă e însărcinată sau mai ştiu eu ce.

Denny saltă un ditamai pietroiul cenuşiu până la talie şi ridică din umeri. Acum o lună abia dacă puteam urni amândoi pietroiul ăsta.

Dacă îl ajută cu ceva, îi spun că am repus în funcţiune maşina veche a maică-mii.

— Du-te să vezi cum îi mai merge maică-tii, zice Denny. După aia întoarce-te şi dă-mi o mână de ajutor.

Gaşca de la Parcul Colonial Dunsboro îţi transmite salutări, îi spun.

La care Denny:

— Nu mă lua pe mine cu vrăjeli. Băi, nu eu am nevoie de îmbărbătări.

Capitolul 35

Derulând înainte mesajele de pe robotul telefonic al maică-mii, aud aceeaşi voce slabă şi liniştită zicând:

— Starea ei se înrăutăţeşte...

Zicând:

— Critică...

Zicând:

— Mama...

Zicând:

— Între timp, a survenit...

Continuu să derulez înainte.

În seara asta mă aşteaptă una, Colleen Moore, oricine-o fi. Şi Constance Lloyd, cine-o mai fi şi asta. Şi Judy Garland. Şi Eva Braun. Astea-s clar rezervele de pe tuşă.

Vocea de pe robotul telefonic se opreşte şi reîncepe.

— ...sunat la câteva dintre clinicile de fertilizare din jurnalul mamei sale... zice ea.

E Paige Marshall.

Derulez înapoi.

— Alo, aici este dr. Marshall, zice ea. Trebuie să vorbesc cu Victor Mancini. Vă rog, spuneţi-i domnului Mancini că am sunat la câteva dintre clinicile de fertilizare din jurnalul mamei sale şi se pare că toate există. Până şi medicii există-n realitate.

Ea spune:

— Ciudat că toţi se enervează atunci când îi întreb de Ida Mancini.

Ea zice:

— Se pare că nu e doar o fantezie a doamnei Mancini.

O voce din fundal spune:

— Paige?

O voce de bărbat.

— Staţi aşa, spune ea. A venit soţul meu. Aţi putea să-i transmiteţi lui Victor Mancini să mă viziteze la sanatoriul St. Anthony cât poate de repede?

Vocea bărbatului zice:

— Paige? Ce naiba faci? De ce vorbeşti în şoaptă...?

După care apelul se-ntrerupe.

Capitolul 36

Cum spuneam, dacă-i sâmbătă, merg în vizită la maică-mea.

În holul de la intrarea în St. Anthony, adresându-mă fetei de la recepţie, îi spun că sunt Victor Mancini şi că am venit s-o văd pe maică-mea, Ida Mancini.

Zic:

— Asta-n caz că n-a murit.

Recepţionera îmi aruncă acea privire, aia când îţi laşi bărbia în jos şi te uiţi la o persoană pe care o compătimeşti. Îţi laşi capul în jos şi te uiţi pe sub sprâncene. Privirea aia supusă. Ridică-ţi sprâncenele cât poţi de mult. E privirea care transmite milă infinită. Strânge din gură până-ţi iese o faţă încruntată şi vei şti exact cum se uită recepţionera la mine.

Şi-mi spune:

— Bineînţeles că mama dumneavoastră nu ne-a părăsit.

La care eu îi zic:

— Nu mă înţelegeţi greşit, dar, într-un fel, îmi doresc s-o fi făcut.

Chipul ei uită preţ de-o secundă cât de rău îi pare, iar buzele i se destind suficient încât să-şi arate dinţii. Ca să faci o femeie să-şi ia ochii de la tine, nu trebuie decât să-ţi plimbi limba de-a lungul buzelor. Alea care nu întorc capul... bingo, e clar ce vor.

Vă rog să plecaţi, îmi spune ea. Doamna Mancini e încă la primul etaj.

E domnişoara Mancini, îi spun. Maică-mea nu e căsătorită. Doar dacă îmi aplicaţi grila lui Oedip.

O întreb dacă Paige Marshall e aici.

— Bineînţeles că este, îmi spune recepţionera, cu faţa un pic într-o parte şi privindu-mă cu coada ochiului.

Privirea aia bănuitoare.

În spatele uşilor păzite, toate nebunele de Irma şi Laverne, Violet şi Olive încep să migreze înspre mine, în scaune cu rotile sau sprijinindu-se în cadre. Toate exhibiţionistele cronice. Toate bunicuţele părăsite şi toate „veveriţele” cu buzunarele pline de resturi mestecate de mâncare, toate alea care uită cum să-nghită, cu plămânii plini de mâncare şi de băutură.

Toate îmi zâmbesc. Radiază. Poartă acele brăţări de plastic care ţin uşile încuiate, dar arată mai bine decât mă simt eu acum.

În camera de zi dau de mirosul de trandafiri, lămâie şi brad. De micuţa mulţime gălăgioasă care cerşeşte atenţie din spatele ecranului de televizor. De puzzle-urile împrăştiate. Nimeni n-a mutat-o încă pe maică-mea la etajul trei, etajul morţii, iar în camera ei Paige Marshall stă într-un scaun stomatologic tapiţat cu tweed şi citeşte cu ochelarii pe nas ceva de pe o fişă. Când mă vede, îmi zice:

— Uită-te la tine.

Zice ea:

— Nu doar maică-ta are nevoie de-o intubare.

Îi spun că i-am primit mesajul.

Maică-mea este. E-n pat. A adormit, cu abdomenul ca o moviliţă umflată sub cearşaf. E doar piele şi os. Cu capul scufundat în pernă, îşi ţine ochii strâns închişi. Când îşi încleştează o clipă dinţii, colţurile maxilarului i se umflă şi-o văd cum se opinteşte cu toată faţa ca să înghită.

Ochii i se deschid şi o văd cum îşi întinde degetele ei putrede înspre mine, de parcă s-ar afla sub apă şi-ar înota cu încetinitorul, tremurând la fel ca lumina de pe fundul piscinelor la care te uiţi când eşti mic şi rămâi

peste noapte într-un motel, nu departe de autostradă. Brăţara de plastic îi atârnă la încheietură şi o aud că zice:

— Fred.

Înghite din nou, cu faţa chinuită de efort, şi zice:

— Fred Hastings.

Privirea îi alunecă în partea cealaltă şi-i zâmbeşte lui Paige.

— Tammy, zice ea. Fred şi Tammy Hastings.

Avocatul ei şi cu nevastă-sa.

Am lăsat acasă toate notiţele mele referitoare la Fred Hastings. Nu-mi mai aduc aminte dacă am un Ford sau un Dodge. Câţi copii ar trebui să am. În ce culoare am văruit până la urmă sufrageria. Nu-mi mai aduc aminte nici măcar un amănunt legat de felul în care ar trebui să-mi trăiesc viaţa.

Paige rămâne nemişcată în scaunul stomatologic. Eu mă apropii de maică-mea, îi pun o mână pe umărul halatului şi-i spun:

— Cum vă mai simţiţi, doamnă Mancini?

Mâna ei îngrozitoare, gri şi cumva înverzită, se ridică şi-ncepe să se legene dintr-o parte într-alta, ceea ce în limbajul universal al semnelor înseamnă aşa şi-aşa. Cu ochii închişi, zâmbeşte şi spune:

— Speram că-i Victor.

Paige îmi înlătură mâna de pe umărul ei.

Iar eu zic:

— Credeam că vă place mai mult de mine.

Zic:

— Nimeni nu-l place pe Victor foarte mult.

Maică-mea îşi întinde degetele înspre Paige şi spune:

— Îl iubeşti?

Paige mă priveşte.

— Pe Fred ăsta, zice maică-mea. Îl iubeşti?

Paige începe să ţăcăne repede din pix. Fără să se uite la mine, ci doar la planşeta cu fişa din poală, zice:

— Da.

Iar maică-mea zâmbeşte. Şi, întinzându-şi degetele înspre mine, zice:

— Dar tu o iubeşti?

Poate că la fel cum un porc-ţepos îşi iubeşte băţul lui puturos, dacă asta poate fi numită dragoste.

Poate că la fel cum un delfin iubeşte marginile netede ale piscinei.

Şi spun:

— Presupun că da.

Maică-mea îşi afundă bărbia în gât, într-o parte, zgâindu-se la mine, şi spune:

— Fred.

La care eu:

— Bine, bine, da.

Zic:

— O iubesc.

Ea îşi aşază degetele ei îngrozitoare, gri şi cumva înverzite, înapoi, pe moviliţa aia de abdomen, şi spune:

— Sunteţi atât de norocoşi.

Cu ochii închişi, zice:

— Victor nu se prea pricepe să iubească oamenii.

Zice:

— Mi-e groaznic de teamă că după ce eu nu voi mai fi, nimeni pe lumea asta nu-l va mai iubi pe Victor.

Bătrânii ăştia nenorociţi. Ruinele astea umane.

Dragostea e un rahat. Emoţia e un rahat. Eu sunt o piatră. Un jeg. Sunt un ticălos egoist şi-s mândru că-s aşa.

Ce NU ar face Iisus?

Dacă e să aleg între a nu fi iubit şi a fi vulnerabil, sensibil şi emotiv, poţi să păstrezi dragostea pentru altul.

Habar n-am dacă am minţit sau am jurat credinţă atunci când am spus că o iubesc pe Paige. Dar a fost un şiretlic. Ce ţi-e şi cu tâmpeniile astea femeieşti! Omul n-are suflet şi sunt sigur mie-n sută că n-o să vărs o lacrimă.

Maică-mea stă cu ochii închişi şi abdomenul umflându-i-se şi dezumflându-i-se în reprize lungi.

Inspiră. Expiră. Imaginează-ţi o greutate care-ţi apasă corpul, afundându-ţi capul şi mâinile, adânc, tot mai adânc.

Şi-adoarme.

Paige se ridică din scaunul stomatologic şi se-ndreaptă spre uşă, iar eu o urmez pe coridor.

Ea se uită împrejur şi zice:

— Vrei să mergem în capelă?

Nu prea am chef.

— Să vorbim, zice ea.

Îi zic, bine. Însoţind-o, îi spun:

— Mersi pentru ce-ai făcut. Pentru minciună.

La care Paige:

— Cine zice c-am minţit?

Atunci înseamnă că mă iubeşte? E imposibil.

— Bine, zice ea. Poate că am minţit un pic. Îmi placi. Oarecum.

Inspiră. Expiră.

În capelă, Paige închide uşa în urma noastră şi-mi spune:

— Simţi? şi-mi ia mâna şi o aşază pe abdomenul ei plat. Mi-am luat temperatura. Mi-a trecut vremea.

Cu maţele mele borţoase de la episodul cu bilele, îi spun, nu zău? Zic:

— Ei bine, cred că te-am luat la faza asta.

Tanya şi bilele ei de cauciuc.

Paige se-ntoarce şi se îndepărtează lent şi, cu spatele la mine, zice:

— Nu ştiu cum să-ţi spun.

Soarele prin vitraliile murdare – un perete întreg de umbre în sute de nuanţe aurii. Crucea din lemn galben. Simboluri. Altarul şi balustrada pentru împărtăşanie, toate-s acolo. Paige se duce şi se aşază pe una dintre bănci, o stranã, şi oftează. Cu o mână apucă marginea de sus a planşetei ei, iar cu cealaltă ridică nişte hârtii prinse într-o clamă, sub care se află o chestie roşie.

Jurnalul maică-mii.

Îmi întinde jurnalul şi-mi spune:

— Poţi să verifici şi singur. De fapt, chiar te rog s-o faci. Măcar pentru liniştea ta sufletească.

Iau cartea, dar tot nu se poate citi. Mă rog, eu n-o pot citi, că-i scrisă în italiană.

Iar Paige spune:

— Singura parte bună e că nu există nicio dovadă că materialul genetic folosit provine de la acea figură istorică.

Toate celelalte se verifică, zice ea. Datele, clinicile, specialiştii. Chiar şi preoţii cu care a vorbit au asigurat-o că materialul furat, ţesutul folosit de clinică, era singurul

prepuţ autentificat. Paige spune că toată povestea a provocat la Roma un scandal politic de proporţii.

— Cealaltă parte bună, zice ea, e că n-am spus nimănui cine eşti.

Iisuse Hristoase, zic.

— Nu, vreau să spun cine eşti *acum*.

La care eu:

— Nu, aia era o înjurătură.

Mă simt de parcă aş fi primit nişte rezultate proaste după o biopsie. Zic:

— Şi ce-nseamnă toate astea?

Paige dă din umeri.

— Nimic, dacă stai să te gândeşti, zice ea.

Arătând spre jurnalul din mâinile mele, mai zice:

— Dacă nu vrei să-ţi strici viaţa, ai face mai bine să-l arzi.

O întreb, în ce fel ne afectează asta, pe mine şi pe ea?

— N-ar trebui să ne mai vedem, zice ea, dacă la asta te referi.

O întreb, doar nu crede tâmpeniile astea, nu?

Iar Paige zice:

— Te-am văzut în mijlocul pacienţilor de-aici. Felul în care parcă-şi găsesc liniştea după ce vorbesc cu tine.

Stând acolo, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu bărbia în mâini, ea se apleacă în faţă şi-mi spune:

— Nici nu vreau să mă gândesc că mama ta ar putea avea dreptate. La urma urmei, n-or fi toţi cei cu care am vorbit în Italia duşi cu pluta. Dacă eşti într-adevăr odrasla divină a Domnului?

Binecuvântata şi perfecta întruchipare muritoare a Domnului.

Îmi vine să râgâi şi simt pe limbă un gust acid.

„Greaţă matinală” nu e cel mai potrivit termen, dar e primul care-mi vine în minte.

— Deci vrei să spui că nu te culci decât cu muritori? zic.

Aplecându-se înainte, Paige îmi aruncă privirea aia compătimitoare, aia pe care recepţionera o execută la perfecţie, cu bărbia lipită de piept şi cu sprâncenele ridicate la maximum, şi-mi spune:

— Îmi pare rău că m-am băgat în toată povestea asta. Promit că nu spun la nimeni.

Şi cu maică-mea cum rămâne?

Paige oftează şi ridică din umeri.

— Asta-i simplu. Ea e dusă cu pluta. Nimeni n-o s-o creadă.

Nu la asta mă refer. E pe moarte?

— Probabil că da, zice Paige. Doar dacă nu se întâmplă vreun miracol.

Capitolul 37

Ursula se opreşte să-şi tragă sufletul şi se uită la mine. Îşi scuturǎ degetele de la o mânǎ, îşi masează încheietura cu cealaltă şi-mi spune:

— Dac-ai fi fost o putinică, aş fi scos unt de juma’ de oră.

Îmi pare rău, îi zic.

Ea scuipă în palmă, îmi împresoară scula şi-mi spune:

— Chiar nu te recunosc.

Eu am renunţat de mult să mai pretind că mă cunosc.

Sigur e că suntem din nou într-una dintre acele zile greoaie din 1734 şi stăm trântiţi într-o căpiţă de fân din hambar. Eu cu mâinile încrucişate sub cap, Ursula încolăcită peste mine. Nu ne zvârcolim prea tare, ca să nu ne-nţepăm prin haine cu paiele uscate. Ne uităm amândoi la grinzi, la traversele din lemn urzite sub acoperişul de paie. Păianjenii se bălăngăne, atârnaţi de pânze.

Ursula începe să mi-o frece iar şi-mi spune:

— L-ai văzut pe Denny la televizor?

Când?

— Aseară.

Ca ce chestie?

Ursula dă din cap:

— Construieşte ceva. Oamenii se plâng. Au impresia că e un soi de biserică, iar el nu vrea să le spună de care.

Nimic nu-i mai jalnic decât să nu poţi trăi cu lucrurile pe care nu le înţelegi. Să ai nevoie de denumiri, de explicaţii, de analize minuţioase. Chiar şi pentru chestiile vădit inexplicabile. Cum ar fi Dumnezeu.

„Deconstrucţie” nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Nu e o biserică, îi spun. Îmi arunc cravata peste umăr şi-mi scot cămaşa din pantaloni.

Iar Ursula zice:

— La televizor spuneau că e vorba de-o biserică.

Cu buricele degetelor de la o mână, mă apăs în jurul buricului, al ombilicului, dacă vreţi, dar palparea nu dă cine ştie ce roade. Mă bat cu palma pe abdomen şi ciulesc urechea la cum sună, doar-doar oi depista prezenţa unei mase solide, dar nici procedura asta nu e concludentă.

Muşchiul masiv al sfincterului, cel care-ţi ţine rahatul în interior, se mai cheamă, în termeni medicali, *prag rectal*, iar dacă-ţi bagi ceva dincolo de acest prag, nu-l mai scoţi decât cu intervenţie specială. În saloanele de urgenţe din spitale, această intervenţie se numeşte *extracţie colorectală a corpilor străini*.

Ursulei îi spun să-şi lipească urechea de abdomenul meu, poate aude ceva.

— Denny n-a fost niciodată prea întreg la minte, zice ea, apropiindu-şi urechea-i caldă de bumburel.

De buric. De ombilic, cum i-ar zice doctorii.

Pacientul mediu care acuză prezenţa unor corpi străini în rect este un bărbat de vreo patruzeci-cincizeci de ani. Corpii străini sunt în marea majoritate a cazurilor *autoadministraţi* – aşa se exprimă medicii.

Ursula zice:

— Ce să aud?

Zgomote intestinale normale.

— Gâlgâituri, chiţăieli, ghiorăieli, orice, zic eu.

Orice care să ateste că am un trafic intestinal normal şi un scaun care nu-i blocat de cine ştie ce obiect.

Cazurile de corpi străini colorectali cresc vertiginos de la un an la altul. Există situaţii în care corpii străini au rămas în rect bine mersi timp de câţiva ani, fără să perforeze intestinele sau să nască cine ştie ce complicaţii medicale. Chiar dacă Ursula aude ceva, tot nu e concludent. Ca să fie, e nevoie de o radiografie Roentgen abdominală sau o rectosigmoidoscopie.

Imaginează-ţi că eşti pe masa de examinare, cu genunchii la piept, în ceea ce ei numesc poziţia echer. Bucile îţi vor fi larg depărtate şi fixate cu bandă adezivă.

Cineva îţi va aplica o presiune periabdominală, în timp ce altcineva îţi va introduce un forceps, pe care-l va manipula transanal pentru a-ţi extrage corpul străin. Bineînţeles că toată operaţia necesită anestezie locală. Şi evident că nimeni n-o să chicotească sau să facă poze. Şi totuşi.

Totuşi. Aici e vorba de mine.

Închipuie-ţi imaginea sigmoidoscopică pe monitor: o lumină puternică înaintând de-a lungul unui tunel strâmt de ţesut mucos, umed şi rozaliu, şi intrând într-o zbârcitură întunecată care duce la ceea ce toată lumea poate vedea pe ecran – un hamster mort.

Vezi şi: un cap de păpuşă Barbie.

Vezi şi: o bilă roşie de cauciuc.

Mâna Ursulei şi-a întrerupt du-te-vino-ul, iar ea zice:

— Îţi aud bătăile inimii.

Zice:

— Pari destul de speriat.

Nu. Nici vorbă, îi zic. Mă distrez de minune.

— Nu prea dai impresia asta, zice şi-i simt respiraţia fierbinte peste regiunea periabdominală.

Zice:

— Simt nişte tunele carpiene.

— Vrei să spui că am *sindromul tunelului carpian*, zic. Dar n-ai cum, pentru că va fi descoperit abia după Revoluţia industrială.

Ca să împiedici corpul străin să urce pe colon, foloseşti la tractare o sondă Foley şi introduci un balon în colon, deasupra corpului străin. După care umfli balonul. Mai des folosită e pompa cu vid plasată deasupra corpului străin. De obicei e utilizată în cazul sticlelor de vin sau bere autoadministrate.

Cu urechea încă lipită de burta mea, Ursula îmi zice:

— Ştii al cui e ăsta?

Îi spun că-i o glumă proastă.

În cazul sticlelor băgate cu gâtul înainte, e nevoie de o sondă Robinson, care să înconjoare sticla şi să lase aerul să circule mai departe până se egalizează presiunea. În cazul sticlelor autoadministrate cu fundul înainte, e nevoie de un dispozitiv retractor care să intre în sticlă şi s-o umple cu ipsos. După ce ghipsul se întăreşte, tragi dispozitivul retractor cu tot cu sticlă.

Merg şi clismele, dar rareori dau rezultate.

Stau cu Ursula în hambar şi aud cum începe să plouă. Stropii lovesc paiele de pe acoperiş şi în stradă se aud curgând şiroaiele de apă. Lumina din ferestre e tot mai slabă şi se aud paşii grăbiţi ai celor care caută adăpost. Mutanţii de pui albi cu negru se strecoară înăuntru prin

găurile din ziduri şi dau din aripi pentru a se scutura de apă.

Şi zic:

— Ce altceva mai spun la televizor despre Denny?

Denny şi Beth.

Zic:

— Tu crezi că Iisus a ştiut de la bun început că e Iisus ori a aflat de la maică-sa sau de la altcineva şi a crescut cu gândul ăsta?

De undeva, de jos, ajunge la mine un zgomot, dar nu e de la maţele mele.

Ursula expiră, după care începe iar să fornăie. Mâna ei bâjbâie peste mine. Mă bâjbâie. Părul i se revarsă peste coapsele mele. Urechea ei moale şi caldă e afundată în burta mea.

Simt o mâncărime pe spate, de la paie.

Puii râcâie prin praf şi prin paie. Păianjenii îşi ţes pânza.

Capitolul 38

Ca să confecţionezi din hârtie o lumânare de ureche, iei o foaie şi o rulezi până obţii un tub subţire. Nimic miraculos. Întotdeauna trebuie să porneşti de la ceea ce ştii deja.

Astea-s rămăşiţele de cunoştinţe din ce-am învăţat la medicină, pe care le predau acum puştilor care vin în excursie cu clasa la Parcul Colonial Dunsboro.

Poate că trebuie să te zbaţi de unul singur ca să produci miracole veritabile.

Denny vine la mine după ce toată ziua a pus piatră peste piatră, în ploaie, şi-mi spune că nu mai aude nimic de la câtă ceară i s-a strâns în urechi. S-a aşezat într-un scaun din bucătăria maică-mii, cu Beth alături, iar ea stă lângă uşă, aplecată înainte, cu fundul sprijinit de tejgheaua bucătăriei. Denny stă într-un scaun tras de sub masă şi întors într-o dungă, iar o mână i se odihneşte pe masă.

Îi spun să stea nemişcat.

Rulând hârtia până obţin un tub compact, îi spun:

— Presupun că Iisus Hristos a trebuit să-şi exerseze rolul de fiu al Domnului înainte să-şi intre în mână.

Îi spun lui Beth să stingă luminile de la bucătărie şi vâr unul dintre capetele tubului subţire de hârtie în tunelul strâmt şi întunecat din urechea lui Denny. Are ceva fire de păr pe dinăuntru, dar nu suficient de multe ca să ne putem trezi cu un incendiu, cum au alţii. Îi răsucesc tubul în ureche, nu foarte adânc, ci doar cât să rămână fixat când îi dau drumul.

Ca să mă concentrez, încerc să nu mă gândesc la urechea lui Paige Marshall.

— Şi dacă Iisus şi-a petrecut toată adolescenţa dând greş, spun eu, până când i-a reuşit primul miracol?

Denny stă pe scaun, în întuneric, cu tubul alb de hârtie ieşindu-i din ureche.

— Cum de nu se ştie nimic despre primele rateuri ale lui Iisus? spun eu. Sau cum de n-am auzit de miracolele lui decât după ce-a împlinit treizeci de ani?

Beth îşi împinge înainte prohabul blugilor ei mulaţi şi mă folosesc de fermoarul lor ca să aprind un chibrit, după care duc flacără până aproape de capul lui Denny. Dau foc celuilalt capăt al tubului de hârtie.

De la scăpărat, camera duhneşte a sulf.

Din capătul aprins iese fum, iar Denny spune:

— Sper că nu păţesc ceva, da?

Flacără înaintează, apropiindu-se de sfecla lui Denny. Capătul aprins al tubului înfloreşte şi începe să se risipească. Fărâmiţe negre de hârtie, cu marginile portocalii, se înalţă în tavan. Câteva bucăţele carbonizate cad pe jos.

Chiar aşa-i spune chestiei ăsteia. Lumânare de ureche.

Zic:

— Şi dacă Iisus a început prin a fi drăguţ cu oamenii, adică, ştiu eu?, a ajutat bătrânici să treacă strada sau le-a atras atenţia oamenilor că şi-au uitat felinarele de la casă aprinse?

Zic:

— Mă rog, nu *tocmai* aşa ceva, dar pe-aproape.

Privind la flacăra care se apropie din ce în ce mai mult de urechea lui Denny, spun:

— Şi dacă Iisus şi-a petrecut ani buni străduindu-se să-şi perfecţioneze afacerea cu înmulţirea pâinilor şi-a peştilor? Şi toată treaba cu Lazăr... Trebuie să fi exersat ceva la ea, nu?

Ochii lui Denny se chinuie să-şi dea seama cât de aproape e flacăra, iar el spune:

— Beth, o să mă ard?

Iar Beth se uită la mine şi zice:

— Victor?

Iar eu zic:

— Situaţia e sub control.

Rezemându-se şi mai tare de tejgheaua din bucătărie, Beth întoarce capul într-o parte ca să nu vadă şi zice:

— Toată chestia asta mi se pare o tortură ciudată.

— Poate că, zic eu, poate că nici Iisus n-a crezut de la bun început în forţele sale.

Mă aplec peste Denny şi, dintr-o suflare, sting flacăra. Ca să nu mişte, îl prind cu mâna făcută căuş de falcă şi-i scot încet restul de tub din ureche. Când i-l arăt, tubul e negru şi lipicios de la ceara topită de foc.

Beth aprinde lumina în bucătărie.

Denny îi arată tubuleţul înnegrit, iar Beth îl miroase şi zice:

— Pute.

Eu zic:

— Poate că miracolele ţin de talent şi trebuie să-ncepi cu chestii mărunte.

Denny îşi acoperă cu palma urechea curată, apoi ia mâna de-acolo. Repetă mişcarea, după care zice:

— Mult mai bine.

— Departe de mine gândul că Iisus s-ar fi dedat la trucuri cu cărţi de joc, zic eu, dar cred că poţi să-ncepi prin a nu le face rău oamenilor.

Beth se apropie şi-şi aruncă părul peste cap cu o mână, ca să se poată uita în urechea lui Denny. Privind cu ochii întredeschişi, îşi roteşte capul ca să privească din mai multe unghiuri.

Rulând o foaie nouă de hârtie, zic:

— Am auzit c-ai apărut la TV deunăzi.

Apoi zic:

— Pardon.

Rulând tubul tot mai strâns, adaug:

— A fost greşeala mea.

Beth stă dreaptă şi se uită la mine. Îşi vântură părul. Denny îşi vâră un deget în urechea curată şi scormoneşte acolo, după care-l scoate şi-l miroase.

Ţinând tubul în mână, spun:

— De azi încolo, vreau să fac tot posibilul să devin un om mai bun.

Sufocări prin restaurante, fraierit oamenii – gata, mă las de meserie. Futaiuri pe apucate, sex la-ntâmplare – gata cu prostiile astea.

Spun:

— I-am sunat pe cei de la primărie şi am depus o plângere împotriva ta. I-am sunat şi pe cei de la postul de televiziune şi le-am spus o grămadă de lucruri despre tine.

Mă doare stomacul, dar nu ştiu dacă e de la sentimentul de vinovăţie sau de la vreo ocluzie intestinală.

Oricum ar fi, sunt complet de căcat.

Preţ de-o secundă, arunc o privire pe geamul întunecat de deasupra chiuvetei din bucătărie, la noaptea de-afară. Reflectat în geam, mi se pare că-s la fel de slab şi de distrus ca şi maică-mea. Sfinţia Mea cea virtuoasă, poate şi cea divină. O văd şi pe Beth uitându-

se la mine, cu mâinile încrucişate la piept. Şi-l văd şi pe Denny stând lângă masa din bucătărie şi scormonindu-se cu degetul în urechea murdară. După care-şi inspectează resturile de sub unghie.

— Chestia e că tare mi-aş fi dorit s-aveţi nevoie de mine, zic. Mi-aş fi dorit să-mi cereţi o mână de ajutor.

Beth şi Denny mă privesc cu atenţie, iar eu mă uit la noi trei reflectaţi în geam.

— Bine. Da, zice Denny. Am nevoie de ajutorul tău.

Şi-apoi, către Beth:

— Ce-i chestia asta cu noi la televizor?

Beth ridică din umeri şi zice:

— Cred că a fost marţi. Nu, stai, ce zi e azi?

Iar eu:

— Deci ai nevoie de mine?

Stând în continuare pe scaun, Denny arată spre tubul de hârtie pe care l-am pregătit. Îşi întoarce urechea împuţită spre mine şi-mi spune:

— Băi, fă-o şi pe asta. A fost super-mişto. Curăţ-o şi pe asta.

Capitolul 39

Când ajung la biserică, e deja întuneric şi plouă, iar Nico mă aşteaptă în parcare. Se chinuie să-şi pună haina

pe ea şi, preţ de o clipă, o mânecă îi atârnă fleaşcă, până când îşi strecoară mâna prin ea. Nico îşi vâră degetele în cealaltă mânecă şi scoate afară ceva alb, de dantelă.

— Ţine-mi un pic asta, zice ea şi-mi întinde un ghemotoc cald de dantele şi elastice.

E sutienul ei.

— Doar pentru două ore, zice ea. N-am niciun buzunar.

Îmi zâmbeşte din colţul gurii şi-şi muşcă un pic buza cu dinţii de sus. Ochii îi strălucesc de la ploaie şi de la luminile străzii.

Nu pot să-i ţin chestia aia, îi spun. Nu pot. Nu mai pot.

Nico ridică din umeri şi-şi înghesuie sutienul la loc în mâneca de la haină. Toţi obsedaţii sexual s-a regrupat deja înăuntru, în sala 234. Coridoarele sunt pustii – doar cu linoleumul ceruit de pe jos şi panourile de pe pereţi. Peste tot sunt afişate anunţuri de-ale bisericii şi lucrări artistice ale copiilor. Desene cu Iisus şi cu apostolii. Iisus şi Maria Magdalena.

Mă îndrept spre sala 234 şi sunt cu un pas înaintea lui Nico. Ea mă trage de curea pe la spate şi mă lipeşte de un panou de pe perete.

La cât de tare mă înţeapă intestinele şi la ce crampe am, atunci când mă trage de curea, încep să scot râgâieli acide. Stau cu spatele lipit de perete, iar ea îşi

lipeşte piciorul de al meu şi mă cuprinde cu mâinile pe după cap. Sânii ei calzi şi moi sunt striviţi între noi, iar gura lui Nico se lipeşte perfect de a mea, aşa încât amândoi începem să respirăm parfumul ei. Limba i-e mai mult în gura mea decât într-a ei. Piciorul ei se freacă nu atât de erecţia mea, cât de maţele mele blocate.

Crampele ar putea indica un cancer colorectal. Apendicită acută. Hiperparatiroidism. Insuficienţă suprarenală.

Vezi şi: ocluzie intestinală.

Vezi şi: corpi străini în rect.

Fumatul. Rosul unghiilor. Asta era terapia mea contra sexului, dar cu Nico înotând peste mine n-o pot pune în practică.

Nico zice:

— Bine, o să găsim un loc mai bun.

Se dă la o parte, iar eu mă îndoi de durere de la intestine şi pornesc împleticit înspre sala 234, cu Nico şuşotind în urma mea.

— Nu, şuşoteşte ea.

În sala 234, liderul grupului cuvântă:

— În seara asta ne vom concentra asupra celei de-a patra etape.

— Nu acolo, zice Nico şi ne trezim în dreptul uşii, priviţi de mulţimea strânsă în jurul unei mese mari şi joase, pătată cu vopsea şi plină de cocoloaşe uscate.

Scaunele sunt de fapt nişte găletuşe de plastic atât de joase, încât genunchii fiecăruia parcă ţâşnesc în faţă. Oamenii ăştia nu fac altceva decât să se zgâiască la noi. Bărbaţii şi femeile astea. Legendele urbane. Obsedaţii sexual.

Liderul grupului zice:

— Mai e cineva printre noi care n-a isprăvit cu etapa a patra?

Nico se insinuează lângă mine şi-mi şopteşte la ureche:

— Dacă intri acolo, cu toţi fraierii ăia, n-o să mi-o mai pun cu tine în veci.

Vezi şi: Leeza.

Vezi şi: Tanya.

Iar eu mă apropii de masă şi mă aşez pe-o găletuşă de-aia.

Celor care mă privesc le spun:

— Bună. Sunt Victor.

Uitându-mă în ochii lui Nico, zic:

— Numele meu e Victor Mancini şi sunt obsedat sexual.

Şi mai spun cum am rămas blocat la nivelul patru de nici nu mai ştiu când.

Am senzaţia că nu mă apropii de sfârşit, ci că sunt abia la început.

Încă sprijinită în prag, cu ochii în lacrimi – lacrimi negre, de la rimel, care ţâşnesc din ochii lui Nico şi pe care ea şi le şterge cu mâna –, Nico zice sau mai degrabă strigă:

— Ei bine, eu nu sunt.

Iar sutienul îi alunecă din mâneca hainei şi cade pe podea.

Arătând înspre ea, zic:

— Iar ea e Nico.

La care Nico spune:

— Să vă ia dracu’ pe toţi!

Îşi înhaţă sutienul de pe jos şi dispare.

Şi-atunci vine replica celorlalţi, bună, Victor.

Iar liderul grupului zice:

— OK.

Zice:

— Aşa cum spuneam, soluţia cea mai bună e să-ţi aduci aminte când ţi-ai pierdut virginitatea...

Capitolul 40

Undeva la nord-nord-est, deasupra Los Angeles-ului, mi se pusese pata, aşa că am întrebat-o pe Tracy dacă ar putea să mă rezolve scurt. Asta se-ntâmpla într-o altă viaţă.

Cu un fir gros de scuipat atârnând între măciulia mea şi buza ei de jos, cu faţa roşie şi umflată de la cât de vârtos mi-a supt-o şi încă strângându-mi scula în mână, Tracy se ciuceşte pe călcâie şi-mi spune că-n Kama Sutra te-nvaţă cum să-ţi faci buzele de-un roşu aprins ungându-le cu transpiraţia de la testiculele unui armăsar alb.

— Vorbesc serios, zice ea.

Dintr-o dată simt un gust ciudat în gură şi mă uit cu atenţie la buzele ei, la buzele ei de aceeaşi culoare purpurie ca şi scula mea. Îi spun:

— Tu nu faci chestia aia, nu-i aşa?

Cineva încearcă mânerul de la uşa toaletei şi amândurora ne fuge privirea într-acolo, ca să ne asigurăm că am încuiat-o.

Asta-i acea primă dată, momentul la care te-ntorci pentru a-ţi explica dependenţa. Acea primă dată care nu va mai fi egalată niciodată.

Nimic nu poate fi mai rău decât un puşti care deschide uşa. La fel de rău e şi când un bărbat dă năvală pe uşă şi nu înţelege ce se-ntâmplă. Chiar şi atunci când

eşti singur, dacă un puşti deschide uşa, trebuie să-ţi încrucişezi rapid picioarele. Să te prefaci că nu-i decât un accident. Un adult ţi-ar trânti uşa şi-ar striga „Data viitoare încui-o, idiotule!”, dar tot el e ăla care roşeşte.

Nasol, spune Tracy, e şi atunci când eşti ceea ce-n Kama Sutra se cheamă femeie-elefant. Mai ales atunci când celui cu care eşti îi zice bărbat-iepure.

Atributele animale se referă la mărimea organelor genitale.

După care zice:

— Nu voiam să sune aşa, dar n-am găsit altă formulare.

Dacă are cineva ghinionul să deschidă uşa, o să aibă coşmaruri cu tine toată săptămâna.

Cu excepţia cazurilor în care persoana aia chiar face pe ea, cea mai bună apărare a ta e că oricine se nimereşte să deschidă uşa şi să dea peste tine stând pe budă va recunoaşte că e greşeala lui. Vina lui.

Eu aşa am făcut de când mă ştiu. Obişnuiam să dau peste femei sau bărbaţi călare pe toaletele din avioane, trenuri, autobuze Greyhound sau în acele toalete unisex minuscule din restaurante. Deschideam uşa şi vedeam ştiu eu ce necunoscut stând acolo sau vreo blondă dinţoasă cu ochi albaştri, cu inel înfipt în buric şi pe tocuri, cu chiloţii tanga întinşi între genunchi şi cu restul

hainelor şi sutienul împăturite pe etajera de lângă chiuvetă. De fiecare dată când mi se întâmpla asta, mă întrebam, *de ce dracu' nu-ncuie oamenii uşa*?

De parcă n-aş şti că nu-i un accident.

Nimic nu-i la voia întâmplării.

Ţi se poate întâmpla ca-n trenul cu care mergi la lucru să deschizi uşa de la budă şi să dai peste o brunetă cu părul strâns şi cu ditamai cerceii bălăngănindu-i-se peste gâtul alb şi neted, dezbrăcată de la talie în jos şi cu hainele pe podea. Cu cămaşa descheiată şi fără nimic pe dedesubt, dar cu palmele făcute căuş peste fiecare sân, cu unghiile, buzele şi sfârcurile în aceeaşi nuanţă între roşu şi maro. Cu picioarele la fel de albe şi de fine ca şi gâtul, fine ca o maşină care merge cu două sute cincizeci de kilometri pe oră, cu părul pubian la fel de brunet – şi-o vezi că-şi linge buzele.

Trânteşti uşa şi zici:

— Mă scuzaţi.

Şi de undeva dinăuntru se aude înfundat:

— Dar te rog.

Şi nici vorbă să-ncuie uşa. Semnul zice în continuare „Liber".

Povestea e cam aşa: pe când încă urmam cursurile de medicină la USC, obişnuiam să iau avionul dus-întors între coasta de est şi Los Angeles. În vacanţele şcolare

din timpul anului. De şase ori mi s-a întâmplat să deschid uşa de la budă şi să dau peste una şi aceeaşi yoghină roşcată, despuiată de la brâu în jos, cocoţată cu picioarele pe colacul de la WC şi pilindu-şi unghiile cu scăpăriciul de la o cutie de chibrituri, de parcă ar fi încercat să-şi dea foc, şi îmbrăcată doar cu o bluză de mătase înnodată peste sâni. Şi tot de şase ori şi-a coborât privirea la păsărica ei rozalie şi pistruiată, încojurată de floci portocalii, după care şi-a ridicat lent privirea cenuşie, ca de metal, şi de fiecare dată mi-a spus:

— Mă scuzaţi, dar e ocupat.

De şase ori îi trântesc uşa în faţă.

Îmi vine să-i spun un singur lucru:

— Nu pricepi engleza?

De şase ori.

Tot episodul durează mai puţin de-un minut. Nu-ţi lasă timp de gândire

Dar se întâmplă din ce în ce mai des.

Altă dată, undeva între Los Angeles şi Seattle, deschizi uşa şi dai peste un surfer blond care se ţine strâns cu ambele mâini bronzate de scula lui vânătă, care domn îşi suflă părul de pe ochi şi-şi îndreaptă scula, umedă şi-nghesuită într-un prezervativ lucios, şi-o îndreaptă spre tine şi-ţi spune:

— Să treacă timpul mai uşor...

Aşa-i mereu când mergi la budă: semnul zice „Liber”, dar întotdeauna e cineva înăuntru.

Alta stă cu două degete vârâte adânc în ea.

Altul îşi freacă scula de doişpe centimetri între degetul mare şi arătător, încordat şi gata să-şi slobozească soldăţeii albi.

Ajungi să te-ntrebi ce-or înţelege ei prin „Liber”.

Chiar şi când dai peste o budă goală, tot pute a spermicid. Prosoapele sunt întotdeauna jilave. Pe oglindă, la aproape doi metri de podea, vezi o urmă de picior, vârful piciorului unei femei, cinci amprente rotunde lăsate de degetele ei, şi te-ntrebi, *ce s-a întâmplat aici*?

La fel ca-n cazul anunţurilor publice codate, valsul *Dunărea Albastră* sau sora Flamingo, te-ntrebi, *ce-i chestia asta*?

Te-ntrebi, *ce vrea să mai însemne şi asta*?

Vezi o dâră de ruj pe perete, undeva aproape de podea, şi nu poţi decât să-ţi imaginezi ce s-a întâmplat. Vezi urme albe, uscate, pe peretele de plastic, de la ultima stropire cu soldăţei albi.

Pe unele zboruri, pereţii sunt încă umezi la atingere, iar oglinda-i aburită. Preşul lipicios. Chiuveta înfundată cu floci de toate culorile. Pe etajeră, lângă chiuvetă, se

vede o urmă perfect rotundă de gelatină şi mucus, lăsată de diafragma uneia. Pe unele zboruri vezi două sau chiar trei urme perfect rotunde, dar de mărimi diferite.

Vorbim aici de segmentele interne ale zborurilor transoceanice. Zboruri de zece până la şaisprezece ore. Zboruri directe, de la Los Angeles la Paris. Sau de oriunde la Sidney.

În timpul celui de-al şaptelea voiaj la Los Angeles, yoghina roşcată îşi trage repede rochia pe ea şi vine după mine. Chinuindu-se să-şi tragă fermoarul la spate, mă urmăreşte până la scaun, se aşază lângă mine şi-mi spune:

— Dacă ţi-ai propus cumva să mă faci să mă simt prost, află c-ai reuşit.

E coafată la fel ca duduile din serialele TV, numai că la ea bluza i-e încheiată-n faţă cu o fundă neglijentă, iar totul e prins cu o broşă uriaşă.

Zici din nou:

— Mă scuzaţi.

Zburăm spre vest şi suntem undeva la nord-nord-vest, deasupra Atlantei.

— Uite ce e, zice ea, am prea multe pe cap ca să mai înghit şi rahatul ăsta. Mă-nţelegi?

Tu zici:

— Mă scuzaţi.

— Într-o lună, trei săptămâni mi le petrec pe drumuri, spune ea. Plătesc pentru o casă pe care n-o văd niciodată, plătesc orele de fotbal ale copilului... Nu vrei să ştii cât mă costă să aibă cineva grijă de taică-meu. Nu merit şi eu ceva? Nu arăt ca o ciumă. Ai putea măcar să nu-mi mai trânteşti uşa în faţă.

Să mor eu dacă nu-mi spune toate astea.

Îşi vâră faţa între mine şi revista pe care mă prefac c-o citesc.

— Nu te mai ascunde după deget, zice ea. Sexul nu mai e un secret pentru nimeni.

La care eu zic:

— Sexul?

La care ea îşi acoperă gura cu mâna şi se cuibăreşte din nou în scaun.

Zice:

— Aoleu, îmi pare rău! M-am gândit că...

Şi o văd că se-ntinde s-apese butonaşul roşu de deasupra ei.

Însoţitoarea de zbor îşi face apariţia, iar roşcata comandă două pahare de bourbon.

Zic:

— Presupun că ai de gând să le bei pe amândouă.

La care ea:

— De fapt, amândouă sunt pentru tine.

Aceasta a fost prima mea experienţă. Cea pe care nimic n-o mai poate egala.

— Hai să nu ne mai certăm, zice ea şi-mi întinde o mână albă şi rece. Eu sunt Tracy.

S-ar fi putut întâmpla într-un loc mai bun, de pildă într-un Lockheed TriStar 500, prevăzut cu cinci toalete uriaşe, izolate în spatele sectorului pentru clasa turist. Spaţioase. Izolate fonic. În spatele tuturor, fără ca lumea să vadă cine intră şi cine iese.

În schimb, nu poţi să nu te gândeşti ce tont a conceput planul acestui Boeing 747-400, unde parcă toate băile se reduc la un WC şi gata. Ca să păstrezi discreţia, trebuie să-ţi croieşti drum până la toaletele din spatele sectorului de la clasa turist. În niciun caz la cele de la clasa business – decât dacă vrei ca toată lumea să afle cu ce te ocupi.

E simplu.

Dacă eşti bărbat, lucrurile stau aşa: îţi scoţi jucărica – ţiparul, mă-nţelegi –, îl lustruieşti frumos şi-aştepţi cu el ca la paradă, în poziţie de drepţi. Poate pică ceva.

Gândeşte-te că eşti la pescuit.

Dacă eşti catolic, ştii despre ce vorbesc: e la fel ca atunci când eşti într-un confesional. Aştepţi, te eliberezi şi eşti mântuit.

Gândeşte-te că ai prins peştele şi i-ai dat drumul. Ca-n chestia aia de-i zice „pescuit sportiv”.

Cealaltă variantă e să încerci mai multe uşi, până când dai peste ceva ce-ţi place. Ca-n jocul ăla vechi de la televizor, în care orice număr ai alege, se lasă cu un premiu. Ca-n povestea cu doamna şi tigrul.

În spatele unor uşi e câte-o spilcuită venită de la clasa I, dornică de senzaţii tari cu unul mai sărăntoc, de la clasa cea mai ieftină. Slabe şanse, aşadar, să dea peste cineva cunoscut. În spatele altor uşi e câte unul smochinit, cu cravata maronie aruncată peste umăr, cu genunchii păroşi şi crăcănaţi lipiţi de pereţi, mângâindu-şi viermele zbârcit, unul care-ţi spune:

— Pardon, băiete, nu e niciun apropo.

Când ţi se-ntâmplă asta, nu e frumos să spui:

— Auzi, da’ tu nu te uiţi la tine?

Sau:

— Ai vrea *tu*.

Cu toate astea, satisfacţia e suficient de mare ca să întinzi coarda.

Spaţiul strâmt, WC-ul şi proximitatea a două sute de necunoscuţi sunt foarte excitante. În lipsa spaţiului de manevră, eşti mai câştigat dacă eşti contorsionist. Foloseşte-ţi imaginaţia. Puţină creativitate şi câteva

exerciţii fizice şi-ai bătut la poarta raiului. Nici n-o să-ţi dai seama când trece timpul.

Partida e pe jumătate câştigată dacă accepţi provocarea. Pericolul şi riscul.

Nu e acelaşi lucru cu cucerirea Vestului Sălbatic, o expediţie la poli sau primul pas pe Lună.

E un alt fel de explorare spaţială.

Cartografiezi un alt fel de deşert. Vastul tău deşert interior.

E ultima redută pe care o ai de cucerit: jungla braţelor şi a picioarelor, a pielii şi a părului celorlalţi, mirosurile şi gemetele celor cu care încă nu ţi-ai tras-o. Marile necunoscute. Ultima pădure care-şi aşteaptă defrişarea. Aici găseşti tot ceea ce doar ţi-ai imaginat.

Eşti un fel de Cristofor Columb care navighează deasupra liniei orizontului.

Eşti primul om al peşterii care riscă să mănânce o stridie. Poate că stridia *aia* nu e ceva nou, dar e nouă pentru tine.

Suspendat în hău, undeva la jumătatea drumului de paisprezece ore dintre Heathrow şi Johanesburg, poţi avea zece aventuri adevărate. Doişpe, dacă filmul e prost. Mai multe dacă avionul e plin, mai puţine dacă sunt turbulenţe. Mai multe dacă n-ai nimic împotriva

gurii unui tip, mai puţine dacă te-ntorci la locul tău în timp ce se serveşte masa.

Ce nu mi-a plăcut la acea primă experienţă, aia când eram beat şi mă regulam cu roşcata, Tracy, e că avionul a intrat într-un gol de aer. Cum eu eram lipit de colacul WC-ului, am căzut o dată cu avionul, dar Tracy a ţâşnit în sus ca şampania, cu tot cu prezervativul meu înfipt în ea, şi a dat cu capul de tavan. Am ejaculat instantaneu, iar sperma mea a rămas suspendată în aer, nişte soldăţei albi plutind în imponderabilitate, între mine, rămas pe closet, şi ea, lipită de tavan. Şi dup-aia, buf!, ne ciocnim iar, ea cu prezervativul înăuntru, eu plin de sperma mea, şi se înfige iar în mine cu toate cele cincizeci şi ceva de kile ale ei, de parcă eram două mărgele ciocnindu-se pe-o aţă.

După toată nebunia aia, să zic mersi că nu port un bandaj herniar.

Iar Tracy râde şi zice:

— Mor după chestia asta.

De la turbulenţele mărunte, mă pomenesc cu părul ei peste faţă şi cu sfârcurile ei în bot. Perlele de la gâtul ei saltă-n aer. Tot aşa lanţul de aur de la gâtul meu. Tot aşa şi ouţele mele, care se agită în punga lor deasupra WC-ului.

De ici, de colo, mai ciupeşti câte ceva care să te ajute să-ţi îmbunătăţeşti performanţele sexuale. De pildă, acele Caravelle vechi, de fabricaţie franţuzească, dotate cu ferestre triunghiulare şi cortine adevărate, nu au toalete la clasa întâi, ci doar două la clasa turist, în capătul culoarului. Ia-ţi gândul, aşadar, de la trucuri flamboaiante şi limitează-te la poziţia tantrică indiană de bază. Stând faţă-n faţă, ea te cuprinde cu un picior pe după coapsă. Poţi adopta „trestia despicată” sau clasicul tandem tantric, pe flanc. Scrie-ţi propria Kama Sutra. Inventează ceva pe loc.

Dă-i bătaie. Doar ştii ce vrei.

Mă rog, pornesc de la premisa că amândoi sunteţi de-aceeaşi înălţime. În caz contrar, nu cumva să daţi vina pe mine pentru rezultat.

Şi nici nu vă aşteptaţi să vă dau mură-n gură. Îmi închipui că mai ştiţi şi voi câte ceva din chestiile de bază.

Chiar şi atunci când te-nghesui într-un Boeing 757-200, chiar şi în cea mai minusculă dintre toalete, tot poţi să pui în practică o versiune modificată a poziţiei chinezeşti, aia în care tu te aşezi pe closet, iar gagica se-nşurubează în tine, stând cu faţa la uşă.

Undeva la nord-nord-est, deasupra lui Little Rock, Tracy îmi spune:

— Acum mi-ar prinde bine tehnica femeilor albaneze, care te lucrează numai din muşchii constrictori ai vaginului.

Cum adică, te fac să termini folosindu-şi doar măruntaiele?

Tracy spune:

— Da.

Femeile albaneze?

— Da.

La care eu zic:

— Albania are vreo companie aeriană?

Pentru situaţiile în care te pomeneşti că însoţitoarea de zbor îţi bate la uşă, poţi grăbi lucrurile adoptând metoda florentină, în care femeia îl strânge pe bărbat la rădăcină şi-i trage pielea în jos, tare de tot, mărind sensibilitatea zonei. Trucul ăsta accelerează considerabil procesul.

Ca să tărăgănezi, apeşi cu putere zona dintre coaie şi gaura curului. Chiar dacă tactica asta nu blochează procesul, încărcătura se retrage în băşica udului şi sunteţi scutiţi să mai faceţi curăţenie după voi. Experţii au botezat-o metoda Saxonus.

În baia uriaşă de la coada unui McDonnell Douglas DC-10, seria 30CF, roşcata îmi predă poziţia negresei, aia în care ea stă cocoţată cu genunchii pe marginea

chiuvetei, iar eu mă las cu toată greutatea palmelor pe umerii ei palizi.

Aburind oglinda şi cu faţa roşie de efort, Tracy îmi spune:

— În Kama Sutra scrie că masajul cu suc de rodii, dovleac şi castravete ţi-o întăreşte şi timp de şase luni n-ai probleme cu erecţia.

Sfatul ăsta aduce întrucâtva cu termenul limită pe care-l primea Cenuşăreasa.

Ea îmi vede privirea în oglindă şi spune:

— O, Doamne, nu te mai ofensa şi tu din orice!

Undeva spre nord, deasupra Dallasului, încerc să storc ceva zeamă-n plus, în timp ce ea îmi spune că o femeie nu te va părăsi niciodată dacă-i acoperi capul cu urzici şi rahat de maimuţă.

La care eu zic, nu zău?

Iar dacă-ţi îmbăiezi soţia în lapte de bivoliţă şi fiere de vacă, ăl de i-o trage rămâne impotent.

La care eu zic, nu m-ar mira.

Dacă o femeie înmoaie un os de cămilă în sirop de gălbenele şi-şi unge genele cu lichidul obţinut, orice bărbat pe care îl va privi va cădea sub vraja ei. La nevoie, poţi folosi şi oase de păun, uliu sau vultur.

— Poţi să te convingi şi singur, zice ea. Tot ce-ţi spun e scris în cartea cărţilor.

Undeva la sud-sud-est, deasupra lui Albuquerque, în timp ce eu am faţa ca de albuş fiert, cu obrajii iritaţi de la părul ei, Tracy îmi spune că fiertura de testicule de berbec în lapte cu zahăr îţi reface virilitatea.

După care adaugă:

— Nu voiam să sune chiar aşa, dar n-am găsit altă formulare.

Şi eu care mă gândeam că mă descurc binişor. În ciuda celor două pahare duble de bourbon, au trecut deja trei ore şi încă mă mai ţin pe picioare.

Undeva la sud-sud-vest, deasupra Las Vegas-ului, cu picioarele tremurându-ne, ea îmi arată ceva ce-n Kama Sutra se cheamă tehnica scormonirii. Apoi „suptul fructului de mango”. Apoi tehnica devorării.

Înghesuiţi în micuţa noastră încăpere de plastic, încremeniţi într-un timp şi un spaţiu în care orice e posibil, suntem aproape ca nişte sclavi.

Duse sunt acele aparate Lockheed Super Constellations, în care fiecare baie avea două încăperi: o cameră de toaletă şi o budă separată.

Muşchii ei netezi, îmbibaţi de sudoare. Doi indivizi împreunaţi, două maşinării perfecte îndeplinind funcţia pentru care am fost construiţi. Sunt momente în care ne regulăm intens, atingându-ne doar cu partea alunecoasă din mine şi cu marginile ei de jos, tot mai umede şi mai

ieşite în afară, eu cu umerii lipiţi de peretele de plastic şi dând din fund, ea lăsată uşor pe vine şi cu un picior ridicat pe marginea chiuvetei.

Ne privim în oglinda netedă şi parcă vedem, dincolo de sticlă, un film, o captură video, o poză dintr-o revistă. Suntem alţii, nu noi înşine, ci nişte trupuri frumoase, rupte de realitate şi lipsite de viaţă sau de viitor.

Într-un Boeing 767, uriaşa toaletă centrală din capătul coridorului de la clasa turist e o binecuvântare. Ai rupt-o în fericire într-un Concorde, unde toaletele sunt minuscule, după părerea mea. Dacă nu faci altceva decât să te pişi, să-ţi schimbi lentilele de contact sau să te speli pe dinţi, atunci da, e loc berechet.

Dacă însă-ţi pui în cap să prestezi ceea ce-n Kama Sutra se cheamă „corbul” sau „linguriţa” sau orice altă poziţie ce presupune o marjă de mişcare dus-întors de peste cinci centimetri, roagă-te să zbori cu un Airbus european 300/310, unde poţi să dai chiar şi o petrecere în toaletele de la clasa turist. Aceleaşi facilităţi – tejghea suspendată şi loc destul pentru picioare – le găseşti şi-n cele două toalete pluşate dintr-un British Aerospace 1-11.

Undeva la nord-nord-est, deasupra Los Angeles-ului, mi se pune pata şi-o întreb pe Tracy dacă poate să mă rezolve.

Şi-i spun:

— De ce faci chestia asta?

Şi ea zice:

— Care?

Asta.

La care Tracy îmi zâmbeşte.

Lumea peste care dai în spatele uşilor descuiate e sătulă de discuţii despre vreme. Lumea asta e sătulă de-atâtea măsuri de siguranţă. Oamenii ăştia au redecorat prea multe case. Sunt nişte indivizi bronzaţi care au renunţat şi la tutun, şi la zahăr, şi la sare, şi la grăsimi şi carne. Sunt oameni care şi-au văzut părinţii şi bunicii studiind şi muncind o viaţă întreagă, ca să sfârşească prin a pierde totul. Au cheltuit totul doar pentru a supravieţui legaţi la perfuzii. Au uitat până şi cum să mestece sau să-nghită.

— Tatăl meu a fost doctor, îmi spune Tracy. Acolo unde-i acum, abia dacă-şi mai aduce aminte cum îl cheamă.

Toţi aceşti bărbaţi şi femei care stau în spatele uşilor neîncuiate ştiu că nu un căsoi e soluţia. Niciun partener mai breaz, nici banii şi nici operaţiile estetice.

— Orice se poate dobândi, zice ea, e făcut să se piardă.

Soluţia e că nu există nicio soluţie.

Tare chestie! Vorbesc serios.

— Nu, îi spun şi-mi plimb degetul peste coapsele ei. Mă refer la *asta*. De ce-ţi razi flocii?

— A, asta, zice ea şi-şi roteşte ochii, toată un zâmbet. Ca să pot purta chiloţi tanga.

În timp ce-mi găsesc locul pe budă, Tracy se examinează în oglindă, nu atât pentru a se contempla, cât pentru a vedea ce-a mai rămas din machiajul ei, şi, cu un deget umezit, îşi îndepărtează urmele întinse de ruj. Cu degetele, îşi masează urmele muşcăturii din jurul sfârcurilor. În Kama Sutra le zice Nori Împrăştiaţi.

Adresându-se oglinzii, spune:

— Fac traseul ăsta pentru că atunci când mă gândesc la el, nu văd vreun motiv mai bun să fac altceva.

N-are niciun sens.

Sunt oameni care-şi doresc nu atât un orgasm, cât să uite. Totul. Măcar pentru două minute, zece minute, douăzeci, o juma’ de oră.

Sau poate că atunci când oamenii sunt trataţi ca nişte vite, ăsta-i felul în care reacţionează. Sau poate că-i doar o scuză. Poate că se plictisesc şi-atât. Poate că nu suntem făcuţi să stăm înţepeniţi într-un avion înghesuit, plin de lume, fără să clintim un muşchi.

— Suntem sănătoşi, tineri, cu picioarele pe pământ şi plini de viaţă, zice Tracy. Dacă stai să te gândeşti mai bine, ce ţi se pare aiurea?

Îşi pune bluza pe ea şi-şi rulează ciorapii pe picior.

— De ce fac ceea ce fac? zice ea. Sunt destul de educată ca să nu mă supun nici unui plan prestabilit. Să deconstruiesc orice fantasmă. Să nu urmăresc un scop precis. La cât de deşteaptă sunt, mă piş pe ele de vise.

Sunt obosit şi încă despuiat când echipajul anunţă începutul coborârii, apropierea noastră de măreţul Los Angeles, apoi ora locală şi temperatura şi, în fine, informaţii despre legăturile de zbor.

Şi, preţ de-o clipă, această femeie şi cu mine stăm şi ascultăm, privind în gol.

— Fac asta, chestia asta, pentru că-mi place, zice ea şi se-ncheie la bluză. Poate că nu ştiu sigur de ce o fac. Într-un fel, de-aia sunt executaţi şi criminalii. Pentru că, după ce-ai depăşit o dată un prag, o să-l depăşeşti mereu.

Cu mâinile la spate, trăgându-şi fermoarul de la rochie, îmi spune:

— Adevărul e că nici nu-mi *doresc* să aflu de ce mă dau în vânt după sexul de ocazie. Pur şi simplu o fac, zice ea, pentru că atunci când încerci să-ţi găseşti o motivaţie, se duce dracului totul.

Se-ncalţă la loc, îşi netezeşte părul în părţi şi-mi zice:

— Te rog, să nu crezi cumva că a fost ceva ieşit din comun.

Descuind uşa, îmi spune:

— Relaxează-te.

Mai zice:

— Într-o bună zi o să-ţi dai seama că tot ce-am făcut noi aici a fost un mizilic.

Cu uşa întredeschisă, îmi spune:

— Azi n-ai făcut decât să treci pentru prima oară pragul despre care-ţi vorbeam.

Lăsându-mă-n urmă, singur şi gol, îmi mai spune:

— Nu uita să-ncui uşa după mine.

După care râde şi adaugă:

— Asta în caz că-ţi mai doreşti s-o ţii vreodată încuiată.

Capitolul 41

Fata de la recepţie nu vrea să mai audă de cafea.

Nu vrea să mai iasă-n parcare ca să-şi verifice maşina.

Îmi spune:

— Dacă mi se mai întâmplă ceva la maşină, ştiu eu pe cine să dau vina.

La care eu îi spun, şşşşt.

Îi spun că aud ceva dubios, o scurgere de gaz sau un copil care plânge pe undeva.

În difuzor e vocea maică-mii, înăbuşită şi lipsită de vlagă, venind din nu ştiu ce cameră.

De la recepţia din holul sanatoriului St. Anthony, ascultăm ce zice maică-mea:

— Sloganul Americii este „Nu-i destul de bun”. Nimic nu mai e destul de rapid. Nimic nu-i destul de mare. Nimic nu ne mai satisface. Încercăm mereu să ne perfecţionăm...

Recepţionera îmi spune:

— N-aud nicio scurgere de gaz.

Vocea gâtuită şi lipsită de vlagă continuă:

— Mi-am petrecut întreaga viaţă sabotând totul pentru că mi-a fost prea teamă să risc să creez ceva...

Şi recepţionera taie sonorul. Activează microfonul şi zice:

— Sora Remington e chemată la recepţie. Sora Remington, imediat la recepţie.

Paznicul obez, cu buzunarul de la piept plin de creioane.

Când dezactivează microfonul, vocea din difuzor revine gâtuită, vorbind în şoaptă.

— Pentru mine nimic n-a fost destul, niciodată, zice maică-mea, şi iată-mă acum, la capătul vieţii, rămasă cu nimic...

Şi vocea i se pierde.

N-a mai rămas nimic. Numai zgomot alb. Electricitate statică.

Şi-acum o să moară.

Doar dacă nu se-ntâmplă vreun miracol.

Paznicul dă buzna pe uşă, uitându-se la recepţioneră, şi-ntreabă:

— Zi, care-i problema?

Pe monitorul alb-negru o văd cum arată spre mine, iar eu stau îndoit de durere şi ţinându-mă cu amândouă mâinile de burtă. Ea spune:

— El.

Ea spune:

— De acum înainte, acest bărbat nu mai are voie să calce aici.

Capitolul 42

Aseară, la ştiri, s-a văzut doar cum eu strigam şi-mi agitam mâinile în faţa camerei de filmat, în timp ce Denny era o ţâră în spatele meu, aşezând o piatră în

perete, iar Beth îi sufla în ceafă, lovind într-un bolovan şi încercând să dăltuiască o statuie.

La TV arăt de parcă aş fi hepatic, cocoşat de la greutatea umflăturii din intestine. Aplecat înainte, îmi întind gâtul şi-mi ridic faţa ca să privesc la camera de filmat. Gâtul mi-e la fel de subţire ca braţul, iar mărul lui Adam îmi iese în evidenţă, mare cât un cot. Asta se-ntâmpla ieri, după serviciu, aşa că am pe mine ţinuta de secol optsprezece – cămaşa din pânză de in şi brăcinarii. Pantofii cu cataramă şi cravata nu-mi dau cine ştie ce prestanţă.

— Băi, zice Denny, stând alături de Beth în apartamentul ei, în timp ce ne uităm cu toţii la TV. N-arăţi prea falnic.

Arăt ca îndesatul ăla de Tarzan, ăla de stătea capră lângă maimuţa cu castanele prăjite. Mântuitorul bondoc şi zâmbetul lui de beatitudine. Eroul care n-are nimic de ascuns.

La TV n-am vrut decât să mai explic tuturor că nu-i nicio controversă. Am încercat să conving lumea că eu am fost cel care a declanşat tot tărăboiul ăsta, sesizând autorităţile şi spunându-le că locuiesc în apropiere şi că un ţicnit construieşte ceva, habar n-am ce, fără aprobare. Şi că spaţiul de lucru e periculos pentru copiii din zonă. Şi că tipul care face toată treaba nu pare în

toate minţile. Şi că, în mod sigur, e vorba de o biserică satanistă.

După care i-am sunat pe cei de la postul TV şi le-am spus acelaşi lucru.

Şi-aşa a început totul.

Partea despre cum am făcut toate astea doar pentru a-l obliga pe Denny să aibă nevoie de mine, ei bine, partea asta n-am explicat-o. Nu la TV.

Serios, toate explicaţiile mele au căzut la masa de montaj, pentru că tot ce-a rămas pe ecran e doar un maniac transpirat care încearcă să obtureze obiectivul aparatului de filmat cu o mână, gonindu-l pe reporter, iar cu cealaltă mână loveşte microfonul pufos care pendulează în cadru.

— Băi, zice Denny.

Beth a înregistrat micul meu episod fosilizat şi ne uităm la el iar şi iar.

Denny zice:

— Băi, arăţi de parc-ai fi posedat de diavol sau de mai ştiu eu cine.

Într-adevăr, sunt posedat de-o zeitate complet diferită. Sunt eu, încercând să fac o faptă bună. Încerc să înfăptuiesc mici miracole, ca să-mi fac mâna pentru miracolul suprem.

Îmi scot termometrul din gură şi citesc 39 de grade. Transpir la greu şi-i spun lui Beth:

— Îmi pare rău de canapeaua ta.

Beth ia termometrul şi-i aruncă o privire, după care-mi pune mâna rece pe frunte.

Îi zic:

— Îmi pare rău că n-am văzut în tine decât o paraşută idioată şi cu capul în nori.

A fi Iisus presupune să fii sincer.

La care Beth îmi spune:

— Nicio problemă. Niciodată nu mi-a păsat de ce crezi. Numai lui Denny îi pasă.

Scutură termometrul şi mi-l vârî din nou sub limbă.

Denny derulează caseta înapoi şi iată-mă din nou.

În seara asta braţele mă dor, iar mâinile îmi sunt fleşcăite şi aspre de la cât var am turnat în mortar. Îl întreb pe Denny, cum e să fii celebru?

În spatele meu, la televizor, se înalţă ziduri de piatră care se bombează la vârf, formând baza unui turn. Prin alte ziduri sunt lăsate găuri pentru ferestre. Printr-un intrând larg poţi vedea edificiul unei scări interioare. Mai sunt ziduri abia începute care sugerează fundaţiile pentru alte aripi, alte turnuri, alte peristiluri, colonade, piscine sau curţi interioare.

Vocea reporterului întreabă:

— Construcţia pe care o ridicaţi e o casă?

La care eu îi spun că nu ştim.

— E vreo biserică?

Nu ştim.

Reporterul îşi vâră capul în cadru. E unul brunet, cu părul pieptănat peste cap şi cumva umflat. Îmi bagă microfonul în gură şi mă întreabă:

— Atunci ce construiţi?

N-o să ştim până nu punem şi ultima piatră.

— Dar când o să se întâmple asta?

Nu ştim.

După atâta amar de singurătate, îmi face bine să vorbesc în numele „nostru”.

Văzându-mă că spun asta, Denny arată cu degetul spre TV şi spune:

— Perfect.

Zice Denny, cu cât prelungim mai mult procesul de construcţie, cu cât prelungim mai mult procesul de creaţie, cu atât vor apărea mai multe posibilităţi. Cu cât tolerăm mai mult ideea lucrului neterminat. Amânând satisfacţia.

Cum vi se pare că sună Arhitectură Tantrică?

La TV îi spun reporterului:

— E vorba de procesul de construcţie, nu de desăvârşirea lui.

Partea ciudată e că simt că-l ajut cu adevărat pe Denny.

Fiecare piatră e o zi pe care Denny n-o iroseşte. Un granit şlefuit cules din râu. O bucată de bazalt întunecat. Fiecare piatră e un mic mormânt, un mic monument închinat fiecărei zile în care munca majorităţii oamenilor se evaporă, expiră sau e deja datată în momentul în care e încheiată. Nu-i spun reporterului toate astea, după cum nu-l întreb nici ce se întâmplă cu munca lui după ce e dată pe post. În eter. E transmisă. Se evaporă. Se şterge. Într-o lume în care se lucrează cu hârţogăraie şi maşinării, în care timpul, efortul şi banii se scurg fără cine ştie ce satisfacţii, un Denny care asamblează pietre pare mult mai normal.

Nu-i spun reporterului toate astea.

Iată-mă gesticulând şi strigând că avem nevoie de mai multe pietre. Am fi recunoscători dacă lumea s-ar prezenta la noi cu nişte pietre. Ar fi minunat dacă lumea ar vrea să ne dea o mână de ajutor. Cu părul sârmos şi închis la culoare de la sudoare, cu ditamai burtoiul explodându-mi din pantaloni, spun că singurul lucru pe care nu-l ştim e ce-o să iasă la final. Mai mult, nici nu vrem să ştim.

Beth se duce în bucătărie să facă floricele.

Mor de foame, dar nu-mi dă mâna să mănânc.

La TV apare un ultim cadru al zidurilor, înfăţişând bazele unui lung pridvor de coloane, din care într-o bună zi se va naşte un acoperiş. Într-o bună zi. Piedestaluri pentru statui. Într-o bună zi. Rezervoare pentru fântâni. Structurile înălţate sugerează contraforturi, frontoane, turle, cupole. Într-o bună zi, arcadele vor fi desăvârşite într-o boltă. În foişoare. Într-o bună zi. Tufişurile şi copacii au crescut suficient de mult încât să acopere sau să îngroape câte ceva din toate astea. Crengile copacilor ies prin ferestre. În unele camere iarba şi buruienile ţi-ajung până la brâu. În timp ce aparatul de filmat se îndepărtează, nu rămânem decât cu imaginea unei fundaţii pe care s-ar putea ca niciunul dintre noi să n-o vadă vreodată terminată.

Nu-i spun asta reporterului.

Din afara cadrului se aude vocea cameramanului:

— Hei, Victor! Îţi mai aduci aminte de mine? De la Chez Buffet? Când aproape că te-ai sufocat cu mâncarea...

Telefonul sună, iar Beth se duce să răspundă.

— Băi, zice Denny şi derulează din nou caseta. Ce-ai declarat acolo o să-i înnebunească pe oameni.

Şi Beth spune:

— Victor, te sună de la spitalul unde-i maică-ta. Au tot încercat să dea de tine.

Strig:

— Imediat.

Îi spun lui Denny să pună din nou caseta. Sunt aproape gata să mă ocup de maică-mea.

Capitolul 43

Pentru a-mi duce la îndeplinire următorul miracol, cumpăr budincă. Budincă de ciocolată, vanilie şi fistic şi budincă de zahăr ars, toate burduşite cu grăsimi, zahăr şi conservanţi, toate turnate în cutiuţe de plastic sigilate. Tragi de hârtia de deasupra şi iei cu linguriţa.

De conservanţi are ea nevoie. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Cel puţin aşa cred.

C-o pungă plină de budinci în braţe, mă duc la sanatoriul St. Anthony.

Ajung aşa de devreme, că fata de la recepţie nici n-a apărut încă.

Scufundată în pat, maică-mea ridică privirea şi spune:

— Cine?

Sunt eu, îi zic.

La care ea:

— Victor, tu eşti?

La care eu:

— Da, cred că da.

Paige nu-i prin preajmă. Nimeni nu-i prin preajmă. E mult prea devreme în această sâmbătă dimineaţă. Soarele abia mijeşte printre storuri. Până şi televizorul din camera de zi e stins. Colega de cameră a maică-mii, doamna Novak, exhibiţionista, doarme încolăcită pe-o parte în patul de alături, aşa că vorbesc în şoaptă.

Deschid prima budincă de ciocolată şi găsesc o linguriţă de plastic în punga de cumpărături. Trag un scaun mai aproape de pat, iau o linguriţă de budincă şi-i spun:

— Am venit să te salvez.

Îi spun că am aflat, în sfârşit, adevărul despre mine. Că m-am născut bun. Că sunt materializarea iubirii perfecte. Că pot fi din nou un om bun, dar că trebuie s-o iau cu încetişorul. Linguriţa îi alunecă printre buze şi depozitează înăuntru primele cincizeci de calorii.

La următoarea linguriţă, îi spun:

— Ştiu ce-a trebuit să faci ca să mă ai.

Budinca maronie i-a rămas pe limbă şi stă acolo. Luceşte. Ochii mamei clipesc iute, iar limba trimite budinca între fălci pentru ca ea să poată vorbi:

— Of, Victor, chiar ştii?

Băgându-i alte cincizeci de calorii pe gură, îi spun:

— Nu te ruşina acum. Înghite.

Molfăind ciocolata, ea spune:

— Nu-mi iese din cap grozăvia pe care am făcut-o.

— Tu m-ai adus pe lume, îi spun.

Întorcând capul într-o parte pentru a evita următoarea linguriţă, dar şi privirea mea, spune:

— Aveam nevoie de cetăţenia americană.

Prepuţul furat. Relicva.

Îi spun că nu contează.

Mă-ntind să-i dau o nouă porţie de budincă.

Denny e de părere că nu Dumnezeu hotărăşte cea de-a doua venire a lui Hristos. Poate că Dumnezeu a lăsat treaba asta în grija oamenilor, să-l aducă ei pe Hristos înapoi în viaţa lor, prin forţe proprii. Poate că Dumnezeu a vrut ca noi să ne inventăm un mântuitor atunci când suntem pregătiţi. Atunci când avem mai multă nevoie de el. Denny e de părere că depinde de noi să ne creăm propriul Mesia.

Ca să ne salvăm.

Încă cincizeci de calorii se pierd în gura ei.

Cu puţin efort, poate că suntem în stare să înfăptuim miracole.

Încă o linguriţă de materie cafenie se duce în gura ei.

Ea îşi întoarce capul spre mine, cu ochii îngustaţi de la zbârciturile feţei. Molfăie, iar budinca de ciocolată i se scurge în firicele pe la colţurile gurii. Şi-mi spune:

— Ce naiba îndrugi tu acolo?

La care eu:

— Ştiu că sunt Iisus Hristos.

Ea cască ochii şi profit de ocazie ca să-i mai îndes în gură nişte budincă.

— Ştiu că ai venit din Italia gata însămânţată cu prepuţul sacru.

Şi mai multă budincă.

— Ştiu că ţi-ai scris jurnalul în italiană ca să nu-l pot citi.

Şi mai multă budincă.

Şi-i spun:

— Acum îmi ştiu adevărata fire. Ştiu că-s un om bun şi iubitor.

Şi mai multă budincă se duce în gura ei.

— Şi mai ştiu că te pot salva, îi zic.

Maică-mea a rămas cu ochii aţintiţi asupra mea. Cu o privire plină de înţelegere şi compasiune nemărginite, îmi spune:

— Unde dracu’ vrei s-ajungi?

Zice:

— Te-am furat dintr-un cărucior în Waterloo, Iowa. Am vrut să te scap de viaţa pe care urma s-o duci.

Ştiut fiind faptul că părinţii sunt opiul maselor.

Vezi şi: Denny cu căruciorul lui de copil, plin cu pietre furate.

Zice:

— Te-am răpit.

Săraca de ea, e dusă rău. Nici nu mai ştie ce vorbeşte.

Îi bag pe gât încă cincizeci de calorii.

— E OK, îi spun. Doctoriţa Marshall ţi-a citit jurnalul şi mi-a spus adevărul.

Îi vâr cu linguriţa şi mai multă budincă.

Ea dă să deschidă gura ca să vorbească, iar eu îi vâr budinca pe gât.

Din ochii ei bulbucaţi ţâşnesc lacrimi.

— E OK. Te-am iertat, îi spun. Te iubesc şi sunt aici ca să te salvez.

Cu linguriţa în mână, îi spun:

— Nu trebuie decât să înghiţi asta.

Pieptul i se cutremură, iar budinca maronie îi ţâşneşte pe nas. Îşi dă ochii pe spate. Pielea i se albăstreşte. Pieptul i se cutremură din nou.

Iar eu spun:

— Mamă?

Mâinile îi tremură din toate încheieturile, iar capul i se arcuieşte adânc în pernă. Pieptul îi e cuprins de convulsii, iar porcăria maronie i se scurge la loc în gâtlej.

Faţa şi mâinile îi sunt şi mai albastre. Nu i se mai vede decât albul ochilor. Peste tot miroase a ciocolată.

Apăs pe butonul pentru infirmieră.

Îi spun:

— Nu te speria.

Îi spun:

— *Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău...*

Se scutură şi se zbate, cu mâinile înfipte în gât. Probabil că aşa arăt şi eu când mă sufoc prin restaurante.

De cealaltă parte a patului se află acum Paige Marshall, care o ţine pe maică-mea cu o mână pe după cap. Cu cealaltă mână pescuieşte budinca din gura ei. Paige îmi spune:

— Ce s-a întâmplat?

Am încercat s-o salvez. Începuse să aiureze. Nu-şi mai aducea aminte că eu sunt Mesia. Am venit aici ca s-o salvez.

Paige se apleacă şi-i face respiraţie gură la gură. Se ridică din nou. Îi face iar respiraţie gură la gură şi de fiecare dată când se ridică, are faţa acoperită de budincă. De ciocolată. Mirosim ceea ce respirăm.

Încă ţinând cutia de budincă într-o mână şi linguriţa în cealaltă, zic:

— E o nimica toată. Pot să fac asta. Cum a fost şi cu Lazăr, zic. Am mai făcut-o şi-nainte.

Şi-mi întind mâinile peste pieptul ei cuprins de convulsii.

Zic:

— Ida Mancini. Îţi ordon să trăieşti.

Paige se uită la mine printre picături, cu faţa mânjită de ciocolată. Spune:

— A fost o mică neînţelegere la mijloc.

Iar eu zic:

— Ida Mancini, eşti sănătoasă tun.

Paige se apleacă peste pat şi-şi întinde mâinile lângă ale mele. Apasă cu toată puterea, iar şi iar şi iar. Masaj cardiac.

Iar eu zic:

— Dar chiar nu e nevoie de asta.

Zic:

— Doar sunt Hristos!

Iar Paige şopteşte:

— Respiră! Fir-ar a dracu', respiră!

Şi de undeva de sus, dintr-un pliu al mânecii, pe antebraţul lui Paige alunecă o brăţară de plastic, din aia de pacient, oprindu-i-se la încheietura mâinii.

În acel moment toată zbaterea, toate convulsiile şi gemetele, în acea clipă absolut totul încetează.

„Văduv" nu e cel mai potrivit cuvânt, dar e primul care-mi vine în minte.

Capitolul 44

Mama mea a murit. Maică-mea-i moartă, iar Paige Marshall e nebună. Toate chestiile pe care mi le-a spus sunt inventate. Inclusiv revelaţia că aş fi... Doamne, nici măcar nu pot s-o spun: El. Inclusiv că mă iubeşte.

Mai bine zis, că mă place.

Inclusiv că m-am născut să fiu bun. Nu sunt.

Iar dacă maternitatea e noul Dumnezeu, singurul lucru sfânt care ne-a mai rămas, în cazul ăsta l-am ucis pe Dumnezeu.

E ceva *jamais vu*. Opusul franţuzesc al lui *déjà vu*. Când toată lumea ţi-e străină, indiferent de cât de bine ai impresia c-o cunoşti.

Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc şi s-o frec în Parcul Colonial Dunsboro, retrăind iar şi iar trecutul. Mirosindu-mi degetele mânjite cu budincă de ciocolată. Nu-mi iese din cap momentul în care inima maică-mii a încetat să mai bată, iar brăţara aia de plastic mi-a dovedit că Paige era nebună. Nu maică-mea, ci Paige era dusă cu pluta.

Eu m-am lăsat dus cu pluta.

În clipa aia, Paige şi-a ridicat privirea de la ciocolata împrăştiată peste tot în pat. S-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Fugi. Tai-o. Cară-te.

Vezi şi: valsul *Dunărea Albastră*.

Eu rămăsesem cu privirea fixată pe brăţara ei de la mână.

Paige a făcut ocolul patului, a venit la mine, m-a strâns de mână şi mi-a zis:

— Să-i lăsăm să creadă că eu am făcut asta.

M-a târât spre uşă, spunându-mi:

— Să-i lăsăm să creadă că şi-a făcut-o cu mâna ei.

S-a uitat de-o parte şi de cealaltă a holului şi mi-a spus:

— O să-ţi şterg eu amprentele de pe linguriţă şi-o să i-o pun ei în mână. Iar ăstora o să le spun c-ai trecut ieri pe-aici şi-ai lăsat budinca.

Pe măsură ce înaintăm, uşile se închid automat. E din cauza brăţării ei.

Paige îmi arată ieşirea şi-mi spune că nu poate merge mai departe, pentru că uşile nu se vor mai deschide.

Ea spune:

— Azi n-ai trecut pe-aici. Ai înţeles?

A mai zis ceva, dar nu mai contează ce.

Nimeni nu mă iubeşte. Nu sunt binecuvântat de sus. Nu m-am născut să fac bine. Nu sunt salvatorul nimănui.

Toate s-au dovedit născociri, acum, că mi-am dat seama că e nebună.

— Dar am omorât-o, zic eu.

Femeia care tocmai a murit, cea pe care am îndopat-o cu ciocolată, nici măcar nu era maică-mea.

— A fost un accident, zice Paige.

Iar eu zic:

— Cine-mi poate dovedi asta?

După ce părăsesc clădirea, în spatele meu se-aude un anunţ. Sora Remington e chemată la camera 158. Sora Remington e rugată să vină de urgenţă la camera 158. Semn că cineva a descoperit cadavrul.

Nici măcar nu-s italian.

Sunt un orfan.

Mă învârtesc prin Parcul Colonial Dunsboro, laolaltă cu puii deformaţi din naştere, cu locuitorii dependenţi de droguri şi cu copiii veniţi în excursie cu clasa şi convinşi că tot ceea ce văd are legătură cu trecutul adevărat. Nu există nicio metodă de a recrea trecutul. Poţi numai să te prefaci. Poţi doar să te amăgeşti, dar nu mai poţi relua ceea ce s-a încheiat deja.

Butucii din mijlocul pieţei sunt goi. Ursula plimbă o vacă şi amândouă duhnesc a marijuana. Până şi vaca are ochii injectaţi.

Aici fiecare zi e la fel. N-ar trebui să mă plâng. La fel ca-n show-urile alea TV în care o mână de oameni sunt blocaţi pe-o insulă pustie timp de mai multe serii, fără ca nimeni să vină să-i salveze, fără ca nimeni să îmbătrânească, atâta doar că de la un an la altul sunt mai machiaţi.

Asta-i viaţa pe care urmează s-o duci de-acum înainte.

O gaşcă de elevi din clasa a patra aleargă de colo-colo, urlând. În spatele lor se află un bărbat şi o femeie. Bărbatul ţine-n mână un caiet galben şi spune:

— Dumneavoastră sunteţi Victor Mancini?

Femeia zice:

— El e.

Iar bărbatul îmi întinde caietul şi spune:

— Acesta vă aparţine?

E darea de seamă a celei de-a patra etape din cadrul programului pentru dependenţi sexual. Inventarul moral complet şi nemilos al acţiunilor mele. Jurnalul vieţii mele sexuale. Cu toate păcatele incluse.

Iar femeia zice:

— Aşadar?

Îi spune bărbatului cu caietul în mână:

— Arestează-l, ce mai aşteptţi?

Bărbatul spune:

— Cunoaşteţi o pacientă pe nume Eva Muehler, de la Centrul de Îngrijire St. Anthony?

Eva „veveriţa”. Probabil că m-a văzut în dimineaţa asta şi m-a pârât. Le-a spus că eu am omorât-o pe maică-mea. Mă rog, nu pe maică-mea. Pe bătrâna aia.

Bărbatul spune:

— Victor Mancini, sunteţi arestat sub acuzaţia de viol.

Gagica aia obsedată de viol. Probabil că ea a depus plângere. Tipa cu patul de mătase roz. Gwen.

— Hei, zic eu. Ea a vrut s-o violez. A fost ideea ei.

La care femeie zice:

— Minte. Şi-o mai şi vorbeşte de rău pe maică-mea.

Bărbatul începe să-şi recite poezia. Aia cu ce drepturi am.

La care eu zic:

— Gwen este *maică-ta*?

Numai după piele şi-ţi dai seama că femeia asta e mai mare cu zece ani decât Gwen.

Azi toată lumea pare dusă cu pluta.

La care femeia urlă:

— *Eva Muehler* e maică-mea! Iar ea pretinde că i-ai tras-o şi că i-ai spus că-i nu ştiu ce joc secret.

Asta e.

— A, de ea vorbeşti, zic. Credeam că vă referiţi la *celălalt* viol.

Bărbatul se opreşte în mijlocul frazei şi-mi zice:

— Dumneavoastră sunteţi atent la ce vă spun eu aici?

Totul e scris în caietul galben, le spun. Toate isprăvile mele. N-am făcut decât să-mi asum responsabilitatea pentru toate păcatele de pe lumea asta.

— Nu ştiu cum să vă spun, le zic, dar o bună bucată de vreme am fost convins că sunt Iisus Hristos.

Bărbatul scoate de la spate o pereche de cătuşe.

Femeia zice:

— Numai un nebun ar viola o bătrână de nouăzeci de ani.

Mă încrunt la ea şi-i spun:

— Măi să fie.

La care ea:

— A, te pomeneşti c-o să-mi spui acum că maică-mea n-arată bine?

Iar bărbatul îmi prinde mâna cu una din cătuşe. Mă răsuceşte, îmi prinde ambele mâini la spate şi-mi spune:

— Ce-aţi zice să mergem undeva şi să lămurim toată povestea asta?

În faţa tuturor fraierilor din Parcul Colonial Dunsboro, în faţa drogaţilor, a puilor mutanţi, a puştanilor care au

impresia că învaţă ceva venind aici şi a Maiestăţii sale Charlie, guvernatorul colonial, sunt arestat. Parc-aş fi Denny în butuci, numai că de data asta e pe bune.

Şi, într-un fel, îmi vine să le spun la toţi că nu sunt cu nimic mai breji.

În jurul meu, toată lumea e arestată.

Capitolul 45

Când dădeam să părăsesc sanatoriul St. Anthony pentru ultima oară, când dădeam să ies pe uşă şi s-o iau la sănătoasa, Paige tocmai schiţa o explicaţie.

Da, era doctoriţă. Vorbea repezit, de parcă se băteau turcii la gura ei. Da, era o pacientă de-a locului. Ţăcănea pixul spasmodic. Chiar era doctor în genetică şi ajunsese pacientă a spitalului doar pentru că spusese adevărul. N-a încercat să-mi facă necazuri. Are gura mânjită de budincă. N-a încercat decât să-şi facă meseria.

Pe coridor, în timp ce petreceam ultimele noastre clipe împreună, Paige m-a tras de mânecă să mă facă atent şi mi-a spus:

— Trebuie să mă crezi.

Ochii îi ieşiseră din orbite, iar micuţul ei coc negru se vlăguise de tot.

Era doctor, mi-a spus, specialistă în genetică. Venise din anul 2556. Şi călătorise înapoi în timp pentru a fi însămânţată de un mascul reprezentativ pentru această perioadă din istorie. În ideea de a conserva şi de a studia o mostră genetică, mi-a spus ea. Ei aveau nevoie de o mostră pentru a găsi leacul unei epidemii. În anul 2556. N-a fost un voiaj ieftin şi nici uşor. Călătoria în timp era echivalentul zborului în spaţiu pentru noi, cei de-acum, mi-a spus ea. Era o aventură riscantă şi costisitoare, iar dacă ea nu s-ar fi întors însărcinată cu un fetus intact, aveau să renunţe la orice altă misiune viitoare.

Aici, în costumul meu de la 1734, chircit de la durerea din maţe, mă tot gândesc la ce-nţelege ea prin *mascul reprezentativ*.

— Sunt închisă aici pentru că le-am spus oamenilor adevărul, zice ea. Iar tu erai singurul mascul disponibil pentru planul meu.

— A, îi spun, acum m-am liniştit. Acum totul se leagă.

Voia să mai ştiu că-n seara asta trebuia să se întoarcă în 2556. Asta era ultima oară când ne mai vedeam şi voia să ştiu că-mi e recunoscătoare.

— Îţi sunt profund recunoscătoare, mi-a zis. Şi să ştii că te iubesc.

Şi, cum stam noi acolo, pe coridor, în lumina puternică a soarelui de-afară, iau o cariocă neagră din buzunarul ei de la piept.

Aşa cum stătea, cu umbra căzând pentru ultima oară pe peretele din spate, am început să-i desenez conturul.

La care Paige Marshall m-a întrebat:

— De ce faci asta?

Aşa a fost inventată arta.

Şi i-am spus:

— Pentru orice eventualitate. Pentru eventualitatea în care nu eşti nebună.

Capitolul 46

De regulă, când urmezi cele douăşpe etape ale unei terapii de recuperare, la a patra începi să pui pe hârtie povestea completă şi nemiloasă a dependenţei tale. Fiecare moment naşpa, fiecare tâmpenie din viaţa ta trebuie consemnate într-un caiet. Un inventar complet al delictelor tale. În felul ăsta, eşti conştient de ele în orice clipă. Nu-ţi rămâne apoi decât să îndrepţi situaţia. Iar asta e valabil atât pentru alcoolici, drogaţi, bulimici, cât şi pentru obsedaţii sexual.

În felul ăsta, te poţi întoarce în timp după bunul tău plac pentru a rememora momentele nasoale ale vieţii tale.

Totuşi, cei care-şi amintesc trecutul nu sunt neapărat mai buni.

Caietul meu galben, în care se află totul despre mine, a fost pus la dispoziţia anchetatorilor. Despre Paige, Denny şi Beth. Despre Nico, Leeza şi Tanya. Anchetatorii citesc pe sărite, stând de partea cealaltă a unei mese uriaşe din lemn, într-o încăpere izolată fonic. Unul dintre pereţi e o oglindă şi pun pariu că-n spatele ei se află o cameră video.

Iar anchetatorii mă-ntreabă, ce speram să obţin asumându-mi vina pentru păcatele altora?

Mă-ntreabă, la ce mi-a stat mintea?

Să pun trecutul cap la cap, le spun.

Cât e noaptea de lungă, îmi citesc inventarul şi mă-ntreabă, ce-nseamnă toate astea?

Sora Flamingo. Doctorul Blaze. Valsul *Dunărea albastră*.

Ceea ce spunem când nu putem spune adevărul. Ce-o mai fi însemnând de fapt fiecare lucru, habar n-am.

Anchetatorii poliţiei mă întreabă dacă ştiu ceva de-o pacientă pe nume Paige Marshall. E suspectă pentru ceea ce pare a fi fost moartea prin sufocare a unei

paciente pe nume Ida Mancini. A celei care părea să fi fost maică-mea.

Aseară, domnişoara Marshall a dispărut din salonul ei încuiat. Nu există semne vizibile c-ar fi forţat ieşirea. Nu există martori. Nimic. Pur şi simplu a dispărut.

Personalul de la St. Anthony îi întreţinea iluzia c-ar fi doctor adevărat, îmi spun poliţiştii. Au lăsat-o să poarte halat alb. Chestia asta o făcea mai cooperantă.

Personalul spune că eu şi cu ea păream destul de intimi.

— Nu neapărat, le zic. Vreau să spun că am văzut-o pe-acolo, dar n-am ştiut nimic despre ea.

Anchetatorii îmi spun că nu mă bucur de cine ştie ce simpatie în rândul infirmierelor.

Vezi şi: Clare, soră medicală.

Vezi şi: Pearl, stagiară.

Vezi şi: Parcul Colonial Dunsboro.

Vezi şi: dependentele de sex.

Nu-i întreb dacă s-au ostenit s-o caute pe Paige Marshall în anul 2556.

Căutând prin buzunar, dau peste o monedă de zece cenţi. O bag în gură şi se duce pe gât.

Găsesc în buzunar o clamă. Dar şi asta se duce pe gât.

În timp ce anchetatorii citesc din jurnalul roşu al maică-mii, mă uit prin jur după ceva mai mare. Ceva care să nu poată fi înghiţit.

De atâţia ani mă sufoc de moarte. Ar trebui să fie deja floare la ureche.

Cineva bate la uşă şi-odată îi văd că-mi pun în faţă o tavă cu mâncare. Un hamburger pe-o farfurie. Un şerveţel. O sticlă de ketchup. Crăp de foame, dar nu pot să mănânc nimic din cauza balonării şi a durerii din intestine.

Mă întreabă:

— Ce-s chestiile astea din jurnal?

Desfac hamburgerul. Deschid sticla de ketchup. Trebuie să mănânc ceva dacă nu vreau să mor de foame, dar sunt literalmente umflat de la căcat.

Sunt în italiană, le spun.

Citind în continuare, anchetatorii mă întreabă:

— Ce-s chestiile astea care seamănă a hărţi? Ce-i cu toate desenele astea?

Ciudat cum de-am uitat. Alea sunt hărţi. Hărţi pe care le-am desenat pe când eram mic, pe când eram un căcat cu ochi. Vedeţi dumneavoastră, maică-mea mi-a spus că aş putea reinventa lumea. Că am puterea asta. Că nu trebuia să mai accept lumea aşa cum era, cu

proprietăţile ei frumos aliniate şi puse la punct în cele mai mici amănunte. Puteam să fac tot ce-mi doream.

Aşa de nebună era.

Iar eu am crezut-o.

Şi las dopul de la sticla de ketchup să-mi alunece în gură. Şi dau să-nghit.

În secunda următoare picioarele îmi fug înainte, iar scaunul îmi ţâşneşte de sub fund şi-şi ia zborul. Mâinile mi se agaţă de gât. Sunt în picioare, cu gura căscată în tavan şi ochii daţi peste cap. Pielea de pe faţă mi se întinde până la refuz.

Anchetatorii dau să se ridice din scaune.

Cum nu mai pot să respir, venele de la gât mi se umflă. Faţa mi se înroşeşte şi ia foc. Pe frunte mi-apar broboane de sudoare. Transpiraţia îmi pătează spatele cămăşii. Îmi ţin mâinile strâns în jurul gâtului.

Pentru că nu pot salva pe nimeni, nici ca doctor, nici ca fiu. Şi pentru că nu pot salva pe nimeni, nu mă pot salva nici pe mine.

Pentru că acum sunt orfan. Sunt şomer şi nimeni nu mă iubeşte. Pentru că mă doare burta de crăp. Pentru că moartea mă lucrează pe dinăuntru.

Pentru că trebuie să-ţi organizezi fuga.

Pentru că, o dată ce-ai depăşit nişte limite, nu faci altceva decât să le depăşeşti şi-n continuare.

Şi n-ai cum să fugi chiar de fuga de ceva. Nu poţi să te sustragi. Să eviţi confruntările. Să depăşeşti clipa. S-o freci. La televizor. O negare continuă.

Anchetatorii ridică privirea din jurnal, iar unul spune:

— Nu vă impacientaţi. Scrie şi-n caietul lui galben. Tipul se preface.

Stau nemişcaţi şi se uită la mine.

Cu mâinile în jurul gâtului, mă chinui să respir. Sunt ca amărâtul ăla de puşti care urla că vine lupul.

Ca femeia aia cu gâtul inundat de ciocolată. Femeia aia, nu maică-sa.

De când mă ştiu, acum e prima oară că mă simt împăcat. Nu fericit. Nici trist. Nici îngrijorat. Nici excitat. Simt cum creierul meu trage obloanele. Cortexul. Cerebelul. Acolo-i buba.

Îmi simplific viaţa.

Sunt undeva la mijloc, pendulând între fericire şi tristeţe.

Pentru că bureţii de mare n-au niciodată o zi proastă.

Capitolul 47

Într-o dimineaţă, autobuzul a oprit lângă bordură şi, în timp ce maică-sa adoptivă flutura din mână, tâmpiţelul a urcat la bord. Era singurul pasager, iar autobuzul a trecut

cu o sută de kilometri la oră prin faţa şcolii. La volan era Mami.

Asta a fost ultima oară când a venit să-l revendice.

Şi cum stătea ea la volan, s-a uitat la el prin oglinda retrovizoare şi i-a spus:

— N-ai idee ce simplu e să închiriezi o maşină ca asta.

A luat-o pe banda care o scotea pe autostradă şi a spus:

— Avem şase ore avans până când compania de autobuze va raporta furtul rablei ăsteia.

Autobuzul rula pe autostradă şi peisajul oraşului se succeda cu repeziciune, iar când casele s-au rărit, Mami i-a spus să se aşeze lângă ea.

Cu o mână Mami a scuturat harta peste volan, iar cu cealaltă a deschis geamul. Controla volanul cu genunchii. Se uita când la drum, când pe hartă.

După care a mototolit harta şi-a aruncat-o pe geam.

În tot timpul ăsta, cretinul de copil stătea în spate.

Ea i-a spus să ia jurnalul roşu.

Când el a încercat să i-l paseze, i-a spus:

— Nu. Deschide-l la pagina următoare.

I-a spus să caute un pix în torpedou şi să se grăbească, pentru că aveau să treacă peste un râu.

Şoseaua mergea drept printre case, ferme şi copaci şi-ntr-o clipă erau deja pe pod, cu râul curgând la nesfârşit de ambele părţi ale autobuzului.

— Repede, i-a zis Mami. Desenează râul.

I-a zis să deseneze o hartă nouă, o hartă a lumii doar pentru el, ca şi cum ar vedea râul ăsta pentru prima oară, ca şi cum în clipa asta ar descoperi lumea. Propria lui lume.

— Nu vreau ca tu să accepţi lumea pe tavă, i-a spus.

Apoi a zis:

— Vreau s-o inventezi. Vreau să ai talentul ăsta. Să-ţi creezi propria ta realitate. Propriul tău sistem de legi. Vrea să te învăţ, pe cât posibil, lucrul ăsta.

Băiatul găsise un creion, iar ea i-a spus să deseneze râul pe hârtie. Desenează râul şi munţii din depărtare. Şi dă-le un nume, a spus ea. Dar nu folosi cuvinte pe care le ştii deja, ci inventează altele noi, care să nu-nsemne încă o grămadă de alte prostii.

Creează-ţi propriile simboluri.

Băieţelul a stat puţin pe gânduri, cu creionul în gură şi cu jurnalul deschis în poală, după care a desenat tot.

Tâmpenia e că băieţelul a uitat toate astea. Poliţiştii aveau să descopere harta după mulţi ani. Abia atunci şi-a amintit şi el că a desenat-o. Că a putut face aşa ceva. Că avea această putere.

Iar Mami s-a uitat la harta lui în oglinda retrovizoare şi a spus:

— Perfect.

S-a uitat la ceas, a apăsat cu piciorul pe acceleraţie, au prins şi mai multă viteză, iar ea a spus:

— Aşa, pune totul pe hârtie. Desenează râul pe harta noastră nouă. Şi fii pe fază, urmează multe alte chestii pe care trebuie să le botezăm cumva.

A spus:

— Pentru că singura frontieră care ne-a mai rămas e lumea intangibilă – ideile, poveştile, muzica, arta.

A spus:

— Pentru că nimic nu e la fel de perfect pe cât îţi poţi imagina.

A spus:

— Pentru că n-o să fiu mereu în preajma ta să-ţi spun ce şi cum.

Adevărul e însă că puştiul nu voia să fie responsabil pentru faptele lui, pentru lumea lui. Adevărul e că împuţitul ăsta mic plănuia deja să facă o scenă într-un restaurant pentru a o da pe Mami pe mâna poliţiei, ca să scape de ea pentru totdeauna. Pentru că era sătul de-atâta aventură şi credea că o viaţă obişnuită şi anostă nu i-ar fi dat bătăi de cap.

Deja se gândea ce să aleagă: siguranţa, securitatea şi confortul sau pe ea.

Conducând autobuzul cu genunchii, Mami s-a întins după copil, l-a strâns de umeri şi l-a întrebat:

— Ce vrei la prânz?

Şi, cu aerul cel mai inocent din lume, micuţul i-a zis:

— Chifle de porumb.

Capitolul 48

Într-o secundă, cineva mă ia-n braţe pe la spate. Unul dintre anchetatori mă strânge cu putere, băgându-mi doi pumni sub cutia toracică şi suflându-mi în ureche:

— Respiră! Fir-ar a dracu', respiră!

Suflându-mi în ureche:

— Eşti OK.

Două braţe mă îmbrăţişează şi mă saltă în aer, iar o voce străină îmi şopteşte:

— O să fie bine.

Presiune periabdominală.

Cineva mă loveşte peste spate, aşa cum face un doctor cu un nou-născut, şi dopul de la sticlă îmi ţâşneşte din gură. Din măruntaie slobozesc direct în cracul pantalonilor cele două bile de cauciuc şi tot căcatul strâns în urma lor.

Viaţa mea privată pe tapet.

Totul la vedere.

Maimuţa şi castanele.

În secunda următoare cad lat pe podea. Plâng cu sughiţuri, iar cineva îmi spune că totul e în ordine. Trăiesc. M-au salvat. Aproape că am dat ortul popii. Cineva mă strânge la piept şi mă leagănă, spunându-mi:

— Linişteşte-te.

Îmi duce un pahar cu apă la buze şi-mi spune:

— Calm.

Cineva zice că s-a terminat.

Capitolul 49

În jurul castelului ridicat de Denny s-au adunat o mie de oameni de care nu-mi amintesc, dar care nu mă vor uita niciodată.

E aproape miezul nopţii. Singur pe lume şi neiubit de nimeni, rămas fără slujbă şi duhnind a rahat, îmi fac loc printre oameni, ajung la Denny, care stă-n mijloc, şi-i spun:

— Băi.

La care Denny:

— Da, băi.

Şi se uită la mulţimea de oameni cu pietre în braţe.

Zice:

— N-ar trebui să fii aici. Nu chiar acum.

După ce-am apărut la TV, zice Denny, toţi exaltaţii ăştia au început să vină cu pietre. Pietre superbe. Pietre cum n-ai mai văzut. Pietre de granit de carieră şi bazalt cioplit. Blocuri şlefuite de gresie şi calcar. Vin unul câte unul şi-aduc cu ei mortar, lopeţi şi mistrii.

Şi toţi, dar absolut toţi, întreabă „Unde-i Victor?”

Sunt atât de mulţi, încât au umplut cvartalul până la refuz. Toţi voiau să-mi dea piatra personal. Toţi bărbaţii şi toate femeile, cu toţii i-au întrebat pe Denny şi pe Beth cum mă simt.

Că la televizor arătam groaznic.

Nu trebuie decât ca o persoană să se laude cum a făcut pe eroul. Cum a făcut pe salvatorul într-un restaurant şi l-a readus la viaţă pe Victor.

Cum m-a salvat el pe *mine*.

Termenul „butoi cu pulbere” sugerează cam cum stau lucrurile.

Undeva, în margine, cineva a aprins scânteia, iar lumea a început să vorbească. Deşi e întuneric, vezi cum revelaţia face valuri prin mulţime. Poţi discerne graniţa invizibilă dintre cei care-s încă exaltaţi şi cei cărora le-a trecut.

Dintre cei care încă se mai consideră eroi şi cei care au aflat adevărul.

Văduviţi de scena vieţii lor, cea care le-a alimentat orgoliul, încep să se uite prin jur. Toţi oamenii ăştia, reduşi într-o clipă de la salvatori la păcăliţi, o iau un pic razna.

— Ar trebui s-o ştergi de-aici, zice Denny.

Mulţimea e atât de înghesuită, încât opera lui Denny nici nu se mai vede. Nu tu coloane şi ziduri, nu tu statui şi trepte. Iar cineva strigă:

— Unde-i Victor?

Şi altcineva strigă:

— Daţi-ni-l pe Victor Mancini!

Şi zău dacă nu merit asta. Un pluton de execuţie. Familia mea extinsă, venită-n păr.

Cineva aprinde farurile unei maşini şi iată-mă lipit de-un zid, în bătaia luminii.

Umbra mea, ivindu-se groaznic peste noi toţi.

Peste mine, pricăjitul care s-a amăgit cu gândul c-ar putea câştiga vreodată suficient de mult, ar putea şti suficient de multe, ar putea avea destul de mult. C-ar putea să se ascundă suficient de bine. Să fută pe săturate.

Între mine şi faruri se văd contururile a o mie de oameni fără chip. Oameni care şi-au închipuit că mă

iubesc. Care au crezut că m-au salvat de la moarte. Legenda vieţii lor, evaporată. Apoi unul ridică o piatră, iar eu închid ochii.

Cum nu mai pot să respir, venele de la gât mi se umflă. Faţa mi se înroşeşte şi ia foc.

Aud o bufnitură lângă picior. O piatră. Încă o piatră cade cu un zgomot surd. Şi-ncă o duzină. Încă o sută de bufnituri. Pietrele se sfărâmă şi pământul se cutremură. Pietrele cad peste mine şi toată lumea strigă.

E martiriul Sfinţiei Mele.

Cu ochii închişi şi înlăcrimaţi, lumina farurilor se străvede roşie printre pleoape, prin toată fiinţa mea. Prin zeama din ochii mei.

Bufniturile se aud în continuare. Pământul se zgâlţâie, iar oamenii ţipă din cauza efortului. Tot mai multe pocnituri şi zguduituri. Tot mai multe înjurături. După care se aşterne liniştea.

Îi zic lui Denny:

— Băi.

Cu ochii încă închişi, scâncesc şi zic:

— Spune-mi ce se-ntâmplă.

Simt la nas ceva moale, din bumbac, şi nu foarte frumos mirositor, iar Denny îmi spune:

— Băi, suflă aici.

După care toată lumea se cară. Aproape toată lumea.

Castelul lui Denny, zidurile sunt la pământ, iar pietrele-s ciobite şi împrăştiate cum au căzut. Coloanele sunt retezate. Şi colonadele. Piedestalurile răsturnate. Statuile sparte. Pietre sfărâmate, mortar şi moloz acoperă curţile interioare. Şi fântânile. Până şi copacii s-au despicat şi au căzut sub pietre. Casa scărilor, toată ruinată, duce spre nicăieri.

Beth stă pe o piatră, privind ruinele statuii pe care Denny a făcut-o după modelul ei. Nu cum arată ea în realitate, ci cum arată ea în ochii lui. Aşa de frumoasă cum o vede el. Perfectă. Acum în ruine.

Întreb, cutremur?

La care Denny spune:

— Eşti pe-aproape. Tot un fel de act divin a fost şi ăsta.

Nu mai exista piatră peste piatră.

Denny îşi trage nasul şi zice:

— Băi, da' ştiu că puţi.

Până la noi ordine, nu pot să plec din oraş, îi spun. Aşa mi-au zis cei de la poliţie.

În lumina farurilor, nu se mai vede decât conturul unei singure persoane. O siluetă întunecată şi cocoşată, până când farurile se sting, iar maşina parcată pleacă.

În lumina lunii, ne uităm într-acolo, eu, Denny şi cu Beth, ca să vedem cine-a mai rămas.

E Paige Marshall. Cu halatul ei alb pătat şi cu mânecile suflecate. Cu brăţara de plastic la încheietură. Pantofii ei cu talpă groasă sunt uzi şi scâlciaţi.

Denny face un pas înainte şi spune:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar a fost o neînţelegere groaznică la mijloc.

La care eu îi spun, nu, stai calm. Nu e ceea ce crezi.

Paige se apropie şi spune:

— Ei bine, sunt încă aici.

Părul ei e vraişte, iar cocul ăla mic şi negru i s-a deşirat. Cu ochii roşii şi umflaţi de plâns, îşi trage nasul şi spune:

— Asta-nseamnă că-s nebună.

Ne uităm cu toţii la pietrele împrăştiate pe jos: nu-s decât nişte pietre, nişte grămezi maronii care n-au nimic special.

Un crac de la pantaloni mi-e încă jilav de la rahat şi mi se lipeşte de picior, iar eu spun:

— Ei bine.

Zic:

— În cazul ăsta, nici eu nu mai salvez pe nimeni.

— Da, asta e.

Paige ridică mâna şi-mi zice:

— Crezi că poţi să-mi scoţi brăţara asta?

Îi spun, da. Putem încerca.

Denny îşi croieşte drum printre ruine, rostogolind pietrele cu piciorul până găseşte una şi-o ridică. Beth se duce să-l ajute.

Paige şi cu mine ne uităm unul la altul. La cine suntem cu adevărat. Pentru prima oară.

Putem trece prin viaţă lăsându-i pe alţii să ne spună cine suntem. Dacă suntem sănătoşi sau nebuni. Sfinţi sau dependenţi sexual. Eroi sau victime. Lăsând istoria să decidă cât de buni sau de răi suntem.

Lăsând trecutul să ne hotărască viitorul.

Sau putem hotărî şi singuri.

Şi poate că ţine de noi să inventăm ceva mai bun.

Un guguştiuc ţipă dinspre copaci. O fi miezul nopţii.

La care Denny zice:

— Hei, nu ne-ar strica o mână de ajutor.

Paige se duce, şi eu la fel. Toţi patru rânim cu mâinile sub o piatră. În bezna nopţii, îi simţi asprimea şi răceala şi ne ia o veşnicie până s-o urnim şi s-o punem peste altă piatră.

— Ai auzit de fata aia din Grecia antică? îmi spune Paige.

Aia care a desenat conturul iubitului ei pierdut? îi spun. Da.

La care ea:

— Ştii că în cele din urmă l-a uitat şi a inventat tapetul.

E lugubru ce se-ntâmplă, dar iată-ne, suntem nişte Pelerini, nişte ţăcăniţi ai vremurilor noastre, încercând să punem pe picioare realitatea noastră paralelă. Să construim o lume din pietre şi din haos.

Ce-o să iasă, nu ştiu.

Chiar şi după toată tevatura asta, stăm în toiul nopţii fără să fi ajuns nicăieri.

Şi poate că nici nu trebuie să ştim.

În faza în care suntem acum, în beznă şi printre ruine, am putea construi chiar orice.